

UN MISTER STRĂVECHI
O CONSPIRAȚIE A TĂCERII
UN SECRET PENTRU CARE MERITĂ SĂ UCIZI

SECRETUL MEDICI

MICHAEL WHITE

Autorul bestsellerului
ECHINOX

biblioteca rao

Michael White

SECRETUL FAMILIEI MEDICI

Traducere din limba engleză
ANCA ILIE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, MICHAEL

Secretul familiei Medici / Michael White; trad.: Anca Ilie. –

București, Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-69-1

I. Ilie, Anca (trad.)

821.111-311.6 = 135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

www.raobooks.com

www.rao.ro

MICHAEL WHITE

The Medici Secret

© Michael White 2008

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2008

pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-69-1

Pentru Carole

CAPITOLUL 1

Florența, 4 noiembrie 1966

Când custodele Capelei Medici, Mario Sporani, deschise ochii larg la ora 5.45 a.m. și auzi obloanele geamului de la dormitor lovindu-se cu putere de peretele clădirii, crezu că venise sfârșitul lumii. Trezit brusc, îi apărură în minte cuvinte din Biblie: „Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa“.

Pentru o clipă, crezu că e prins într-un coșmar viu, dar obloanele de lemn zburară înapoi atât de puternic încât sparseră geamul ferestrei de la dormitor, aruncând bucăți de sticlă lucitoare pe podea. Ploaia lovea clădirea cu așa putere, încât crezu că piatra veche avea să se prăbușească și toată casa avea să se năruie. Țasta cu siguranță nu era un vis.

Într-o clipă, se dădu jos din pat trăgând-o după el pe soția sa, Sophia, pe ușă și pe coridor, spre camera bebelușului. Îl auzea pe fiul său țipând peste tot acest vacarm al furtunii. Sophia îl luă din pătuț și încercă să-l liniștească.

– Sophia, ia-l pe Leo și stați în camera din spate, trage obloanele la ferestre și încuie-le. Vă aduc o pătură groasă și o lanternă. Apoi trebuie să mă duc până la capelă.

– Dar, Mario, nu poți să ieși afară pe vremea asta!

– Trebuie! răspunse el. Numai Dumnezeu știe ce pagube au fost făcute deja. Cripta ar putea fi inundată; și atunci corpurile...

Se îndreptă spre ușă. Câteva momente mai târziu, se întoarse cu un biberon pentru bebeluș, o lanternă, niște pâine și o pătură. Mario își sărută soția și fiul. Întorcându-se, ieși în fugă și încuie ușa înainte să alerge pe holul lung, apoi în jos pe scările înguste de lemn, atât de întunecate încât cu greu vedea treptele din fața lui, și mai apoi pe coridorul care ducea la ușa de la intrare.

Ușa aproape că-l doborî când desfăcu lanțul și vântul se năpusti cu putere în hol. O lăsa lipită de perete, fără s-o poată închide la loc și, cu capul în jos, făcu doi pași încet în furtună. Afară era un întuneric negru ca tăciunele. Norii de furtună șterseseră cu totul luna de pe cer și era evident că se oprise curentul electric.

În timp ce Mario privea atent de pe marginea intrării în clădire, cerul fu luminat de un fulger uriaș. Toată strada era inundată. Apa murdară adâncă până la genunchi vuia pe lângă el. Putea de la canalizări. Zări o roată de bicicletă învârtindu-se pe Via Ginori spre *Piazza San Lorenzo*. Trase aer în piept și intră în apă.

Frigul îl făcu să-și piardă răsuflarea. Nu era sigur pe propriii pași, pentru că trotuarul era alunecos. Nu avea de ce să se țină în afară de zidăria umedă din cărămidă și piatră. Cerul se luminează o fracțiune de secundă și razele lunii apărură printre nori, suficient ca el să distingă Via Ginori și Basilica di San Lorenzo din fața lui.

Mario încercă să meargă mai repede, dar fără succes. Se târa câte puțin împotriva curentului. Fu nevoit să se lipească de un zid când o creangă de copac, apoi un cauciuc, o cutie goală și un coș de gunoi purtate de vânt zburară pe lângă el, înainte să se lovească de o clădire sau să aterizeze la întâmplare în noroi.

Până ajunsese la colțul unde Via Ginori se întâlnea cu Via dei Pucci, era deja obosit și plin de noroi. Obrajii îl usturau de la

frigul pătrunzător și nu-și mai simțea degetele de la picioare. Strada principală, atât de aglomerată de obicei, era acum pustie. Același noroi maroniu curgea de-a lungul magistralei, împroșcând zidăria veche de pe ambele părți. De undeva de departe, Mario auzi un zgomot puternic și apoi un sunet metalic, urmat de un strigăt. În timp ce se uita încremenit la distrugerile din fața lui, un alt fulger iluminează cerul, iar ploaia se transformă în grindină, care ricoșă de pe acoperișurile caselor și-l lovea peste față.

Se chinui să traverseze strada principală, adăpostindu-se puțin de grindină în umbra bazilicii. Aici curentul era și mai puternic și fu nevoit să își adune toată puterea ca să îi reziste. Dar apoi, când se apropie de ușa capelei, o altă creangă se roti spre capul lui. Se lăsă în jos, dar prea târziu. Lemnul îl izbi în față, iar el căzu pe spate în mijlocul torentului.

Noroiul curgea cu viteză pe lângă el, aproape răsucindu-l. Un obiect dur îl lovi între coaste, izbuti însă să se ridice în picioare, încercând să găsească ceva de care să se țină. Aproape reuși, dar alunecă și se trezi din nou în apă, cu gura plină de noroi. Scurpă dezgustat și se uită împrejur, îngrozit dintr-odată. Cu mâna dreaptă se apucă de un inel de metal din zidul bazilicii. Se ținu cu dinții de viață și se săltă, gâfâind și respirând greu, cu un gust rău în gât.

Era aproape de intrarea în capelă și trebuia pur și simplu să se forțeze să ajungă acolo, ținându-se cu mâinile de ziduri. Chinându-se pe lângă un contrafort de piatră, atinse cu mâna tocul ușii de la capelă. Ușa fusese smulsă din balamale și apa se revărsa în cascade înăuntru.

Mario își propuse să își croiască drum prin torent spre intrare și apoi în jos, pe cele șase trepte de piatră care duceau la nivelul principal al criptei. Aici, apa băltea peste tot la nivelul gambelor; devenea din ce în ce mai adâncă, iar grohotișul era adus înăuntru

de apele de culoare gri-maronie care cădeau peste prag și în jos pe trepte. Chiar lângă ușă, în interior, era o nișă unde se aflau o lanternă și un topor. Sparse geamul și apucă lanterna.

Aproape că alunecă pe piatră, dar reuși să ajungă pe podeaua camerei principale. Sunetul apei prăbușindu-se în cascadă răsună sub tavanul jos, arcuit ca o cupolă. De jur-împrejur se aflau monumente ale celor peste cincizeci de membri ai familiei Medici, îngropați în racle simple de piatră, sub podea. Aceste monumente erau ridicate deasupra nivelului podelei, dar apa creștea și în curând avea să treacă peste marginea statuiilor și a sarcofagelor ornate. Dar nici chiar acest lucru nu era prima grijă a lui Mario Sporani. Cu mult mai îngrijorătoare era posibilitatea ca apa să pătrundă pe sub podea chiar în încăperea raclelor. Trebuia să facă tot ce îi stătea în putință ca să preîntâmpine acest lucru.

Mario o luă prin apă spre altar, o zonă înălțată în spatele criptei. Acolo se aflau doi îngeri uriași de piatră, fixați pe cele două laturi ale platformei de marmură. În spatele acestora era intrarea în cavoul familiei Medici.

Mario se îndreptă iute spre altar prin apa înghețată. Trapa care ducea la încăperile funerare era surprinzător de ușoară și cedă repede. Înăuntru văzu o scară. Scrutând semiîntunericul cu lanterna, zări vag treptele care coborau în hăul întunecat. Apa cădea în cascade în fața lui și o auzea lovindu-se pe podeaua de piatră de dedesubt. Mișcându-se cât de repede putu, coborî și trase trapa în jos deasupra capului său. Închiderea nu era perfect etanșă și apa continua să intre în încăpere.

Câteva clipe mai târziu, Mario se afla pe podeaua încăperii, luminând cu raza lanternei pereții vechi de piatră și rândurile de firide de pe fiecare parte. Aerul mirosea a mucegai, pământ vechi și praf, dar era familiarizat cu toate acestea și nu-l mai deranjau. Apoi auzi un pocnet amenințător. Răsucindu-se, văzu o bucată

de piatră desprinzându-se din perete și spărgându-se pe podea. Apa năvăli înăuntru.

Mario aproape că fu doborât din picioare. O frică primară îi dădu puterea să se cațere pe o treaptă de piatră chiar în spatele lui. De acolo putea să vadă, la mică distanță, un sicriu deschis și marginea unui giulgiu gri și uzat. Apoi se mai auzi un pocnet și căzu o altă piatră, împrăștiind apa în sus pe pereții încăperii. Lanterna îi alunecă din mână în apă. O văzu stingându-se brusc. Camera se cufundă în beznă. Se gândi că fusese un idiot să vină aici. Ce putea să facă el? Și acum avea să moară aici. Avea să se alăture morților din jurul său.

Dar panica trecu și o hotărâre de oțel puse stăpânire pe el. Nu vedea nimic, dar cunoștea drumul spre ieșire. Ținându-se cu mâna de o lespede de piatră, se lăsă în apa rece ca gheața. Deja îi ajungea până la coapse și se apropia de firida unde își dormeau somnul de veci cei din familia Medici. Ignorându-și picioarele amorțite și amețala care-l luase, se târî înapoi spre locul unde știa că se află scara. În întuneric, pipăi cu mâinile după siguranța treptelor de metal, dar încă nu putea ajunge la ele. Cu mâinile întinse, se chinui să avanseze orbește împotriva curentului, care încă venea prin gaura din perete.

Chiar în momentul când începea să-și piardă speranța, atinse metalul scării cu buricele degetelor. Apucă cu putere capătul scării și se trase cu forță în sus, pe prima treaptă.

Ridicând piciorul ca să găsească treapta următoare, simți că scara se zdruncină și începe să se desprindă din perete. Mario se aruncă înainte, iar greutatea lui forță scara să se fixeze înapoi, pe perete. Deasupra lui zări o crăpătură de lumină venind de pe marginea trapei, acolo unde nu se închisese perfect. Apa murdară îi cădea în cascade pe cap și pe spate. Își simțea inima luând-o la galop în piept, în vreme ce el mai făcea un pas în sus pe scară.

Scara se zdruncină din nou. Încă șase trepte și va putea să ajungă la trapa de deasupra.

Și apoi zări ceva care plutea în apă, nu mai departe de jumătate de metru. Era un tub întunecat de vreo 30 de centimetri lungime.

Mario se răsuci cu foarte mare grijă. Întinzându-se, atinse obiectul cu degetele și reuși să-l prindă. Vârându-l în cureaua pantalonilor, se luptă din răputeri să se urce pe scară, exact în momentul în care aceasta se desprinsese de unde era prinsă în perete. Cu un efort aproape supraomenesc, apucă marginea trapei. Degetele lui găsiră rama deschizăturii. Apa îl lovea în față și abia mai putea să respire. Împins de o groază absolută, reuși în cele din urmă să se ridice. Cățărându-se cu picioarele pe peretele de piatră, împinse trapa și se aruncă gâfâind pe podeaua altarului.

CAPITOLUL 2

Florența, în prezent

Edie Granger își încuie Fiatul roșu în parcare privată de lângă Capela Medici și o porni cu pași mari pe pavajul de piatră ce ducea spre intrarea principală. Avea peste 1,70 m înălțime și, datorită antrenamentelor zilnice, era extrem de bine făcută. În mod cu totul neobișnuit pentru un profesor universitar britanic, pentru Edie hainele elegante se aflau la loc de cinste pe lista ei de priorități, lucru care o făcea îndrăgită de prietenii ei italieni, care doar pe jumătate în glumă susțineau că ea era o copie perfectă a actriței Liv Tyler.

Ignoră siluetele îmbrăcate cu robe maronii uzate cu glugă, care mărșăluiau cu pancarde prin fața capelei, așa cum făceau în fiecare zi de vreo două luni. Protestatarii erau membrii unui grup ciudat care se autointitulau Lucrători întru Dumnezeu. Conduși de un dominican fanatic, părintele Baggio, aceștia se opuneau oricărei activități științifice desfășurate în Capela Medici. Pentru Edie, ei făceau de mult parte din peisaj.

Își flutură permisul de intrare la ghereta de lângă scări, urcă treptele câte două o dată și intră cu pași mari în partea din criptă unde mulțimile de vizitatori se adunau în fiecare zi ca să citească inscripțiile de pe mormintele familiei Medici.

În partea mai îndepărtată a capelei, fusese delimitată cu un cordon o zonă unde publicul nu avea acces și un cort de pânză de culoare bej ascundea intrarea pe o scară îngustă care cobora în încăperea mormintelor, unde firide adânci pe fiecare parte conțineau raclele. Intrând în zona de cercetare, Edie trecu pe lângă două mese de disecție și, deschizând o ușă, ajunsese în primul dintr-o serie de laboratoare la stânga.

Camera mormintelor de sub cripta de la Capela Medici era o încăpăre cu tavanul jos, de aproximativ zece metri pe șase. Era înghesuită și încălzită, însă aerul era îmborsărit cu ajutorul unui sistem portabil de aer condiționat. În jurul pereților laboratorului se aflau aparate cu raze X, spectometre și analizori de ADN. Dincolo de camera principală se afla biroul lui Carlin Mackenzie, unde cutii sigilate cu oase zăceau oarecum nepotrivit alături de două computere Macintosh.

Edie tocmai se așezase la biroul ei și se uita peste rezultatele de la un spectometru în infraroșu, când Mackenzie intră împreună cu doi bărbați îmbrăcați în costume. Îi mai întâlnise: cel mai scund dintre ei era Umberto Nero, prorectorul Universității din Pisa; celălalt bărbat mai tânăr era un bine-cunoscut politician local, Francesco della Pinoro, favoritul momentului la alegerile pentru primărie.

– Ah, Edie, spuse Mackenzie. Profesorul era un bărbat scund de statură și îndesat, în vârstă de aproape șaptezeci de ani. Purta ochelari în stil John Lennon, avea o față simpatcă ce-l făcuse popular printre producătorii de documentare TV. Domnilor, aceasta este nepoata mea, doctor Edie Granger.

Della Pinoro întinse o mână, iar Nero dădu din cap. El și Edie se mai întâlniseră de multe ori și nu prea își acordaseră atenție.

- Edie, ai câteva clipe pentru oaspeții noștri? Mașina lor trebuie să ajungă în orice clipă; poți să le faci un tur scurt?

- Desigur, spuse Edie, reușind chiar să strecoare un pic de entuziasm în voce.

- Excelent! Domnilor, vă mulțumesc pentru comentariile valoroase și voi lua legătura cu dumneavoastră foarte curând, spuse Mackenzie dând mâna cu ei, apoi se răsuci pe călcâie.

- Pe aici, îi însoți Edie pe della Pinoro și Nero înapoi în camera centrală, la o masă lungă metalică. În timp ce pășea pe podeaua de piatră, Edie descria cum fuseseră îmbălsămate și păstrate în cavou corpurile din firide. Pășind în jurul mesei, se uită de cealaltă parte la vizitatori. Între ei se afla un cadavru vechi de 470 de ani.

Dându-și la o parte o șuviță cârlionțată de păr negru care îi alunecase pe față, ea îi fixă pe bărbați cu ochii ei de culoarea lemnului ars, își încrucișă brațele și se întinse cât era de înaltă, dominându-i cu înălțimea ei.

- Acesta este Ippolito de Medici, fiul nelegitim al lui Giuliano de Medici, ducele de Nemours, explică ea. Vreme de aproape jumătate de mileniu, moartea sa a fost înconjurată de mister. Unii au speculat că acest tânăr - avea doar douăzeci și patru de ani atunci când a murit - a fost ucis de vărul său Alessandro, care la rândul său a fost ucis de o altă rudă prietenoasă, Lorenzino de Medici. Cu toate astea, nu a existat nici o dovadă până acum. Tocmai am terminat de examinat rămășițele lui pământești și am găsit dovezi clare că Ippolito a fost otrăvit.

Nero ridică privirea de la mumia de pe masă. Edie observă că era puțin cam palid. Ea îi conduse repede într-o încăpere mai mică de lângă camera principală. Aici mirosul de pământ și pânză veche era mai slab. Un bărbat ședea la un birou de lucru, uitându-se prin ocularul unui microscop mare.

– Aici este chiar inima operațiunii, spuse Edie. Această cameră și laboratorul de alături conțineau odinioară douăsprezece racle, dar majoritatea au fost serios distruse în timpul inundației din 1966. Corpurile, cele aparținând unor membri de mai mică importanță ai clanului Medici, au fost reînhumate în altă parte a capelei. Acesta este acum laboratorul principal unde analizăm materiale prelevate de la mumiile din criptă.

– Cum puteți fi sigură că bărbatul de acolo a fost omorât? întrebă della Pinoro. În ultimele câteva minute, el manifestase un interes deosebit pentru anchiorul larg, în formă de V, al halatului de laborator al lui Edie. Cu siguranță, orice fel de dovadă a dispărut de secole.

– Bună întrebare, rosti Edie, fericită că poate să-și etaleze cunoștințele. Principalul scop al muncii noastre aici este să stabilim cauza morții membrilor proeminenți ai familiei Medici. Aceste corpuri pot părea doar niște cadavre lipsite de viață, adăugă ea, și făcu un gest spre camera pe care tocmai o părăsiseră, însă ele ne spun o mulțime de informații care au rămas ascunse până acum.

– Cum ar fi?

– Adesea trebuie să reconstituim un scenariu doar după niște rămășițe de schelet. De obicei doar atât rămâne după cinci sute de ani. Dar chiar și câteva oase putrezite ne pot da o grămadă de informații. Bolile comune ale acelor vremuri, cum ar fi sifilisul și variola, lasă semne distincte în structura oaselor victimelor, pe care noi le putem studia folosind analiza imunohistochimică și ultrastructurală.

Della Pinoro părea dezorientat.

– În cazul lui Ippolito, continuă Edie, am putut să facem o analiză detaliată a scheletului, care a scos la iveală niveluri neobișnuite dintr-o substanță chimică numită salicilat de metil.

– Și aceasta demonstrează...?

– Ei bine, Alessandro a scăpat de acuzația de crimă pentru că, pe patul de moarte, Ippolito manifesta toate simptomele de malarie: febră, tremurături, dureri cumplite de cap și suferință abdominală severă. Însă otrăvirea cu ulei de Gaultheria produce efecte identice, iar uleiul de Gaultheria conține salicilat de metil.

Della Pinoro dădu să spună ceva, când Edie zări cu coada ochiului o mișcare în spatele bărbaților.

– Ah, aduc și ultimul motiv de neînțelegeri.

– Motiv de neînțelegeri? se miră Nero, în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

– Se pare că acesta este Cosimo de Medici, Cosimo cel Bătrân, răspunse Edie, conducându-i pe bărbați la o altă masă de disecție, care se afla la un capăt al mesei ce conținea rămășițele lui Ippolito. Mackenzie se afla acolo împreună cu fiul său vitreg, Jack Cartwright, expertul în ADN al echipei.

– Se pare? se uită Mackenzie întrebător la Edie.

– Avem păreri divergente cu privire la identitatea acestui corp, explică Edie. Unchiul meu este sigur că este Cosimo, eu nu sunt convinsă încă.

Jack Cartwright, bărbatul înalt și lat în umeri de lângă Mackenzie, făcu un pas înainte și se prezentă vizitatorilor. Tocmai se întorsese după o dimineată petrecută la Universitatea din Florența.

– Și care e poziția dumneavoastră în chestiunea aceasta, doctore Cartwright? întrebă prorectorul, întorcând privirea de la cadavru.

Cartwright se pregătea să răspundă când intră o tânără care părea foarte tulburată.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse ea. A sosit mașina oaspeților noștri.

Prorectorul nu-și putu ascunde ușurarea și, înainte ca della Pinoro să poată spune ceva, el se îndreptă spre Mackenzie.

– Vă sunt foarte recunoscător că v-ați găsit timp, spuse el. Și mulțumesc, doctore Granger, pentru că ne-ați arătat lucrurile pe-aici.

Câteva momente mai târziu, Edie se întorsese deja, după ce îi condusese pe vizitatori la limuzină. Mackenzie și Cartwright examinau cadavrul de pe masă. Mackenzie, cu o lupă fixată la ochi, desfăcea cu grijă, cu o pensetă, o bucată de mătase care rezistase uimitor de bine. De două săptămâni studiau material prelevat de la acest cadavru, făceau teste pe mostre de țesut și structură a oaselor folosind un aparat portabil cu raze X. Dar numai în această dimineață căzuseră de acord ca trupul să fie mutat din racla sa și cercetat mai îndeaproape. Cadavrul împărțea firida cu un altul. Mackenzie era de părere că acesta aparținea Contessinei de Medici, soția lui Cosimo I, care murise în 1473.

– Mi-aș dori să nu fi scos rufele murdare să le vadă și alții, spuse Mackenzie, fără să ridice privirea.

– Nu văd nimic rău în a recunoaște că cercetătorii nu cad întotdeauna de acord, replică Edie, luând o pensetă dintr-o tavă.

– Ei bine, eu văd. Nu am încredere în oamenii aceștia. Mereu caută motive să ne taie fondurile.

– Cred că erau interesați mai mult să iasă de aici cât mai repede cu putință.

– Foarte posibil, dar eu îl consider pe Pinoro o viperă.

– De asta mi i-ai pus mie în cârcă? întrebă Edie.

Mackenzie se uită zâmbind la ea. Edie întoarse privirea și schimbă repede subiectul.

– Ce textură desăvârșită la această jachetă de mătase!

– Într-adevăr! Uită-te la asta! îi oferi Mackenzie lupa lui Cartwright. Cadavrul era îmbrăcat cu o cămașă crem de mătase și

o jachetă de catifea, care odinioară trebuie să fi fost de cel mai viu și mai frumos roșu aprins. Nasturii jachetei erau de aur masiv. Asta conferă greutate teoriei mele, nu-i așa? murmură Mackenzie.

Edie ridică din umeri.

- Te aștepti să fie Cosimo pentru că a fost îngropat în cele mai frumoase haine, însă același lucru poate fi valabil pentru orice membru proeminent al familiei.

- Poate. Ai găsit ceva în probele ADN, Jack?

- Încă lucrăm la asta. Jack îi dădu lui Mackenzie ocularul microscopului. Se pare că este mai dificil decât ne așteptam.

Mackenzie oftă, dând cu grijă la o parte jacheta distrusă de trecerea timpului și scoțând la iveală pielea cafenie zbârcită a mumiei. Parcă era un cadavru din hârtie creponată.

- Ei bine, de aceea am scos din mormânt sărmanul trup, spuse el.

Cosimo de Medici, sau Cosimo cel Bătrân, cum era cunoscut uneori, fusese unul dintre cei mai importanți membri ai familiei de Medici, un om care făcuse mai multe ca oricine pentru a-și ridica familia pe locul ilustru pe care îl ocupă în istorie. Născut la Florența în 1389, el a fost de facto conducătorul orașului vreme de o generație întreagă. El a sprijinit Renașterea italiană și a făcut echivalentul a miliarde pentru familie. După moarte, în 1464, a fost onorat cu titlul oficial de *Pater Patriae*: „Părinte al Patriei“.

Mackenzie apăsă cu un bisturiu de-a lungul pieptului cadavrului. Lama intră cu ușurință prin piele, iar el o trecu în jos, și apoi din nou pe corp, în forma literei Y. Îmbălsămătorii lucraseră cu mare abilitate. Acest cadavru era foarte diferit de cel al lui Ippolito, al cărui trup, deși îngropat mai recent, ajunsese doar un schelet care se fărâmița. Însă sub pielea uscată se afla o cavități goală. Organele se strânseseră la numai o

fracțiune din dimensiunea originală și erau la fel de uscate ca și pielea bărbatului.

Mackenzie lua bucățele din fiecare organ și le introducea în eprubete etichetate individual, pe care le așeza apoi într-un stativ. Edie le puse apoi cu grijă într-un raft de la un capăt al mesei. Căutând și mai adânc, desprinsese apoi un fragment minuscul din stern și dintr-o coastă, punând probele în propriile recipiente.

Aplecându-se, Mackenzie cercetă golul din pieptul cadavrului.

– Ciudat, spuse el după un moment. Se pare că există un obiect străin care se sprijină pe șira spinării. Nu văd prea bine. Uită-te și tu, Edie.

Ea ridică o lupă deasupra cadavrului și se uită înăuntru la zona din jurul inimii deshidratate.

– Văd ceva, o suprafață neagră, este încastrată în straturile anterioare ale epidermei, cred. Cu siguranță nu seamănă cu o excrescență naturală.

– Ajutați-mă să întorc corpul pe o parte, le ceru Mackenzie.

Edie și Jack Cartwright întoarseră cu grijă corpul, ridicând o parte cu vreo jumătate de metru deasupra mesei. Nu cântărea aproape nimic.

– Încă puțin, spuse Mackenzie, strecurându-și capul și umerii sub mumie. Cu o precizie chirurgicală, el trecu bisturiul de-a lungul șirei spinării asigurându-se că introdusese lama doar o fracțiune de milimetru pentru a nu produce pagube vertebrelor. Când se îndreptă de spate, ridică penseta în lumină. În vârful acesteia se afla un dreptunghi negru și subțire.

Carlin Mackenzie era singur în încăperea mormintelor de la Capela Medici. Ceasul digital de pe biroul său arăta că se apropia ora 9 seara, dar nu simțea nici oboseală, nici chef să închidă toate

calculatoarele și să parcurgă scurta distanță până la apartamentul său de pe Via Cavour.

Fusese o zi minunată, poate cea mai extraordinară zi din viața lui, cu siguranță cea mai remarcabilă din toată cariera sa de patruzeci de ani ca paleopatolog. Natura artefactului pe care îl descoperiseră înăuntrul corpului lui Cosimo de Medici rămânea un mister total; însă și simplul fapt al existenței sale constituia o enigmă. Cu excepția dezastrului natural care fusese inundația din 1966, aceste trupuri nu fuseseră atinse din momentul înhumării lor. Și, cu toate acestea, iată acest obiect rectangular ciudat ascuns în țesutul uscat al epidermei unui bărbat care murise cu peste 550 de ani în urmă.

Obiectul se afla într-o cutie Petri lângă computerul lui Mackenzie. El, Edie și Jack Cartwright îl studiaseră cât putuseră fără să-și asume riscuri inutile. Era în întregime negru, o bucată de piatră ca granitul măsurând exact 3,9 pe 1,9 centimetri, și de numai câțiva milimetri grosime. O singură radiografiere arătase că era ceva solid, aparent fără nici o trăsătură caracteristică și cu densitate uniformă. Se abținuseră de la orice fel de test chimic până când aveau să fie siguri că acest lucru nu va pune în pericol piatra. Folosind un microscop puternic, structura sa cristalină se dovedise a fi un amestec de feldspat, cuarț și potasiu, un granit excepțional de pur numit anorthosit.

Mackenzie se apucă să scrie ceva într-un carnet. Notă ceea ce știau deja: structura chimică a obiectului, masa, densitatea, dimensiunile. Apoi, lăsând stiloul jos, ridică dreptunghiul și-l ținu în dreptul luminii între degetul mare și arătător. Își dădu seama foarte mirat că se schimbase ceva la obiect. Pe suprafața plată de mai devreme, începuseră să apară niște liniuțe ușoare, de culoare verde. Se schimbau și se uneau între ele chiar sub ochii lui. Se întinse după lupă și se uită mai îndeaproape.

Asta era cu-adevărat remarcabil. O linie mai groasă verde se forma la un capăt al dreptunghiului. Dedesubt, începeau să se zărească niște litere, iar la două treimi distanță mai jos, apărea un set de rânduri.

– Este uimitor, se auzi spunând.

Preț de câteva secunde, nu știu ce să facă. Apoi apucă telefonul și formă repede un număr. La celălalt capăt al firului se auzi robotul. Formă alt număr. Un alt robot telefonic preluă apelul și, fără ezitare, începu să descrie ce vedea pe fața tăbliței de piatră.

Două minute mai târziu, se pregătea să facă niște remarci finale, când auzi un bip și își dădu seama că folosisese toată memoria robotului telefonic. Puse jos receptorul și se uită la perete. Ce văzu îl înfioră, dar îl și sperie. Nu fusese niciodată un om superstițios. Se pregătise ca om de știință, dar nu-și putea înfrânge cele mai iraționale temeri. Acesta era doar ultimul dintr-o serie de evenimente ciudate și de coincidențe despre care nu vorbise cu nimeni. Oare făcuse destul lăsând acest mesaj? Sau făcuse prea mult? Oare îi pusese pe alții într-un pericol groaznic?

Auzi un zgomot slab din camera îndepărtată. Se uită spre ecranul de plastic care separa biroul de camera mormintelor. Liniște.

Puse înapoi tăblița în cutia Petri și își scoase lupa. Exact în acel moment simți o durere bruscă, intensă, în gât. Simți pe cineva aplecându-se asupra lui. Își duse mâinile la gât și pipăi oțelul rece al unui laț metalic. Atacatorul său răsuci sârma cu o forță incredibilă.

Omului de știință îi ieșiră ochii din orbite. Chinuindu-se să respire, el încercă să se retragă și, în același timp, să-și vâre degetele sub laț. Dar era în zadar. O durere groaznică îi bubui în

cap și începu să-și piardă cunoștința. Atacatorul său îl trăgea tot mai departe și mai departe în spate, vâându-i lațul metalic în carnea de pe gât. Un moment, Mackenzie crezu că se poate răsuci să scape, dar cel din spatele lui era mult prea puternic. Mackenzie își pierdu controlul asupra trupului; un miros urât se răspândi de pe scaunul lui. Urmă un trosnet ușor, aproape imperceptibil, iar traheea lui Mackenzie se despică și întunericul îl cuprinse.

CAPITOLUL 3

Veneția, în prezent

Jeff Martin își scoase puloverul de cașmir și-și trecu mâna peste barba care începuse să-i crească pe obraz. Fusese prea târziu ca să se bărbierească înainte de a pleca din casă în acea seară și, când își zărise preț de o clipă chipul în oglinda din hol la ieșire, i se păruse că arată obosit, cu pielea puțin pătată, cu părul lung, de un castaniu-deschis, lins și cam fără viață. Ochii de un albastru intens mai păstrau ceva din vechea sclipire, se încurajase, dar nu putea nega că arătase mai bine altădată, cu siguranță.

Uitându-se acum în jur prin barul Harry's, se gândi, nu pentru prima oară, la ceea ce îi trecuse prin minte lui Ernest Hemingway când vedea aceeași scenă, cu mai bine de jumătate de secol în urmă.

„Găsești tot ce e pe lume la Harry's... cu excepția poate a fericirii.“

Locul nu se schimbase deloc; și nici, reflectă el, acele sentimente. Pereții pe jumătate cu lambriuri de lemn erau încă de aceeași nuanță de crem pe care o aveau și la deschiderea localului, în 1931. Chelnerii, chipeși și eleganți, purtau aceeași uniformă cu pantaloni negri, papion alb și jachete albe scrobite. Meniul era similar, așezarea barului neschimbată, iar aranjamentul meselor și

al scaunelor în această încăpere modestă era identic cu designul visat de fondator, Giuseppe Cipriani. Acesta își numise localul Harry's după un prieten, Harry Pickering, care adusese cele două sute de lire sterline necesare pentru a deschide localul. Iar Harry's încă emana aceeași aură de melancolie rafinată pe care o avusese cu atât de mult timp în urmă.

– Încă unul?

Întrebarea îl trezi pe Jeff din visare. Se uită la prietenul său, viconte Roberto Armatovani, și dădu din cap afirmativ.

– De ce nu?

Nu se mai văzuseră de mult. Roberto, un muzicolog de renume mondial, fusese într-un turneu de conferințe în America. Se întâlniseră mai devreme în acea seară la un dineu înfiorător de scump la restaurantul de la etaj. Acum amândoi se simțeau cam plini, dar relaxați. Chelnerul era lângă masa lor și aproape imediat fură comandate încă două cocteiluri Bellini.

– Deci, spuse Roberto, cum se simte Rose la Veneția?

– Oh, foarte bine. Este la o vârstă dificilă, dar s-a atașat de draga de Maria. Ceea ce este o ușurare.

Rose, singurul copil din mariajul lui nefericit, era cel mai bun lucru pe care îl realizase în viață. Jeff își dorea s-o vadă mai mult, dar mama ei, Imogen, femeia cu care fusese însurat vreme de treisprezece ani și de care divorțase de doi ani, părea hotărâtă să-l facă să sufere. Aceasta era prima vizită a lui Rose în noua lui locuință și abia apucase s-o vadă de câteva ori de la destrămarea căsniciei lui. Rose locuia cu mama ei la Hogsdown, într-o casă mare, rece din Gloucestershire pe care Imogen o moștenise de la părinții ei. Jeff își dădu seama cu tristețe că fiica sa de paisprezece ani era aproape o tânără femeie și că în curând avea să-și piardă fetița pentru totdeauna.

Luă o înghițitură din Bellini. Punând apoi paharul pe masă, se uită la Roberto, care era relaxat ca întotdeauna, un bărbat care

se simțea mereu în largul lui. Purta veșnica lui uniformă formată din blugi negri, pulover pe gât negru și jachetă de piele neagră. Părul său grizonant era tuns scurt, iar fața ascuțită, ochii aproape negri și pomeții înalți îl făceau să arate cu mult mai tânăr decât cei patruzeci și patru de ani ai săi.

Cei doi bărbați se cunoscuseră cu cinci ani în urmă. Roberto era o autoritate în muzică timpurie și în special în compozițiile lui Palestrina, maestru din secolul al șaisprezecelea, care fusese un preferat al papei Iulius al III-lea. Dar Roberto era mult mai mult de-atât. Era o personalitate polivalentă; un violonist superb; autorul câtorva cărți populare cu subiecte ezoterice și, ceea ce îl atrăsese cel mai mult pe Jeff la el, expert în istoria Venetiei. Jeff îl însoțise la două șantiere arheologice și îl ajutase cu documentarea pentru cea mai recentă carte a lui, o relatare amănunțită a întemeierii cetății Venetiei pe locul actual, în secolul al patrulea.

Pentru Roberto, toate eforturile erau hobby-uri elaborate, pentru că moștenise una dintre cele mai mari și mai vechi averi din Italia. Familia Armatovani își avea originile în secolul al treisprezecelea și cuprindea șase dogi, cardinali și numeroși comandanți militari și aristocrați locali. Roberto era cel mai mic dintre patru frați și singurul care rămăsese la Veneția după moartea părinților lor. Locuia într-unul dintre puținele *palazzo* care nu fuseseră transformate în clădiri cu apartamente somptuoase sau hoteluri.

– Ai de gând să-mi povestești despre călătoria ta, așadar? Am așteptat toată seara să pomenești de asta.

– Oh, Dumnezeu! Ca să fiu cinstit, sunt atât de fericit că sunt acasă, că nici nu prea mă gândesc la asta. Engleza lui era de Oxbridge. Dar a fost... mă rog... cum să spun? O experiență. Nu cred că știau prea bine ce să facă cu mine. Ei cred că toți profesorii europeni poartă obligatoriu jachete de stofă fină și fumează pipă.

Râseră amândoi.

- Dar turneul, totuși? I-ai dat gata, fără îndoială.

- Desigur, răspuse Roberto. Au niște tineri muzicieni excelenți. Dar tu, Jeff? Arăți puțin cam dărâmat.

- Oh, prostii.

- S-a întâmplat ceva?

- Roberto, sunt bine. De fapt, sunt mulțumit cum n-am fost de mult timp.

- Mulțumit? Ce cuvânt dezgustător. Nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Exact la mijlocul distanței între agonie și extaz. Foarte burghez din partea ta, prietene.

Jeff ridică din umeri și-și bău paharul până la fund.

- Bine, atunci împlinit. Mă simt împlinit. Este bine așa?

- Mai bine.

- Știi mai bine decât oricine cât de deprimat am fost când m-am mutat aici, dar acum mi-a trecut.

- Și nu-ți lipsește vechea ta viață?

- Imogen?

- Nu, nu căteaua aia. Cariera ta ilustră, să fii acel tânăr istoric prodigios, extraordinar.

- Nu.

- De ce nu te cred?

- Păi, bine, da. Mă întreb uneori unde-aș fi ajuns astăzi dacă lucrurile mergeau altfel. Mă chinui să țin pasul cu vremea, chiar dacă sunt persona non grata la Cambridge. Și mai e munca pe care o facem împreună aici.

Jeff îi făcu semn chelnerului și mai comandă un rând. Nu era complet cinstit cu prietenul său. Îi plăcea enorm Veneția și începuse să găsească o bucurie reală în a lucra cu Roberto. Problema era că cercetarea lui era doar una dintre multele preocupări ale lui Roberto, care parcă avea o abilitate magică de a jongla cu zece proiecte diferite în același timp. Recentă călătorie

în America întrerupsese cursul studiilor lor, iar Jeff ştia că acum, că se întorsese, Roberto avea să se implice imediat în alte zeci de noi planuri. Pe lângă toate acestea, trebuia să admită că începuse să-i lipsească satisfacţia pe care şi-o câştigase ca membru respectat al corpului academic, membru al Trinity College, Cambridge.

Ascensiunea lui mondială în materie de istoria Evului Mediu timpuriu ţinea de legendă, iar la universitate fusese considerat un adevărat geniu. Chiar înainte de a termina studiile scrisese o lucrare inovatoare pe tema antisemitismului în Franţa secolului al zecelea, publicată în *Journal of European History*. Apoi câştigase o bursă la King's College, Londra, înainte de a împlini douăzeci de ani.

Mutându-se la Cambridge, devenise un protejat al lui Norman Honeywell-Scott, un faimos academician cu conexiuni importante. Jeff nu se jena să recunoască că stătuse la mâna lui Honeywell-Scott, dar după trei ani petrecuţi alături de istoricul de la Cambridge, se despărţiseră, fără să-şi mai vorbească vreodată. Honeywell-Scott se mutase la Sorbona, unde devenise o stea chiar mai strălucitoare pe firmamentul academic. În aceeaşi vară, Jeff o cunoscuse şi se îndrăgostise de Imogen Parkhurst, singurul copil al unui ministru din cabinetul Tory, Sir Maxwell Parkhurst, ai cărei strămoşi făcuseră avere din finanţarea războaielor napoleoniene.

Tatăl lui Imogen nu-l plăcuse niciodată (mama ei murise cu nouă ani înainte), iar Jeff ştia că, în ciuda inteligenţei lui scriitoare şi a succesului academic, Imogen rămânea departe de lumea lui. El se născuse într-un apartament cu două camere deasupra unui magazin din Wickford, Essex, iar tatăl lui condusese o afacere cu instalaţii electrice. Realizările profesionale nu puteau decât parţial compensa originea umilă. Imogen negase vehement că sentimentele ei pentru el ar fi apărut dintr-un act de rebeliune faţă de părinţi, însă desigur era un nonsens. Apoi, dintr-odată,

Jeff aflate că Imogen avea o aventură cu un prieten de familie, Caspian Knightley, un văr îndepărtat al răposatei Diana Spencer.

Începând din acel moment, viețile lui și a lui Imogen au început s-o ia pe făgașe diferite. La două luni după ce se despărțiseră, Sir Maxwell decedase într-un accident de elicopter, iar Imogen moștenise milioanele familiei. Jeff s-a cufundat în muncă și și-a pus speranțe uriașe într-o producție de televiziune despre Carol cel Mare, pe care acceptase s-o scrie și să o prezinte. Episodul-pilot a fost un fiasco și, în aproape două săptămâni, el și-a ratat șansa. Eșecul, primul din întreaga sa carieră, l-a afectat foarte tare. S-a apucat de băutură și apoi, influențat de prietenii din mass-media, a cochetat puțin și cu cocaina. În scurt timp, viața sa academică a început să se destrame. Câteva luni mai târziu, când s-a terminat și cu divorțul, a decis să urmeze sfatul profesorilor de la Trinity College și a plecat într-o „vacanță” prelungită în Italia.

În unele privințe, avusese noroc. În timpul mariajului cu Imogen, cunoscuse oameni folositori, care îi deveniseră adevărați prieteni. Unul dintre aceștia era Mark Thornton, unul dintre cei mai abili avocați de divorț din Marea Britanie. Thornton nu agrease niciodată prea mult familia Parkhurst și nu avusese milă față de Imogen. Așa că reușise să-i asigure lui Jeff o situație extraordinar de bună, ceea ce însemna că fiul electricianului din Wickford se alesese cu un apartament din Mayfair, cu un apartament luxos cu patru dormitoare în Piața San Marco din Veneția și cu câteva milioane la bancă. Dar Jeff știa că ar fi sacrificat fericit toate astea dacă ar putea să rescrie istoria și ar putea să petreacă mai mult timp cu Rose.

- E vreo tipă la bar? Întrebă Roberto dintr-odată.
- Ce?
- Pari excesiv de interesat de cineva sau de ceva de acolo.
- Îmi pare rău, doar mă gândeam la Rose, minți el.

– A înflorit, cu siguranță. Nici nu-mi venea să cred când am venit să te iau în seara asta. Și zici că se înțelege bine cu dificila de Maria? Asta chiar e ceva!

Jeff izbucni în râs.

– Chiar nu-ți place deloc de menajera mea, nu-i așa, Roberto?

– Nu, răspunse el. *Ea* nu suportă să mă vadă pe mine.

– Nu-i adevărat! Jeff se uită la ceas. Se făcuse ora unsprezece. Uite, îmi pare rău că sunt plicticos, dar trebuie să mă întorc. E rândul meu să plătesc în seara asta.

Afară din barul Harry's era foarte frig, iar ei scoteau aburi calzi. Era în ajun de Carnaval; o seară de februarie, anotimpul preferat al lui Jeff la Venetia. Ridicându-și gulerele, merseră pe Calle Vallaresso, pe lângă magazinele de haine ale marilor designeri, spre San Moise. Se despărțiră la intersecție, după ce își promisera să ia prânzul împreună duminică la Palatul Gritti. Jeff își afundă mâinile în buzunare și se îndreptă spre est, spre San Marco.

Era liniște. Majoritatea turiștilor erau în pat, iar vânzătorii ambulanți africani își strângeau gențile Louis Vuitton contra-făcute și Rolexurile de cinci dolari bucata. Traversă piața până aproape de marginea de vest și străbătu repede un gang scurt. Apartamentul său se afla la ultimul etaj pe partea de nord a pieței. O luă la dreapta, apoi de-a lungul unei alei înguste din spatele clădirii, în liniștea întreruptă doar de clipocitul ușor al apei canalului din stânga sa. Ajungând la ușa de pe hol, căută cheia în buzunar. Tocmai când o vârî în broască, auzi o tuse ușoară. Se răsuci. În umbră stătea un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă, neagră și cu pălărie pe cap. Preț de o clipă, lumina de la o fereastră de pe scară făcu să strălucească ceva în întuneric în mâna bărbatului.

– Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii, spuse acesta, ieșind din întuneric.

Puțin peste un metru șaizeci, omul avea fața plină de riduri. Purta un pardesiu plin de mătreață și o pălărie moale de fetru, de sub care părul alb îi ajungea până la umeri. Făcu un pas spre Jeff, sprijinindu-se într-un baston de lemn cu un capăt metalic.

– Numele meu este Mario Sporani, spuse bătrânul. Nu mă cunoașteți, dar am niște informații care cred că vi se vor părea interesante. Aș putea să fac apel la ospitalitatea dumneavoastră? E puțin cam frig afară.

– Ce fel de informații? întrebă Jeff, uitându-se suspicios la bărbat.

– O problemă de istorie.

– Istorie?

– Îmi cer scuze. Am călătorit în această seară de acasă, de la Florența. Am fost odinioară custodele Capelei Medici. Aș vrea să discut cu dumneavoastră o problemă de importanță capitală, spuse, și îi înmână lui Jeff o fotografie veche alb-negru.

În fotografie se vedea un Mario Sporani mult mai tânăr, ținând în mână un cilindru de 30,5 centimetri. La un capăt al tubului, Jeff abia zări un aranjament de cinci cercuri și o pereche de chei intersectate: blazonul Medici.

– Sunt unul dintre cei foarte puțini care au văzut acest obiect în cinci sute de ani, continuă Sporani. Iar acum a dispărut de pe fața Pământului.

Sufrageria lui Jeff era spectaculoasă, un spațiu larg deschis, mobilat în stil contemporan, numai cu oțel, mobilă din lemn de culoare închisă, țesături bej și albe. Peretele opus ușii de la intrare consta într-o fereastră masivă care dădea în Piața San Marco, în spatele căreia se vedeau Campanile și S. Giorgio Maggiore. În dreapta acestei încăperi se afla bucătăria, iar în stânga un coridor întunecat care ducea spre dormitoare.

Mario Sporani rămase în ușa, admirând în tăcere priveliștea, cu ochii licărind de admirație.

– Frumos, spuse el simplu, iar Jeff îi arată un loc unde să se așeze.

Era liniște. Se pare că Rose și Maria se culcaseră deja.

Jeff se duse la bucătărie și puse de cafea. Era cu un ochi la Sporani, care se uita în jurul lui prin încăpere și pe fereastră ca vrăjit. Îl văzu ridicându-se ca să admire picturile și apoi ca să studieze un set de etajere de sticlă pe care erau expuse niște artefacte.

Câteva minute mai târziu, Jeff stătea lângă el cu o tavă în mâini. Sporani se uita la o pictură cu un nud culcat.

– La prima vedere, aș fi putut jura că este *Nude Sdraiato* a lui Modigliani, dar ceva nu e în regulă.

Jeff aprecie cunoștințele bătrânului.

– Este o lucrare foarte timpurie, din zilele petrecute de el la Veneția, la Istituto per le Belle Arti di Venezia; cam din vremea când a început să fumeze hașiș, de fapt. Modigliani s-a mutat la Paris în anul următor și a refăcut această pictură.

Sporani dădu din cap încetișor.

– Fascinant.

Jeff puse tava pe o măsuță de oțel și sticlă între două canapele aproape de ferestre.

– Bine, spuse el, oferindu-i o cafea lui Sporani. Despre ce este vorba?

– Firește că sunteți sceptic, domnule Martin. Și eu aș fi reacționat la fel în urmă cu patruzeci de ani. Sorbi din cafea și continuă: Așa cum am spus, am fost custodele Capelei Medici până m-am pensionat, în urmă cu câțiva ani. Aveam capela în grijă atunci când inundația aceea groaznică din noiembrie 1966 a lovit Florența și a distrus atât de multe minuni.

Jeff se uita la el în tăcere. Se gândea că Sporani avea probabil vreo șaptezeci de ani, deși arăta mai tânăr de-atât.

– În dimineața în care apele au ieșit din matca râului Arno și au pătruns în ținutul nostru într-un torent uriaș, am reușit să ajung cu greu prin furtună la capelă. Cele mai negre presimțiri ale mele s-au adevărat: cripta era inundată, iar corpurile înhumate ale familiei Medici erau în pericol de a fi luate de ape. Eram tânăr și impulsiv. Fără să mă gândesc la propria siguranță, m-am repezit jos, în camera în care se aflau corpurile, și era cât pe ce să mă înec, am scăpat doar la mustață. Nu puteam face mai nimic ca să protejez cripta, dar, mulțumită lui Dumnezeu, cu toate că apele au provocat pagube uriașe, ce era mai rău fusese evitat și, în acea seară, apele au început să se retragă din ținut. Când eram în capelă, chinându-mă să scap de apa care creștea tot mai mult, am dat de un obiect ciudat, un tub de ebonită. Mi-am dat seama imediat după aspect că aparținuse cândva familiei Medici, dar n-aveam nici cea mai vagă idee ce era. Cum am spus, eram tânăr. Trebuia să-l fi predat autorităților, dar n-am putut, cel puțin, nu imediat.

Tăcu o clipă și sorbi din cafea.

– Am rupt sigiliul. Înăuntru am găsit un sul de hârtii, acoperite cu un scris minuscul. Erau scrise într-o limbă ciudată. Încă de atunci am ajuns la concluzia că era probabil greacă și, desigur, nu înțelegeam nici un cuvânt.

– V-ați gândit să-l dați la tradus? întrebă Jeff.

– M-am gândit la asta. De fapt, am pomenit de descoperirea mea câtorva prieteni. Aceasta a fost probabil o greșeală. Ar fi trebuit să-mi țin gura.

Jeff părea confuz.

– Vedeți dumneavoastră, nici unul dintre ei nu mă putea ajuta. Chiar și cei care știau alte limbi nu puteau să traducă decât câte un cuvânt pe ici, pe colo. Totuși, am aflat un lucru de o

importanță crucială. Ultima pagină a textului avea o semnătură, aceea a lui Cosimo de Medici, marele patron și conducător al Florenței. Cu toate că am spus că nu înțelegeam nici un cuvânt din document, era cu siguranță un fel de jurnal, pentru că textul era separat în paragrafe, cu câte o dată la începutul fiecărei secțiuni. Mi-am făcut o notiță mentală despre acest lucru. Mai târziu am descoperit că datele erau din anul 1410.

– Și asta v-a determinat să predați ceea ce ați găsit?

– Ar fi trebuit să mă determine, spuse Sporani, punând ceașca goală pe masă. Și așa aș fi făcut. Nu sunt hoț.

– Ați fi făcut?

– La două seri după descoperirea mea, am auzit o bătaie în ușă. Soția și copilul meu dormeau în camera din spate. Am mers să răspund. Am fost împins în hol cu un pistol la tâmplă. Erau doi bărbați. Unul din ei cred că era britanic, celălalt italian. Acesta din urmă a vorbit. Cu toate că, de fapt, nici unul nu a spus prea multe. Voiau documentul Medici.

– Cum aflaseră despre el?

– Nu sunt sigur. Dar nu ar fi trebuit să spun nimănui despre descoperirea mea. L-am dat, desigur. Când italianul a observat că sigiliul fusese rupt, am fost sigur că mă va uide. Trebuia să gândesc repede. I-am spus că era rupt atunci când l-am găsit.

– Și te-au crezut?

– Nu știu. Cred că cel care avea pistolul a vrut să apese pe trăgaci, dar britanicul l-a oprit. A spus ceva ce n-am să uit niciodată: „Am să-i zbor creierii copilului tău dacă spui cuiva despre asta“.

De afară s-a auzit sunetul slab al unei sirene de vapor.

– Și de ce ați venit acum aici?

Sporani se uita visător pe fereastră. Trezit din reverie, își întoarse privirea obosită spre Jeff.

- Oh, nu mai au cu ce să mă aibă la mână, domnule Martin. Băiețelul meu a crescut, a devenit un bărbat de treabă, dar acum cinci ani a fost ucis într-un accident de motocicletă în Bologna. Iar soția mea, Sophia, a murit luna trecută. Cancer la sân.

- Îmi pare rău.

- Oh, nu trebuie să-ți pară rău. Am avut o viață fericită toți trei împreună.

Jeff mai puse niște cafea în cești.

- Deci de ce ați venit la mine?

- Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Sunteți, desigur, la curent cu Proiectul Medici, echipa care studiază rămășițele pământești ale celor îngropați în capelă.

- Da.

- Ei bine, am motive să cred că echipa aceea se află în pericol.

- De ce credeți asta?

- Din cauza a ceea ce tocmai v-am povestit.

- Dar asta s-a întâmplat cu peste patruzeci de ani în urmă...

- Când am auzit prima oară de Proiectul Medici, mi-am exprimat îngrijorarea. Le-am explicat autorităților de la Universitatea din Pisa, care finanțează proiectul, că eu cred că cineva sau un grup de oameni nu dorește ca trupurile să fie deranjate. Nimeni nu m-a ascultat.

- Și înțeleg de ce trebuie să fi fost sceptici, recunosc Jeff.

- Într-adevăr. La acea vreme, nu le puteam oferi nimic ca să nu mă creadă doar un nebun.

- Dar ați vorbit cu echipa?

- De aceea am venit la dumneavoastră, domnule Martin. Profesorul Mackenzie nici măcar nu ar fi de acord să mă primească. Au și-așa ziua plină de protestatari - oameni precum părintele Baggio. Ați auzit de el?

Jeff dădu din cap afirmativ.

Sporani se uită la el pătrunzător.

– Vechea dumneavoastră prietenă, Edie Granger. De la ea puteți afla că profesorul Mackenzie este un om arogant, dar trebuie convins să-și reconsidere munca la capelă.

Jeff și Edie se cunoșteau de foarte mult timp. Într-adevăr, ea era cel mai apropiat și cel mai vechi prieten de-al lui Jeff. Se cunoscuseră la universitate și, cu toate că de-atunci apucaseră pe căi cu totul diferite, rămăseseră apropiați. Când se întâlniseră prima dată, ea era o adeptă a culturii „goth“, în vârstă de optsprezece ani, care dorea să obțină o bursă pentru a studia chimia și patologia, înainte de a se apuca de un doctorat cu specializare în paleontologie. Prietenii ei glumeau că ea continuă afacerea familiei, căci amândoi părinții ei fuseseră arheologi.

– L-am întâlnit pe profesorul Mackenzie doar de câteva ori. Îl cunosc mai mult după reputație decât direct.

– Da, desigur, paleopatologul vestit în întreaga lume, un nume pe buzele tuturor zilele acestea, cel pe care ziarul *Times* l-a numit „Detectivul de mumii“. Poate că profesorul este o personalitate prea importantă ca să discute cu mine. De aceea am venit la dumneavoastră. Sunteți singurul care îi poate convinge de pericolul pe care îl au în față.

Jeff se uită țintă la Sporani și clătină din cap încet.

– Trebuie să vă dezamăgesc, domnule Sporani, dar vă înșelați. Nu pot face nimic. În plus, nici nu sunt convins că temerile dumneavoastră sunt justificate.

– Nu sunteți?

– Păi, nu. Cred povestea dumneavoastră, dar a trecut multă vreme de-atunci. Poate cei doi care au intrat în casa dumneavoastră erau doar hoți și au știut cum să vă cumpere tăcerea.

– Poate, răspunse Sporani, fixându-l pe Jeff cu privirea. Dar acum un an, înainte ca Sophia să moară și la scurt timp după ce s-a anunțat planul de deshumare, am primit asta.

Sporani îi înmână lui Jeff un plic. El scoase o singură foaie de hârtie și citi un mesaj scurt:

OPREȘTE-ȚI PRIETENII. NU DERANJA MORMINTELE FAMILIEI MEDICI. POATE CĂ FIUL TĂU A MURIT, DAR SOȚIA TA ÎNCĂ TRĂIEȘTE.

Mare parte din noapte, Jeff nu putu să doarmă și înainte de ivirea zorilor era treaz și îmbrăcat. Tocmai prepara un ibric de cafea atunci când Rose își făcu apariția căscând, cu părul blond ciufulit.

– Este viu! zâmbi el larg, uitându-se la părul ei.

Ea se frecă la ochi.

– Mereu te trezești așa devreme, tată?

– Doar atunci când petrec toată noaptea în cluburi.

Preț de o clipă, Rose se uită mirată la el, apoi își dădu seama că tatăl ei glumea. Când zâmbea, semăna izbitor de tare cu mama ei, se gândi Jeff, și apoi alungă repede amintirile dureroase. Din hol, o auzi pe Maria băgând ștecherul de la aspirator în priză. Femeia își vârî capul pe ușă și le spuse bună dimineța înainte să se apuce de treabă.

– Cel mai mult îmi place orașul acesta atunci când nu este nimeni prin preajmă, Rose, spuse Jeff și luă o gură mare de cafea. Un psihiatru ar putea să tragă niște concluzii alarmante din asta, dar n-am ce face. Își trase pe el o jachetă maro. Bea niște cafea. Am pus și niște cornuri în cuptor la încălzit.

– Unde pleci?

– Am niște treburi de rezolvat.

Jeff ieși din lift, traversă holul din marmură albă, îi făcu semn cu mâna portarului care moțăia și ieși în gangul îngust din spatele

clădirii. Când dădu colțul, aproape că se împiedică de cineva aflat în umbră. Omul gemu și se ridică surprinzător de iute.

– Ah, prietenul meu Jeffrey. Vocea lui avea un accent puternic.

– Dino. Azi nu e ziua ta obișnuită pe aici.

Dino se frecă la ochi.

– Mai schimb și eu rutina. Mă țin pe urmele turiștilor, spuse el cu un rânjel strâmb.

Dino trăia pe străzi de când se mutase Jeff în San Marco. În zilele acelea triste când venise la Veneția și lăsase în urmă existența din Anglia, Jeff se împrietenise cu Dino, luându-l la o cafea și un sandvici. Acolo, Dino își povestise o parte din viață. Cum fugise din Kosovo după ce soția sa și fiica de vârstă foarte fragedă fuseseră măcelărite. Le îngropase cu mâinile goale și plecase în Occident doar cu hainele de pe el. Înainte de război, fusese profesor de matematică la Priștina. Acum se întreținea din cei câțiva euro pe care turiștii americani bogați îi aruncau câteodată.

Dino urma o rutină: se arăta la San Marco o dată pe săptămână, după ce trecuse pe la o listă întreagă de puncte turistice în celelalte zile, iar Jeff îi oferea întotdeauna câțiva euro sau îl lua la o cafea. Într-un fel special, împărțeau aceeași soartă; amândoi erau exilați, oameni care trecuseră dincolo de vâlul vieții normale. Dino era profund religios și credea din toată inima că își petrece ceva timp aici pe pământ și că își va revedea familia într-o lume mai bună. Jeff, ateu convins, își păstra pentru el ideile despre acest subiect, dar credea că simpla existență a prietenului său îi era de mare ajutor, ca o amintire permanentă că propria fiică, Rose, era atât de vie și atât de sănătoasă.

– Uite, Dino, spuse Jeff, și-i dădu câteva bancnote nou-nouțe. Ia-ți ceva de mâncare. Trebuie să plec. Vorbim data viitoare, da?

Dino luă banii și îi scutură mâna lui Jeff.

- Dumnezeu să te aibă în pază! rosti el zâmbind.

O lumină portocalie se desfăcea pe cerul de la răsărit, în timp ce Jeff păsea în Piața San Marco, și umbre lungi se întindeau în *Piazza*. Când ajunse la Torre Dell' Orologio, o luă spre Calle Larga și apoi la stânga, pe Calle dei Specchieri. Locul era pustiu, magazinele, închise. Jeff aproape că-și imagina că întreaga populație de pe Pământ fusese exterminată, iar el, ultimul om lăsat să se plimbe singur prin aceste pasaje. Dar curând traversa Rio di S. Zulian, unde trecu pe lângă o femeie cu un cățel micuț în lesă. Între buzele de un roșu aprins avea un portțigaret negru, pe care continua să-l țină între buze chiar și în timp ce își certa câinele pentru că își făcuse nevoile pe un stâlp de iluminat. Scrumul cădea pe pietrele caldarâmului. În spatele ei se aflau două femei de vârstă mijlocie, cu tenul ridat, cu ochii obosiți. Amândouă arătau mohorâte, cu excepția șalurilor multicolore trase mult în jos peste sprâncene.

Când ajunse la Rialto, soarele se ridica deja pe cer, transformând apele Marelui Canal într-o paletă de pasteluri. Pe sub pod trecea un *vaporetto* plin de oameni care mergeau deja la muncă. Podul însuși era și el gol, părăsit, tricourile cu gondole pictate și măști ieftine de carnaval probabil că se aflau în spatele geamurilor cu grilaj.

Oprindu-se o clipă, Jeff survolă priveliștea. O mai văzuse de o mie de ori, dar încă îl mișca adânc. Veneția, hotărâse el cu mult timp în urmă, era ceea ce îi plăcea să numească „amplificator de emoții”. Dacă te simțeai fericit, te făcea să te simți și mai fericit, iar dacă erai deprimat, te trăgea și mai jos. Într-un fel sau altul, Veneția fusese întotdeauna un loc deosebit pentru el și fosta lui soție. Veniseră aici imediat după ce se căsătoriseră. Plini de

încredere și pe o piață bună, cumpăraseră apartamentul din San Marco. Dar tot aici aflase de infidelitatea lui Imogen.

O lăsaseră pe Rose la Londra cu dădaca și se urcaseră în avionul de Veneția pentru o ședere de două nopți. În seara în care sosiseră se duseseră direct la The Danieli ca să ia cina. Era ceva extravagant, dar pe-atunci Jeff se bucura de viața de lux cu care începuse să se deprindă. Întorcându-se apoi pe jos pe Riva Degli, intraseră în piano barul de la Monaco, iar Imogen îi mărturisise că se întâlnea cu altcineva. Dimineața următoare, ea luase avionul înapoi spre Anglia, dar el alesese să mai rămână o vreme. Avea nevoie de timp să reflecteze, să încerce să se obișnuiască cu ceea ce tocmai aflase.

Singur și trădat, pentru el Veneția se transformase într-un oraș al fantomelor. Descoperi că pierde contactul cu realitatea. Zăcea în pat în apartamentul lor și își cerceta mintea și sufletul, într-un efort de a descoperi unde greșise.

Se autocompătimea, desigur, dar cel mai mult era îngrijorat pentru Rose și furios pe Imogen pentru că distrusese familia. Se mâniase, iar asta îl făcuse stoic și se surprinsese cât de neînduplecat putea fi. Întorcându-se în Anglia, depusese imediat actele de divorț și își anesteziase toate sentimentele pe care le nutrise vreodată pentru perfida lui soție.

Uneori se întreba dacă fusese o idee bună să se întoarcă în orașul în care lumea lui se destrămasese. Dar iubea prea mult acest loc ca să-l părăsească. Nu putea să dea vina pe Veneția pentru ceea ce-i făcuse soția. În primele zile, la scurt timp după divorț, își petrecuse nopțile plimbându-se prin labirintul de străduțe goale și ascultând Samuel Barber sau Tom Waits la iPod și întrebându-se dacă va mai putea vreodată să fie fericit.

Cea mai veche prietenă a lui, Edie, îl ajutase să se adune. Își luase liber de la serviciu ca să stea la Veneția cu el. Îl târâse prin

restaurante, îl silise să vorbească și să renunțe la băutura pe care prea repede și-o turna pe gât. Legătura dintre ei devenise mai puternică decât până atunci. Jeff știa că lui Edie nu-i păsa de Imogen. Edie nu spusese niciodată nimic rău despre fosta lui soție, dar o cunoștea pe Edie atât de bine încât uneori aproape că erau telepatici. Imogen era cu siguranță geloasă pe relația lor, dar era o gelozie greșită. Edie era draga lui prietenă, aveau o relație mai degrabă fraternă; Imogen în schimb era soția lui, pe care o iubise o vreme.

Gândul la Edie îl făcu să-și amintească de seara precedentă și de persoana ciudată a lui Mario Sporani. Omul credea că Jeff ar fi putut să discute cu Edie, care să-l influențeze pe Carlin Mackenzie, convins fiind că echipa care lucra la Capela Medici se afla în pericol. Bătrânul plecase la scurt timp după ce îi arătase biletul bizar, refuzând oferta de a rămâne să înnopteze acolo. Jeff îi promisese cu jumătate de gură că se va gândi dacă o va suna pe Edie. Sporani avea să rămână la Veneția încă două zile și Jeff fusese de acord să se întâlnească din nou cu el ca să bea o cafea. Acum nu știa ce să creadă. Nu-și putea reține îngrijorarea în ce o privea pe Edie, însă oare nu era doar o prostie? Numai fanaticii religioși credeau că era ceva în neregulă în a deranja corpurile familiei Medici. Cu siguranță, Sporani era un dezaxat, un fan-tezist. Poate că pierderea familiei îi luase mințile.

Coborî pe partea de nord a Rialto, apoi o luă imediat la dreapta în piața de pește, Mercato del Pesce. Îi plăcea foarte mult acest loc, îi plăcea chiar și mirosul înțepător al peștelui eviscerat de oameni în halate albe și cizme de cauciuc. La tarabe vedea tăvi pline de bucăți de calamar; crabi, cu clești ridicați în aer, încercând să prindă ceva ce nu vor găsi niciodată, și ton întreg stampilat cu numele negustorului de pește care îl va felia ca să hrănească treizeci de familii. În spatele tejghelelor cu pește se

aflau rânduri întregi de tarabe cu fructe și legume proaspete și, alături de ele, standuri cu flori, o paletă formată din toate culorile în toate nuanțele.

Lui Jeff îi plăcea foarte mult să gătească, iar acesta era locul lui preferat unde putea găsi produse proaspete. Vânzătorii îl strigau toți pe numele mic. Glumeau cu el și, în ultimul an, îl învățaseră o comoară de expresii colocviale și obscene.

Se plimba încet printre tarabe, alegând cel mai bun pește pe care îl putea găsi, file de păstrăv care știa că-i va plăcea lui Rose. Apoi castraveci, vinete, ciuperci și cartofi tari, proaspeți. Cincisprezece minute mai târziu, terminase deja cu cumpărăturile și ducea două pungi de plastic pline cu tot ce avea nevoie ca să gătească diseară.

Când plecă din piață, ziua își intrase pe deplin în drepturi. Acum erau o mulțime de oameni în jur, iar lumina se transformase din clareobscurul ambiental de mai devreme, într-o strălucire de dimineață adevărată. Era timpul pentru o cafea și poate și pentru un aperitiv.

Lăsând sacoșele de plastic lângă o masă, Jeff chemă un chelner și-i spuse ce dorea. Apoi observă televizorul din colțul îndepărtat, sus pe o etajeră de lemn. Era pe un canal de știri cu sunetul dat la minimum. Se vedea un tanc care explodează și chipurile unor soldați abia uciși. Apoi crainicul din studioul rosti cuvinte aproape neuzite, înainte ca imaginea să se schimbe. Sosi chelnerul cu cafeaua și doi biscuiți pe farfurie. Jeff își întoarse privirea spre televizor, unde acum se vedea o bandă colorată pe partea de jos a imaginii pe care scria: CAPELA MEDICI, FLORENȚA. Deasupra, imaginea înfățișa o încăpere prost iluminată. Își dădu repede seama că era cripta capelei. Apoi imaginea se dizolvă, înlocuită de capul împușcat al profesorului Carlin Mackenzie.

Lui Jeff i se puse un nod în stomac. Tocmai se pregătea să-i spună chelnerului să dea volumul televizorului mai tare, dar deja imaginea de pe ecran dispăruse, înlocuită de cea a Downing Street. Băgă mâna în buzunar și-și scoase telefonul. Apăsând butoanele, în timp ce mintea îi acționa ca un pilot automat, găsi pagina serviciului de internet al BBC. Dădu din nou clic pe „Știrile de ultimă oră” și scană raportul scurt. Abia când termină de citit ultimul rând își dădu seama că îi tremurau mâinile.

CAPITOLUL 4

Florența, 4 mai 1410

Cosimo de Medici își studie chipul în oglinjoara din dormitor. Era un tânăr urât și el știa asta. Nu avea cârlionții blonzi ai celui mai bun prieten al său, Ambrogio Tommasini; și nici nu se putea lăuda cu nasul plăcut al acestuia, cu ochii mari, căprui, uneori de neînțeles, cu gene lungi. Fața lui Cosimo era o alcătuire ciudată de trăsături nepotrivite, o bărbie proeminentă, buze subțiri și un nas lipsit de finețe. E drept că ochii săi erau mari și aveau o formă frumoasă, dar erau de mărimi ușor diferite și așezați asimetric de o parte și de cealaltă a nasului. Chiar dacă abia intrase în cel de-al douăzeci și doilea an de viață, avea părul subțire și rar, iar pielea îi era palidă. Dar apoi zâmbi ușor și înfățișarea i se schimbă numaidecât. Era tot urât, dar în privire îi apărură o strălucire nouă, iar ridurile de la capătul ochilor îl făceau să pară cu zece ani mai în vârstă, dar îi ofereau și căldură. Se simțea în largul lui cu chipul care îl privea din oglindă și în acel moment nu ar fi schimbat înfățișarea lui stranie cu frumusețea redutabilă a lui Ambrogio. Luându-și din pat *lucco*, pelerina lungă până la glezne de culoare roșu aprins, pe care o purta în fiecare zi, își strecură brațele pe mâneci, lăsând materialul să-i

cadă în falduri pe lângă încheieturi. O clipă mai târziu se îndrepta spre uşă.

Era linişte de-a lungul coridorului şi în jos, pe scările de piatră în spirală, însă când ajunsese în hol, Cosimo auzi vocile oamenilor care treceau pe drum şi tropotul copitelor pe pietriş.

Cosimo îşi găsi mama, pe Piccarda, stând în salonul aflat aproape de partea din faţă a casei. Perdelele fuseseră trase larg într-o parte, iar razele soarelui pătrundeau în încăpere printre storuri, aruncând urme galbene pe podea. Fratele său în vârstă de şase ani, Lorenzo, se juca cu una dintre pisici. Olomo, sclavul negru care venise de curând de la Lisabona, strângea cenuşa din vatră într-un ciubăr de lemn plin. În timp ce freca energic cu o perie urmele de cenuşă, se chinuia să alunge o pisicuţă alb cu cafeniu care îşi propusese să demoleze şi să împrăştie grămada de pudră cenuşie atât de grijuliu adunată din grătarul şemineului.

– Trebuie să mă întâlnesc cu tata la ora opt, îi spuse Cosimo mamei sale.

– Dar micul dejun, Così?

– Am să mă opresc să iau nişte pâine pe drum. Am întârziat, spuse el şi-şi sărută mama pe obraz.

Lorenzo îşi văzu fratele şi veni în fugă la el. Cosimo îi ciufuli părul. Apoi, ridicându-l sus în aer, îl răsuci.

– Nu uita de jocul nostru cu mingea mai târziu, Così. Nu uita că mi-ai promis, exclamă Lorenzo printre chicoteli.

– Cum aş putea să uit o promisiune atât de importantă? Îl puse pe fratele său înapoi pe covor, îl sărută pe creştet, îi făcu semn cu mâna mamei şi plecă.

Familia Medici locuia într-o casă mare, dar mai degrabă simplă din *Piazza del Duomo*, iar ferestrele din faţă de la etajul de sus ofereau o privelişte spectaculoasă asupra oraşului, spre *Ponte Vecchio*. Prim-planul era dominat de uriaşul dom, încă

neterminat, iar în depărtare se vedea Catedrala Santa Maria del Fiore, închisă într-o carcasă de schele de lemn.

Deja era aglomerație pe străzile din apropiere de Duomo. Ieșind în piață, Cosimo ocoli repede un bărbat care trăgea un căruț încărcat cu legume și o luă spre sud, pe Via dei Calzaiuoli, spre râu și spre cartierul financiar, aflat pe Via Porta Rossa, acolo unde tatăl său, Giovanni di Bicci, pusese bazele băncii Medici, cu treisprezece ani în urmă. În aer pluteau tot felul de izuri: mirosul de tanin al tăbăcăriilor și duhoarea de pește stricat, combinate cu aroma pâinii care se cocea. Însă Cosimo era aproape în totalitate indiferent la mirosuri. Se născuse doar la câțiva metri de aici, într-o zi în care aceleași miasme se ridicau în aer. Pentru el erau la fel de naturale precum cerul fără nori de deasupra turnurilor, precum acoperișurile cu șindrilă sau piatra caldarâmului de pe străzile de la picioarele sale.

Ridicând privirea, văzu o siluetă feminină impozantă scuturând un cearșaf înainte de a-l întinde pe o sârmă de rufe de deasupra balconului. Din casă se auzeau țipete de copii, zgomot de obiect spart și apoi un adult care îi certa pe copii. Cosimo zâmbi pentru sine însuși și merse mai repede; era deja în întârziere.

După câteva sute de metri zări râul care sclipea în soarele dimineții și chiar în față se afla Ponte Vecchio, cu dughenele și casele ei înghesuite, tăbăcării, marochinării și câteva măcelării. Podul era deja aglomerat de oameni care se tocmeau pe prețul unei pungi frumoase de piele sau pe o halcă de carne de căprioară. Pe râu se apropia de chei o barjă mică, iar un băiat cu o pălărie neagră de fetru și cu niște ciorapi lungi foarte rupți se aplecă înainte la prora și aruncă frânghia, legând-o cu pricepere la locul de ancorare de la prima încercare. Băiatul strigă ceva de nedeslușit la bărbatul de la cârmă și apoi alergă la pupa să asigure acel capăt al bărcii.

Cosimo o luă la dreapta pe Via Porta Rossa și numaidecât dădu cu ochii de fațada grandioasă a băncii. Un grup nu foarte numeros de oameni mișuna pe acolo, ca în fiecare zi. La mese mici de lemn acoperite cu postav verde ședeau bărbați îmbrăcați în haine negre, închise până la gât. În jurul fiecărei mese era adunată o mică mulțime, lucru care făcea dificil pentru cei din față să discute cu oficialii care stăteau jos. Pe mese se vedeau pene și călimări cu cerneală, grămezi de bancnote și grămăjoare mici de monede. Lângă fiecare masă se afla un străjer înarmat cu câte o sulită, uitându-se la fețele nerăbdătoare care jinduiau după ceva acțiune.

Cosimo trecu pe lângă mese și clienții adunați acolo, urcă cele șase trepte de piatră din fața băncii, făcu un semn cu capul spre străjerii de la ușă și fu poftit în holul somptuos de la intrare.

Înăuntru era răcoare. Pașii lui răsunau pe pardoseala de piatră bine netezită. Pe fiecare parte se aflau și mai multe mese, acestea erau mai mari, iar siluetele bine îmbrăcate care prezidau acolo păreau mai importante decât cele care făceau același lucru afară. Cosimo trecu printre mese fără să arunce nici o privire spre clienți și urcă alte câteva trepte spre mezanin. Acolo o luă la dreapta și merse pe un coridor până ajunse la două uși de lemn. Ciocăni la ușă, dar pentru că nu primi răspuns, mai bătu o dată.

– Cine este?

– Fiul tău, tată.

– Intră.

Cosimo împinse ușa și pătrunse într-o încăpere spațioasă, cu tavanul scund, goală, cu excepția unui birou masiv de lemn și a două scaune, unul mare în spatele biroului și altul mai mic în fața lui. Tatăl lui Cosimo, Giovanni di Bicci, venea spre el, cu brațele întinse. Purta uniforma breslei sale, o robă și o bonetă roșie.

– Vino, fiule, spuse el, cu vocea caldă și amabilă. Ai mâncat? Să-ți aduc ceva?

Cosimo îl studie pe tatăl său. Împlinise de curând cincizeci de ani, dar părea mai în vârstă, mai trecut. Avea un chip ciudat. Ca și la fiul său cel mare, nu era deloc armonios; fiecare trăsătură era oarecum nepotrivită, creând o asimetrie cu totul neatrăgătoare. Însă ochii negri cu privire pătrunzătoare ai lui Giovanni, îngrijorarea dintre sprâncene, linia maxilarului, toate exprimau cu o neobișnuită claritate aspecte diferite ale caracterului său.

- Nu, mulțumesc, tată, răspunse Cosimo și, în timp ce Giovanni se retrăgea în spatele biroului, tânărul luă celălalt scaun. Cu palmele în poală, se uita cu curiozitate la tatăl său, așteptând ca acesta să vorbească.

Giovanni avea un bol cu fructe pe jumătate terminat pe birou în fața lui. Așezase bolul peste un vraf de hârtii și sucul sărise pe ceea ce lui Cosimo i se păreau a fi documente oficiale de vreun fel sau altul. Înainte să vorbească, Giovanni înfipse o furculiță de argint într-o felie de portocală și duse fructul zemos în gură, ștergându-și barba cu dosul palmei.

- Cred că te întrebi de ce te-am chemat azi aici, Cosimo, spuse el încet, fixându-și fiul cu ochii lui negri. Aplecându-se înainte, luă o bucată de pară verde cu furculița.

- Păi, mi-am terminat studiile acum două săptămâni, tată. Îmi imaginez că vrei să vin să lucrez la bancă.

Giovanni zâmbi cu căldură.

- Mă faci să par un balaur. Doar două săptămâni de când ți-ai terminat studiile și gata, luat în sclavie!

Cosimo îi întoarse zâmbetul, dar nu se simțea în largul lui. Putea taică-su să facă glume în legătură cu asta, dar el știa că vremea libertății sale se apropia de sfârșit și că era pe punctul să piardă pentru totdeauna viața de studiu și contemplare de care se bucurase până atunci.

- De fapt, am niște vești care cred că îți vor face plăcere.

- Da?

- Am aranjat să începi un tur al sucursalelor băncii noastre.

- Un tur?

- Da. Evident, nu la toate cele treizeci și nouă de bănci, dar o excursie care îți va permite să vizitezi sucursalele din Italia. Adică vei merge la Genova, Veneția și Roma. Va fi un mod minunat pentru tine de a afla mai multe despre afacerea Medici.

Cosimo se prefăcu a aprecia gestul, însă începea să-i piară buna dispoziție.

- Pari neplăcut surprins, Così.

Cosimo se uita în gol, întrezărindu-și noua viață, cariera dinainte planificată.

- Cosimo?

- Scuze, tată. Da, un tur.

- Am spus că pari neplăcut surprins.

Cosimo făcu o pauză cam lungă înainte de a răspunde. Era clar că orice ar spune nu va putea decât să complice lucrurile.

- Nu sunt neplăcut surprins, tată, ci doar mă simt puțin... păi... puțin zorit de la spate.

Giovanni lăsa furculița în bol și se rezemă de spătarul scaunului. Din nou își fixă fiul cu privirea sa pătrunzătoare. Cosimo știa că tatăl său era un om bun și grijuliu. Știa că toți cei care făceau afaceri cu el îl respectau și îl admirau pe acest bărbat care își depășise originea modestă, pentru a deveni unul dintre cei mai de succes bancheri din Italia. Dar Cosimo mai știa și că tatăl său avea o voință de fier și că nu se lăsa până nu realiza ceea ce-și propunea. Credea că știa ce era cel mai bine pentru familia lui și pentru viitorul dinastiei căreia îi pusese bazele. Cosimo se bucurase de libertatea și de exuberanța tinereții, dar acum venise timpul să-și asume povara grea a maturității și a responsabilității. De fapt, Giovanni nu era într-un totu de acord cu grupul de prieteni pe care Cosimo îi adunase în jurul său în ultimul an sau doi. Pentru el, figuri precum Ambrogio Tommasini sau celălalt

individ de care fiul său părea foarte legat, Niccolò Niccoli, emanau un iz distinct de rebeliune. Giovanni nu prea agrea multe dintre ideile umaniste ale noii generații.

– Cred că este timpul, Cosimo. Este timpul ca tu să preiei rolul care ți-a fost pregătit. Ești un Medici, ești fiul meu cel mare. Ți-ai dovedit valoarea ca student, acum trebuie să începi să arăți lumii celelalte numeroase calități ale tale.

– Dar, tată, sperasem...

– Voiai să-ți petreci vara în grădinile plăcerii cu prietenii tăi, lăsând timpul să treacă pe lângă voi?

– Nu lăsându-l să treacă, tată, ci în discuții și dezbateri. Cu siguranță...

– Fiul meu, ripostă Giovanni, ținându-și cumpătul, dar gata să izbucnească. Înțeleg aceste impulsuri. Și eu am urcat pe culmile cunoașterii odinioară, la fel ca tine acum, dar responsabilitățile s-au abătut repede asupra mea și, trebuie să spun, după treizeci de ani, nu regret calea pe care am apucat-o. Nu-ți dorești o soție, familie? Nu-ți dorești independență și să joci un rol important în creșterea afacerii familiei... această bancă importantă? Am crezut că da.

Cosimo știa că tatăl său îl manipula și nu-și făcea iluzii în legătură cu cine va câștiga această dispută. Dacă ar fi trebuit să discute despre importanța literară a lui Dante la un pahar de vin, ar mai fi avut o șansă, dar pe acest subiect și împotriva voinței de fier a tatălui său, se simțea ofilit, ca o floare în ger.

– Cu siguranță, tată. Doar am crezut...

– Atunci, foarte bine, voi face toate preparativele necesare. Giovanni se ridică și se apucă să aranjeze hârtiile de pe birou. Cred că vei găsi această experiență absolut minunată, fiule.

CAPITOLUL 5

Londra, iunie 2003

Sean Clifton, specialistul în Renaștere timpurie de la Sotheby's, coborî cu liftul de siguranță în seifurile de sub birourile casei de licitații Mayfair. Urmându-l pe gardian în tăcere de-a lungul coridorului bine iluminat, ajunse la ușa încăperii cu documente controlate termic și așteptă până când fu introdus în dispozitivul de securitate numărul său. Apoi, gardianul îi ceru să-și treacă laptopul și servieta prin dispozitivul de verificare înainte de a deschide ușa grea de oțel, pentru a-l lăsa pe Clifton să se apuce de treabă.

Odată ajuns înăuntru și singur, Clifton se relaxă și se pregăti pentru munca ce îl aștepta. Treaba lui consta adesea în a autentifica și a estima valoarea unor manuscrise vechi. În fața lui pe masă se afla o descoperire unică, o colecție recent găsită de suluri rare, aparținând umanistului renescentist Niccolò Niccoli.

Înainte de a începe, Clifton își puse o pereche de mănuși albe de pânză de in, tuși încetișor și se așeză pe scaun. Apoi examinează colecția. Era împărțită în două. La stânga, un teanc de hârtii nelegate, disperate, la dreapta un set de hârtii răsucite, legate cu o panglică subțire roșie. Se aplecă, lăsă la o parte hârtiile disperate

și începu să desfacă ușor primul dintre sulurile de hârtii rulate cu grijă.

Era liniște deplină. Nu se auzeau decât respirația sa, foșnetul hârtiilor și hârșăitul scaunului când își schimba poziția sau, ocazional, sunetul scos de tastatura laptopului, în timp ce-și scria raportul privind arhiva Niccoli, estimând valoarea pentru licitație.

Trebuia să citească încet, scrisul de mână era neobișnuit, iar pe alocuri abia lizibil. Parcurse șase pagini de text mărunț și începuse să se cufunde încet în lumea aceea veche de șase sute de ani și în gândurile unuia dintre cei mai aventurieri călători ai secolului al cincisprezecelea, când avu o revelație. Mai târziu, își aminti despre asta ca despre o mișcare cu încetinitorul a unui moment extrem de important. Colecția consta în trei volume de jurnale, scrise de mână și datate 1410, în care Niccolò Niccoli povestea în detaliu experiența unei călătorii de la Florența spre est, în Macedonia. Era o aventură plină de culoare, dar călătoria în sine nu părea să aibă un scop clar. Apoi, întorcând pagina, Clifton tresări. Se opri o clipă confuz, apoi începu să citească cât putea de repede.

Parcă autorul se plictisise dintr-odată de propria poveste și schimbase brusc viteza. Sau poate alunecase într-un delir și începuse să descrie o fantezie. Era ceva absolut extraordinar. Niccoli era vestit pentru raționalismul său și pentru devotamentul față de artă. Deci ce putea fi cu toată nebunia asta? Oare omul își pierduse mințile temporar? Ceea ce începuse dintr-odată să descrie nu avea nici o legătură cu realitatea secolului al cincisprezecelea.

Surpriza dură doar câteva momente înainte de a fi înlocuită de o emoție cu mult mai puternică, pe care Clifton nu și-o imaginase niciodată. În cei cincisprezece ani de când lucra cu documente neprețuite și antichități nemaivăzute până atunci, nu

fusesse nici măcar o singură dată tentat să se abată de la norme. Dar acum, uitându-se la aceste pagini extraordinare, se simți absolut copleșit.

Întinse mâna spre scannerul atașat de laptopul său și îl trecu repede peste toate paginile din fața lui, stocând informația pe disc. Fără să se gândească o clipă la ceea ce făcea, puse documentele la loc, închise calculatorul și părăsi încăperea. Când ieși din camera din subteran, Clifton trecu prin filtrul de securitate cu raze X, îl urmă pe gardian la suprafață și părăsi clădirea, năucit de entuziasm și nerăbdare.

CAPITOLUL 6

Veneția, în prezent

Trenul de după-amiază spre Florența era foarte aglomerat, iar Jeff avusese noroc că găsisese un loc, chiar și la clasa întâi. Înghesuit la fereastră de o doamnă uriașă care avea loc lângă el, lângă culoar, Jeff contempla priveliștea câmpenească de afară. Maria fusese bucuroasă să aibă grijă de Rose, iar Jeff îi promisese că o să se revanșeze față de fiica sa la întoarcere; voia să se întoarcă la Veneția a doua zi.

Chiar dacă îl întâlnise pe Mackenzie doar de două sau de trei ori, tot îi venea greu să creadă că murise. N-o mai văzuse pe Edie de aproape trei luni. Ea promisese că avea să-l viziteze la Veneția, acum, că lucra așa de aproape de el, la Florența, dar era mereu prea ocupată, iar el nu voia s-o deranjeze. Dar această veste, combinată cu ceea ce aflate de la misteriosul Mario Sporani îl convinseseră să facă ceva. Îi telefonase imediat și acum iată-l în primul tren spre Florența.

Știa că Mackenzie era un personaj dificil, cu mulți dușmani și prea puțini prieteni adevărați. Era respectat pentru cunoștințele lui și pentru experiența uriașă, dar mulți dintre colegii săi îl considerau un individ extrem de egoist, care credea puțin prea mult în propria publicitate. Cu siguranță nu era prea popular

printre alți oameni de știință, însă lui Jeff îi venea greu să creadă că ar fi putut fi ucis pentru aceste nepotriviri de caracter.

Deschise *Corriere della Sera* pe care îl cumpărase la gară și, pe pagina a treia, dădu peste o știre despre crimă. Mackenzie fusese strangulat. Unul dintre membrii echipei sale îi găsisese trupul în dimineața zilei precedente în jur de ora 8 dimineața. Polițiștii din Florența erau zgârciți cu detaliile, așa cum era de așteptat. Jeff observă alături de știre un articol despre grupul fanatic *Lucrătorii întru Domnul*, care protestaseră la Capela Medici încă de la sosirea echipei lui Mackenzie. Îl citi cu mare interes.

FLORENȚA, 17 FEBRUARIE

Odată cu anunțul șocant privind uciderea unuia dintre cei mai cunoscuți oameni de știință din lume, profesorul Carlin Mackenzie, poliția florentină a luat măsuri ferme împotriva organizației *Lucrătorii întru Domnul*. Se împlinesc trei luni de când acest grup condus de charismaticul și în același timp controversatul preot dominican părintele Giuseppe Baggio pichetează zilnic Capela Medici, însă ieri-dimineață manifestanților li s-a cerut să se împrăștie. Potrivit unor informații oficiale, părintele Baggio și-a îndemnat simpatizanții să ignore cererea poliției de a părăsi locul, lucru care a condus la intervenția imediată a autorităților. Din fericire, grupul nu a mai făcut alte eforturi de a se opune, iar protestatarii au fost escortați de-acolo, în vreme ce părintele Baggio a fost reținut pentru interogatoriu. Preotul a părăsit sediul poliției ieri, înainte de prânz, dar a refuzat să discute cu reporterii adunați afară, pretinzând că va vorbi numai cu reprezentanții unei reviste catolice locale, *The Voice*.

Părintele Baggio și grupul său au susținut vehement că trupurile familiei Medici nu trebuie să fie deranjate. Liderul grupului a declarat de curând pentru revista *The Voice*: „Cred că profesorul Mackenzie și grupul său își riscă sufletele făcând această lucrare nedumnezeiască. Ei lucrează pentru Diavol și vor plăti pentru păcatele lor.

Părintele Baggio este cunoscut pentru răbufnirile sale de fundamentalism și există voci care pretind că remarcile și protestele sale extremiste i-au atras critici din partea superiorilor. Preotul spune foarte răspicat oricui stă să îl asculte că el se vede ca un Savonarola contemporan, clericul dominican care s-a aflat la conducerea Florenței pentru scurt timp la sfârșitul secolului al cincisprezecelea, înainte să fie ars pe rug în *Piazza della Signoria*, în 1498. Baggio nu face un secret din ambiția sa, așa cum a numit-o el însuși, „de a purifica Italia modernă de forțele demonice“. În ultimii ani, a protestat împotriva grupurilor de homosexuali, a atacat televiziunea locală pentru transmisiunile de ceea ce el numește „pornografie“ și, cel mai cunoscut dintre toate, el, împreună cu un grup de susținători au eșuat în încercarea de a vandaliza câteva piese ale unei recente expoziții retrospective a lui Robert Mapplethorpe. Acum, când un om pe care Baggio îl acuza că „lucrează pentru Diavol“ a fost ucis în propriul laborator la numai câțiva metri de locul unde protestau Lucrătorii întru Domnul, anumite persoane încep să arate cu degetul acuzator spre organizația lui Baggio.

Ieșind odată cu mulțimea din Stazione di Santa Maria Novella, Jeff se opri și își aruncă privirea prin holul gării, un loc mai degrabă murdar și urât, cu o casă de bilete cenușie într-o parte și un șir de gherete cu ziare de cealaltă parte. Era o gară care nu oferea nici cea mai mică idee despre splendorile vechiului oraș

din spatele ei. O văzu pe Edie în aceeași clipă când și ea îl zări pe el.

Se îmbrățișară, iar Jeff simți că parcă ea nu ar mai fi vrut să-i dea drumul. Când se desprinseră, Jeff observă că încerca să pară curajoasă.

– A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut, spuse ea simplu.

Jeff o urmă afară, spre parcare. Își aruncă geanta în portbagajul micuțului Fiat al lui Edie și se strecură pe locul din dreapta.

– Doamne, ce mă bucur să te văd, îi zâmbi Jeff lui Edie, în timp ce aceasta conducea mașina pe alea îngustă de la gară și apoi pe șosea.

Era foarte aglomerat, străzile erau înțesate de mașini. Edie se îndreptă spre Via Sant' Antonino. Jeff se uita la clădirile vechi, la muncitori și turiști, la vânzătorii ambulanți și la comercianți, la amestecul pestriț de activitate umană care se desfășura în Florența, cu mici schimbări, de mai bine de o mie de ani.

– Cred că este foarte greu, spuse Jeff.

– Multă lume îl disprețuia pe unchiul meu și, să fiu cinstită, chiar era uneori extrem de nesuferit, dar ceea ce s-a întâmplat a fost groaznic.

– De ce nu m-ai sunat?

– Am vrut să te sun, de mai multe ori, dar nu știu... Nu credeam că mă poți ajuta și nu voiam să te îngrijorezi degeaba. În plus, am fost reținută la secția de poliție împreună cu avocatul meu până târziu aseară. Poliția a interogat întreaga echipă cel puțin o dată și nici unul dintre noi nu are voie să părăsească Italia până când nu se termină ancheta.

Edie parcă mașina într-un spațiu din spatele Capelei Medici și apoi îl conduse în clădire, printr-o ușă laterală. Jeff o urmă în jos pe scări, până în camera funerară. Luminile erau stinse și era

liniște. Într-o încăpere de lângă cea principală, văzură un bărbat care își scotea încet halatul de laborator.

– L-ai cunoscut pe Jack Cartwright? Întrebă Edie.

Cartwright îi întinse mâna lui Jeff.

– Mă bucur să te revăd, spuse el, mai degrabă scorțos.

Jeff se uită mirat la el.

– Ne-am cunoscut la cea de-a treizecea aniversare a lui Edie... la Londra.

– Ah, da, da, desigur! răspunse Jeff. A trecut atâta timp de-atunci.

Zâmbi spre Edie, cam forțat. Ea îi întoarse un zâmbet fals. Sincere condoleanțe, adăugă Jeff serios. Jack Cartwright, un bărbat pe la patruzeci de ani, era un apreciat specialist în studiul mostrelor de ADN vechi. Deși foarte admirat în cercurile academice, de ani de zile trăia în umbra tatălui său vitreg.

– Mulțumesc. Moartea lui ne-a afectat pe toți foarte tare.

Cartwright avea o voce puternică, sonoră și o înfățișare caldă, amabilă. Își luă haina dintr-un cui și începu să se îmbrace.

– Acum, mă tem că trebuie să fug. Am o întâlnire la universitate. Sper să ne vedem mai târziu, Jeff.

Edie se întoarse spre Jeff și îi puse o mână pe braț.

– Vino în laborator, hai să stăm jos.

Ea trase un scaun pentru Jeff și se așeză la rândul ei pe altul.

– Ai spus la telefon că ai să-mi zici ceva important.

– Aseară am primit vizita unui bătrân care mi-a spus că încercase să-l avertizeze pe Mackenzie că este în primejdie.

Edie oftă și scutură ușor din cap.

– Presupun că vorbești despre domnul Sporani?

Jeff aprobă din cap.

– A venit și aici de câteva ori. Este convins că a găsit un artefact al familiei Medici cândva, în anii șaiszeci. Dar nu are nici o dovadă de nici un fel.

– Mi-a povestit că a fost vizitat de niște persoane care i-au amenințat familia. Iar el chiar a fost custode aici, nu-i așa?

– Da, până acum vreo cinci ani. Ca să fiu sinceră, Jeff, cred că e puțin dus cu pluta.

Dintr-odată, Jeff se simți ridicol.

– Trebuie să recunosc, Sporani m-a impresionat destul de mult, admise el. Credeam că spusele lui au ceva noimă.

Edie îi luă mâinile într-ale sale.

– Apreciez foarte mult grija ta, îl asigură ea. Apoi se ridică și adăugă: Acum, că ești aici, nu ai vrea să-ți arunci o privire?

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Edie îl conduse în criptă.

– Sunt patruzeci și patru de membri ai familiei Medici îngropați aici, spuse ea. Chiar înainte să moară Carlin... adică să fie ucis, începuse să cerceteze cadavrul unui bărbat despre care unchiul meu credea că este Cosimo cel Bătrân. Arată spre o masă pe care un sac de plastic acoperea un obiect ridicat.

– Credea?

– E o poveste lungă.

– Mai lucrezi aici?

– Eu și Jack ne-am întors azi-dimineață devreme. Cred că te ajută dacă îți ții mintea ocupată. Ceilalți sunt liberi să nu vină, dacă nu vor.

Jeff aruncă o privire în încăperea care fusese biroul lui Mackenzie.

– Poliția aproape că a golit biroul, spuse Edie.

Computerele dispăruseră, ca și multe dosare care se aflaseră înainte pe etajerele de lângă birou. Hârtiile rămase pe biroul răposatului profesor fuseseră aranjate în grămezi ordonate.

– Ai vreo idee despre ce e vorba cu toată nebunia asta? întrebă Jeff și se aplecă asupra unei mese goale de disecție, chiar lângă ușa

de la intrarea spre biroul lui Mackenzie. El îi surprinse ceva ciudat în expresie. Știi ceva.

– Unchiul meu primise cel puțin o amenințare cu moartea, spuse ea simplu.

– Când?

– Prima a fost acum câteva săptămâni. Nu știa că am aflat, dar nu prea îmi scapă lucrurile pe-aici. Eram în biroul lui, căutam un raport de laborator, când am dat peste un bilet. Un mesaj din acela ridicol, cu literele tăiate din ziare. Un nenorocit de clișeu! Spunea ceva de genul: „Opriți munca sau... sau vor fi consecințe“.

– Deci când a venit Sporani?

– Păi, nu puteam să uit că am văzut biletul.

– Nu, chiar așa. Probabil că ești speriată de moarte!

– Sunt.

– Jack știe de asta?

– Eu și cu el n-am fost niciodată prea apropiați și n-am putut să spun nimic despre bilet, ar fi crezut că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Ce spune poliția?

– Nu prea multe, de fapt. Una dintre asistentele de la laborator are un frate în poliție și am aflat câte ceva de la ea. Ei bănuiesc că a fost pur și simplu o crimă întâmplătoare. Nu prea avem o securitate adevărată aici, așa cum poți vedea.

Se uită în ochii ei.

– Totuși, e mai mult de-atât, nu-i așa?

– Da, spuse ea încet și îi povesti despre obiectul pe care îl găsiseră în interiorul corpului cu doar câteva ore înainte ca Mackenzie să fie ucis și cum acesta dispăruse.

– Și ai povestit poliției despre asta?

– Desigur. Dar nu înseamnă nimic pentru ei. N-am avut timp să analizăm cum se cuvine artefactul și părea să nu aibă nici o caracteristică.

- Părea?

Oftă.

- Unchiul meu m-a sunat târziu, în seara în care a murit. Eu eram la o ceremonie la Pisa. Mi-a lăsat un mesaj pe telefonul mobil, pe care l-am găsit abia în dimineața următoare, imediat după ce m-a sunat Jack să-mi spună că murise Carlin. Ultima oară când l-am văzut pe unchiul meu în viață, stătea pe scaunul său și studia obiectul la lumina unei lămpi de birou. Era încă nervos pe mine din pricina unei dispute stupide pe care o avuseserăm cu câteva ore mai devreme și abia dacă m-a auzit când i-am urat noapte bună. Asta era pe la ora șapte. Poliția crede că a murit la scurt timp după aceea, nu mai târziu de ora zece. Mi-a lăsat mesajul chiar înainte de ora nouă.

- Ce spunea?

- Asta. Edie își scoase telefonul mobil, deschise la „mesaje primite“ și-l puse pe microfon.

Vocea răposatului om de știință se auzi din telefon:

„Edie, nu am prea mult timp. Eu... Vocea lui Mackenzie era deopotrivă nervoasă și emoționată, cu câteva note mai sus decât și-o amintea Jeff. Mă uit la tăbliță și au început să apară niște rânduri pe suprafața ei. Este extraordinar! Pot doar să concluzionez că structura chimică se schimbă pe măsură ce tăblița absoarbe umezeală. În corp probabil că a fost învelită într-un strat subțire de fluid de îmbălsămare, care l-a izolat. Când am scos-o și am spălat-o, tableta a început să se hidrateze din nou. Rândurile apar cu o viteză uimitoare acum, de un verde fluorescent pe negru. Probabil că este un compus ciudat pe bază de sulf. Văd un fel de animal și, sub el, câteva rânduri scrise de mână. Stai să văd. Îi auziră scaunul scârțâind pe podea, în timp ce-și căuta o poziție mai bună sub lumina lămpii. Animalul este un leu. Cu toate astea, e cam ciudat... Stai așa, este un leu înaripat. Da, acum se vede bine. Și sub el... scris de mână, în

italiană, o strofă, după cum pare. *Sull'isola dei morti / i seguici di «geographus incomparabilis» / progettato qualcosa nessuno ha desiderato / Sarà ancora là / Al centro del mondo.* N-am nici cea mai mică idee ce înseamnă asta... Dar, stai puțin... Chiar acum văd la doar câțiva centimetri de partea de jos... două, nu, trei spații egale. Acum ascultă, Edie...”

Apoi se auzi un bip care indica faptul că se terminase memoria telefonului.

Edie încuie laboratorul și ieșiră prin nivelul superior al criptei. Via dei Pucci era aglomerată, iar ei își croiau drum spre o cafenea micuță vizavi de capelă. Avea marchize roșii și paravane de plastic care să-i protejeze pe clienți de vântul de iarnă. Înăuntru, doar câteva mese erau ocupate. Un chelner care o recunoscuse pe Edie îi conduse la o masă aproape de un foc de bușteni și cerură cafea.

Jeff luă un șervețel. Scoase un pix din buzunarul de la piept și făcu o schiță rudimentară a unui leu înaripat.

– Cum era strofa?

Ea puse din nou mesajul de la telefon.

– Sună arhaic, iar italiana mea e departe de a fi perfectă, spuse Jeff. Dar cred că se traduce așa: „Pe Insula Morților, urmașii lui «geographus incomparabilis»... Ce dracului e asta?

Edie ridică din umeri.

– „Marele geograf“, cred.

Jeff se uită la ea fără să înțeleagă nimic.

– OK, deci: „Pe Insula Morților, urmașii lui... marelui geograf... au făcut, nu, au creat ceva ce nu voia nimeni“. Poți să mai pui o dată mesajul?

În timp ce asculta, scrise strofa pe un șervețel:

Pe Insula Morților,
urmașii marelui geograf
au creat ceva ce nu voia nimeni.
Va fi tot acolo,
În centrul lumii.

Edie se uită la șervețel.

– Ce înseamnă asta?

– Păi, leul înaripat este simbolul Veneției, evident.

– Dar Insula Morților? Centrul lumii?

– Mă depășește.

Sosiră cafelele și Edie începu să amestece absentă în ceașcă.

– Unchiul tău părea speriat.

– Asta a fost și prima mea impresie.

– Ceea ce ar însemna că a luat amenințările cu moartea mai în serios decât a lăsat să se vadă.

– Nu ducea lipsă de dușmani, iar el știa asta.

– Dar tu crezi că e mai mult decât atât; că artefactul pe care l-ai descoperit are legătură directă cu uciderea lui? Dar ce este cu personajul acesta Baggio?

Edie părea furioasă.

– Să nu crezi că nu m-am gândit și eu la el, spuse ea. Dar poliția l-a disculpat. Bunul părinte are un alibi perfect. Participa la o mesă târzie în fața a vreo șaptezeci de persoane la ora la care se presupune că a fost ucis Carlin. Apoi a participat la un grup de rugăciune până la miezul nopții. Este exact ceea ce este: un nebun, dar nu un criminal. Chiar și așa, sunt totalmente convinsă că unchiul meu a murit din cauza tăbliței pe care am găsit-o. Altfel, ar fi o coincidență prea mare.

– În cazul acesta, de ce n-ai pomenit nimic la poliție despre mesajul telefonic?

– Pentru că nu văd cum ar putea să ajute asta și...

– Și ce?

– Nu știu, ceva din instinct. Poate e o prostie...

El se uită mirat la ea.

– Simt că nu pot să am încredere în oricine, adăugă ea.

Soarele atârna undeva jos pe cer când părăsiră cafeneaua și se întoarseră la mașina lui Edie. Ea ieși pe Via del Giglio, îndreptându-se spre sud-vest, spre Ponte alla Carraia și spre apartamentul ei de peste râu. Arno era de un portocaliu strălucitor, piatra de pe pod devenise neagră-cenușie, fiind punctată de luminile roșii ale sutelor de mașini. Edie intră pe pod și imediat fură înghițiți în trafic.

Apăsă pe claxon, într-un efort zadarnic de a-și face loc printre vehiculele din fața lor. Apăru un mic interval între mașini, iar ea se strecură prin el înainte de a o lua la stânga la ieșirea de pe pod. Merse pe lângă râu spre *Piazza Frescobaldi*. Acolo o luă la dreapta, apoi din nou la dreapta pe o străduță îngustă, cu un trafic relativ mai liber. Jeff se uită în oglinda laterală și apoi prin geamul din spate.

– Poate că sună cam ridicol, spuse el. Dar cred că suntem urmăriți. Uită-te în oglindă. Un Mercedes gri cu geamurile fumurii, la două mașini mai în spate. S-a luat după noi de la pod.

Edie o luă pe următoarea stradă la stânga, apoi, fără măcar să semnalizeze, o făcu scurt la dreapta pe o străduță. Câteva secunde mai târziu, Mercedesul gri reapăru și accelerează spre ei.

– La dracu', exclamă Edie și apăsă accelerația la maximum.

La capătul străzii o luă la stânga și ieșiră într-o șosea principală, Via Romana, și de acolo se îndreptară spre sud, spre o *piazza* largă. Acolo traficul era din nou aglomerat. Asta le oferă un moment de gândire și, de îndată ce începură să se pună în mișcare, Edie ieși de pe șoseaua principală. Accelerează și o luă la stânga la capătul ei, evitând *Piazzale di Porta Romana*.

Jeff se uită în spate și-i sări inima când văzu că urmăritorul lor se afla la doar douăzeci de metri de mașina lor.

– Nu putem merge la apartamentul meu, spuse Edie. Trebuie să scap de ei.

Tocmai se pregătea să accelereze când o femeie care împingea un cărucior pentru bebeluși păși pe carosabil. Edie călcă frâna cu putere. Femeia se trase înapoi cu o viteză fenomenală și îi înjură, iar Edie schimbă pedalele într-o secundă și țâșni.

– Ia-o spre autostradă, spuse Jeff.

A1 era la numai câțiva kilometri sud, pe o șosea largă. Intrară în trafic și pentru o clipă pierdură din vedere Mercedesul gri. Edie conducea repede, iar Jeff se trezi că strânge cu mâna bordul de plastic la fiecare câteva momente.

– Poți, te rog, să nu te bucuri prea tare?

– Crede-mă, asta nu e chiar ideea mea de distracție! ripostă ea tăios.

Apropiindu-se de autostradă, zăriră din nou mașina cu geamurile fumurii. Era prinsă între alte vehicule care se deplasau încet, dar câștiga teren îndreptându-se spre ei.

Ieșiră spre Roma pe A1 și o luară spre est.

– Poate că asta a fost o idee proastă. Nu putem să fim mai rapizi decât mașina aia, spuse Jeff.

Edie îl ignoră și apăsă pedala accelerației până la podea, trecând în viteză pe lângă celelalte mașini pe banda de interior. Câmpurile întunecate se perindau cu repeziciune pe lângă ei. Luminile Florenței rămâneau departe, în stânga lor.

– Dacă ai vreo idee, acum ar fi un moment bun, spuse ea.

Jeff zări un semn de ieșire într-o zonă de servicii la două sute de metri mai în față.

– Oprește acolo.

Ea încetini doar puțin și numai în ultima secundă trase de volan. Cauciucurile scârțâiră, în timp ce ieșeau de pe autostradă.

Aici era mai întuneric, dar în fața și în stânga lor se vedea o strălucire multicoloră: o benzinărie și un restaurant.

Edie stinse farurile și se treziră brusc într-un tunel întunecos, căci copacii acopereau vederea spre zona de servicii. Încetinind numai puțin, a luară la stânga și apoi se ascuseră între două șiruri de mașini parcate. Jeff se uită în spate. Nu mai era nici urmă de cealaltă mașină. Edie răsuci volanul și se strecurară printr-o ieșire îngustă cu un rând de camioane parcate în dreapta. Opri mașina. Printre camioane, zăriră Mercedesul gonind pe autostrada pe care ei tocmai o părăsiseră.

– Acum ce facem? Fața lui Edie strălucea în umbră. Doar o urmă de lumină se întrezărea pe geam.

– Lasă mașina aici. Nu putem să riscăm să mergem pe autostradă fără să fim văzuți. Mergem la zona de servicii. Probabil că doar am câștigat câteva minute.

Intrarea în restaurant nu era la mai mult de zece metri în sus pe o scară acoperită. Era aglomerat și se amestecară printre clienți, familii și oameni care se opriseră pentru o cafea în drum de la serviciu spre casă.

Sus pe scări, o mică galerie de magazine constând într-o farmacie, un bar, o cafenea și câteva toalete formau un pod peste autostradă. Întreg locul acela duhnea a fum de țigară și a mâncare de fast-food. Continuau să se uite în spate, dar nu aveau nici o idee cine era cel care îi urmărea sau cum arăta acesta. Traversară rapid podul, încercând pe cât posibil să nu atragă atenția asupra lor. În partea cealaltă, coborâră scările și ajunseră într-o parcare de tiruri. Un tir cu remorcă o luă ușor la dreapta chiar în fața lor și trebuiră să meargă mai repede. Aerul era plin de fum de motorină.

După un colț, remarcară o dubiță albă. Șoferul, un bărbat în blugi și cojoc, cu o țigară în colțul gurii, tocmai închidea ușa din spate a vehiculului, iar ei apucară să zărească o mulțime de cutii

de carton înăuntru. Jeff alergă la șofer, iar Edie așteaptă pe trotuar uitându-se în jur îngrijorată și strângându-și haina pe ea. Temperatura scăzuse brusc și observa cum îi ieșeau aburi din gură când respira. Îl văzu pe Jeff scoțându-și portofelul și pescuind din el câteva bancnote. O clipă mai târziu, îi făcea semn lui Edie să vină, iar șoferul le deschise ușa. Dubița accelerează.

Omul mergea spre Bologna și fusese de acord să-i ducă până la Galluzzo, la câțiva kilometri sud de Florența, lângă autostradă. De acolo luară un taxi înapoi în oraș. Apartamentul lui Edie se afla pe Via Sant' Agostino. Îi spuseră șoferului de taxi să-i lase la Piazza S. Spirito, de unde merșeră pe jos. Era ora șapte și barurile se umpleau, iar *piazza* era inundată de un curcubeu de culori de la vitrinele magazinelor și localurilor.

Edie îl conducea și încetiniră pasul pe măsură ce se apropiau de bloc. Strada era plină de mașini, iar trotuarele erau ticsite de oameni care priveau vitrinele. Apartamentul lui Edie se afla deasupra unui magazin drăguț care vindea ambalaje de hârtie personalizate și obiecte de papetărie și se putea ajunge în el printr-o ușă din spatele unei arcade. Locuia într-o clădire veche cu trei etaje, având cu zidurile înnegrite de la fumul de eșapament.

Lumina din hol se aprinse automat când intrară, iar Edie închise repede ușa în urma lor. O scară de piatră îngustă ducea la câte două apartamente pe fiecare nivel. Al lui Edie se afla la etajul doi.

Doar când ajunseră la ușă își dădură seama că ceva nu era în regulă. Ușa fusese spartă.

- Așteaptă aici, spuse Jeff și împinse ușor ușa.

Păși cu mare băgare de seamă înăuntru și apoi se opri ca să asculte. Nu auzea decât traficul de pe stradă. Edie părea speriată, iar Jeff ridică un deget la buze înainte de a mai face alți doi pași.

La capătul holului se opri din nou, cu spatele lipit de perete, după care intră repede în camera de zi. Edie i se alătură și amândoi priviră muți de uimire încăperea devastată.

Podeaua era acoperită cu hârtii. Computerul lui Edie fusese făcut bucăți, o parte din ele acoperind covorul, iar monitorul era spart. Discuri, cărți, hârtii și dosare fuseseră aruncate peste tot și dulapurile de cărți răsturnate. Fără să rostească un cuvânt, Edie ridică scaunul de la biroul ei și se așeză, îngropându-și fața în palme. După o clipă, ridică privirea, cu ochii umezi și fața palidă.

– Cine ar face așa ceva? întrebă ea.

Jeff îi puse o mână pe umăr, apoi se îndreptă spre bucătărioara micuță, care era aproape neatinsă. Într-o clipă, găsi o sticlă de coniac. Turnă două porții mari în niște cești de ceai și-i dădu una lui Edie.

– Uite. Cred că o să te ajute.

Edie se uită absentă și dădu băutura pe gât.

– Mulțumesc.

– Nu vreau să par insensibil, zise Jeff după o clipă. Dar nu cred că trebuie să pierdem prea mult timp pe-aici.

Edie nu spuse nimic.

– Cine ne-a urmărit știe cu siguranță unde stai. O să facă repede legătura.

– Și ce vrei să fac? i-o tăie Edie.

Jeff se uită într-o parte.

– Doar cred că...

– Nu merg nicăieri, Jeff.

Fața lui Edie era o mască de furie, toată durerea și mânia ieșeau la suprafață. Se aplecă și ridică o fotografie în ramă de argint înfățișându-i pe părinții ei morți. Sticla se făcuse țandări. Trase bucățile care mai rămăseseră, atinse imaginea ușor cu vârful unui deget și o puse cu fața în jos pe blatul de la bucătărie.

– Despre ce dracu' este vorba?

Fața îi era roșie ca focul, iar Jeff își dădu seama că abia dacă își mai putea ține firea. Edie se prăbuși pe scaun și izbucni în plâns.

Jeff nu prea știa ce să facă, dar apoi, la fel de repede cum izbucniseră, lacrimile se opriră, iar ea ridică privirea spre el, cu ochii roșii, cu obrații uzi. Își șterse fața cu dosul palmei și își trase nasul.

– Unde să mă duc? Să chem poliția?

Jeff își trase un scaun și se așeză lângă ea, cu un braț în jurul umerilor ei.

– Nu cred că poliția ar putea să te apere... și nici nu le-ai spus despre mesajul de pe telefonul mobil. În cel mai bun caz, vor crede că ai tăinuit probe. În cel mai rău caz, pot să creadă că ești complice la uciderea unchiului tău.

– Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă unor oameni ca noi, spuse ea după o clipă. De obicei, noi suntem lăsați să ne vedem de viața noastră. Urmăriri cu mașini și crime nu fac parte din peisaj.

Jeff ridică din sprâncene.

– Deci ce sugerezi? întrebă ea, uitându-se în jurul ei la dezastru și simțindu-se pierdută.

– Dacă vrei să știi cine l-a omorât pe unchiul tău, tăblița oferă primul indiciu, iar asta cu siguranță ne spune că trebuie să mergem la Veneția.

CAPITOLUL 7

Florența, 4 mai 1410

Era o noapte înstelată, fără nori, perfectă pentru plimbare, perfectă să-ți contempli propriul loc în schema lucrurilor. Cosimo sosi târziu acasă la prietenul său, fostul condotier Niccolò Niccoli. Construită în secolul al treisprezecelea, casa era veche și frumoasă, situată aproape de biserica Santa Croce din sud-estul Florenței, nu departe de locul unde zidurile orașului coborau și se întâlneau cu râul Arno. În spatele casei, spre centrul Florenței, se întindea o grădină luxuriantă și aici găzduia Niccoli cele mai multe adunări cu Cosimo și prietenii lor care de curând se înrolaseră, nu foarte serios, în Liga Umanistă.

Un servitor îl întâmpină pe Cosimo la ușă și îl însoți în liniște prin casă, traversând un hol întunecat ca o peșteră, cu podea de marmură, apoi printr-o serie de încăperi legate între ele și în cele din urmă afară, în grădină. Trecând de ușa masivă, Cosimo auzi voci și râsete. Tovarășii lui se adunaseră lângă o statuie care îl înfățișa pe Icar zburând spre soare. Erau oaspeți obișnuiți la aceste întruniri de umaniști florentini și buni prieteni de-ai lui Cosimo. Apropiindu-se, Cosimo îl văzu pe Ambrogio. Voia să discute cu el înainte de sfârșitul serii, pentru că prietenul său pleca chiar a doua zi să lucreze pentru dogele Venetiei. Dar

deodată atenția îi fu atrasă de un bărbat mai în vârstă pe care nu-l mai văzuse până atunci și care se adresa micii adunări. Era extraordinar de înalt, slab ca un țâr și îmbrăcat cu o haină neagră, mai degrabă demodată. Avea barba încărunită tunsă scurt, pomeții proeminenți și ochi mari, negri, însuflețiți.

Cosimo făcu cei câțiva pași pe aleea pavată și, când ajunse la prietenul său, străinul tocmai își încheia povestea, iar vreo doi bărbați râseră.

- Ah, iată-l, spuse Niccoli când îl zări pe Cosimo. Îmbrăcat în toga roșie pe care o purta mereu în astfel de situații, Niccoli se îndepărtă câțiva pași de grup și-l îmbrățișă pe tânărul Medici. Cu un braț în jurul umerilor acestuia, gazda îl conduse spre ceilalți. Cosimo, aș vrea să te prezint lui Francesco Valiani, oaspetele nostru de vază în această seară, care s-a întors doar de patru zile din călătoriile sale pe tărâmurii îndepărtate.

- Este o plăcere să vă cunosc, domnule, declară Valiani. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră... și toate numai de bine.

Cosimo râse scurt.

- Ei bine, asta e o ușurare. Apoi se întoarse spre Niccoli. Îmi pare atât de rău că am întârziat, a fost o zi extrem de ciudată.

Niccoli tocmai se pregătea să întrebe de ce, când fu distras de un servitor care îl trăgea de cot. Întorcându-se spre adunarea de prieteni, le spuse:

- Sunt informat că suntem chemați la masă. Dacă doriți, domnilor, și le făcu semn că trebuie să-l urmeze în casă.

Sufrageria era spațioasă, iar reprezentația pregătită de Niccoli era de excepție chiar și pentru cercul de prieteni ai lui Cosimo, care fiecare încerca să-i depășească pe ceilalți în calitate de gazde pentru asemenea întruniri. Încăperea era luminată doar de lumânările dintr-un candelabru care atârna deasupra mesei. Un

grup mic de muzicanți cânta într-un colț: un cântăreț din lăută, un harpist tânăr și un flautist mai în vârstă.

După ce invitații fură conduși la locurile lor, fu adusă o plăcintă învelită cu o foiță de aur pe o tavă de argint. Patru servitori cărau tava pe care o așezară în mijlocul mesei. Un servitor de vârstă mijlocie, cu uniformă verde și părul tuns scurt, se aplecă și, cu mare ceremonie, tăie o felie. De îndată, coca păru că forfotește și dinăuntru rupse crusta și țâșni în zbor o pasăre mare, frumoasă, cu penaj galben. Alte douăsprezece păsări mai mici ieșiră și ele în zbor din plăcintă, dădură un ocol încăperii și în câteva clipe găsiră ușa deschisă spre grădină.

Musafirii izbucniră în ropote de aplauze. Plăcinta era umplută cu alune și curmale (laolaltă cu niște excremente de păsări). Tăiată în bucăți de doi sclavi, fu curând așezată pe farfurii de argint.

De îndată ce acest moment se termină, argintăria fu dusă de acolo și apărură alte farfurii. Pe acestea era așezat piept de clapon în aspic. După ce a fost consumat, acesta a fost urmat de alte douăsprezece feluri, inclusiv carne de porumbel, căprioară, lebădă și smochine special importate, învelite în foițe de aur fantastic de fine.

Bărbații mâncau zgomotos, vorbind cu gura plină, unii râdeau cu poftă, în timp ce alții se certau violent până să ajungă la o înțelegere și să se bată prietenește pe umăr, apoi se întorceau la festin ca să se delecteze cu alte feluri de mâncare. Beau vinuri locale excelente, dar și vinuri de colecție aduse din Franța.

Era un ospăț de pomină, iar Cosimo se bucura de această seară pentru că știa că avea să fie ultima întrunire de acest fel pentru multă vreme. Poate, se gândea el, acesta avea să fie ultimul chef cu acest grup de prieteni. Avea să se mai vadă cu ei, avea să se bucure în continuare de compania lor din când în când, dar, în curând, aceste serbări tinerești și exuberante vor fi înlocuite de

banchete ținute de sau în onoarea unor noi prieteni și asociați din lumea bancară, prietenii tatălui său și acei bărbați pe care Giovanni aranjase să-i asocieze cu fiul său.

Invitații se delectau cu o varietate de zaharicale și budinci cu lapte, însoțite de băuturi tari și de un vin dulce de desert din Normandia. Cosimo tocmai se pregătea să își schimbe locul la masă ca să vorbească cu Ambrogio, când Niccoli se ridică în capul mesei și ceru adunării să se îndrepte spre altă cameră, unde Francesco Valiani avea să le vorbească.

Nobilii se așezară pe canapele moi, iar Valiani ocupă un scaun în fața lor. Servitorii le ofereau mai multe băuturi și peste întreaga adunare se lăsă liniștea.

– Am trăit în Turcia vreme de doi ani, începu bătrânul. Mare parte din acest timp am fost oaspetele lui Mehmet, fiul charismatic al fostului sultan Baiazid I care, așa cum probabil că știți, era numit Fulgerul. Baiazid a fost un om foarte învățat, la fel cum a fost și un luptător de temut, iar fiul său, care pe întreaga durată a șederii mele acolo a fost ocupat să împiedice izbucnirea unui război civil în țara sa, i-a călcat pe urme. Biblioteca sultanului este un loc cu minuni fără pereche, care m-ar fi putut reține acolo toată viața, nu doar doi ani. Biblioteca este o minune nu numai datorită incredibilei colecții de cărți pe care o conține, ci și pentru referințele pe care le-am putut găsi acolo, referințe la surse ezoterice, misterioase, ținute departe de ochii oamenilor de rând. Sultanul, care auzise de lucrările mele modeste, m-a primit cu mare cinste și mi-a îngăduit să studiez în voie. În această bibliotecă am găsit manuscrise originale ale unor piese de teatru grecești antice, un tom cu scrisul de mână al unui discipol al lui Platon, ca și o serie de volume scrise în niște limbi ciudate pe care nu le-am mai văzut niciodată până atunci. Bibliotecarul mi-a spus că unele dintre aceste cărți datează de pe vremea marelui imperiu al egiptenilor, cu multe mii de ani în urmă. Erau reprezentate

Într-o scriere hieroglifică pierdută, pe care nici un om viu n-o înțelege. Valiani se uită în jur la fețele uimite ale bărbaților. Dar, așa cum am spus, cu toată măreția acestor lucruri, și mai incitantă era promisiunea că bogății chiar și mai mari așteptau să fie descoperite în părți ascunse ale țărâmului turcesc. Marele meu regret este că nu am putut să profit de această informație pentru că, la numai câteva zile de la aceste descoperiri în biblioteca sultanului, propria mea viață a fost amenințată. Mehmet a pierdut în cele din urmă controlul asupra țării sale. A fugit din Constantinopol și trăiește cu frica zilei de mâine. Are multe resurse și majoritatea oamenilor i-au rămas fideli. Cât despre mine, naționalitatea și simplul fapt că mă bucurasem de protecție specială din partea sultanului, care acum se temea pentru viața lui, mă puseseră în mare pericol. M-am pregătit repede să părăsesc orașul. Cred că atunci soarta mi-a întins o mână de ajutor. Doi dintre tovarășii mei de călătorie, Michelangelo Gabatini și Piero de' Marco, au fost uciși în drum spre port, unde își aranjaseră drumul peste Marea Egee. Unul dintre sclavii lor a scăpat masacrului și a venit să mă avertizeze. Portul era prea periculos acum. N-aveam de ales decât să mă uit spre nord și să sper că pot scăpa spre Adrianopol și de acolo să trec granița în Grecia de Nord. Nu vă voi plictisi cu detaliile călătoriei mele, este suficient să spun că cele patru săptămâni cât mi-a luat ca să ajung la Adrianopol au fost probabil cele mai lungi din viața mea. Unul dintre sclavii mei a murit de friguri pe drum, iar un altul a ieșit din tabără într-o seară și a fost găsit pe fundul unei râpe. Acum, stând aici în confortul acestui *palazzo* minunat, pot să spun că totul a meritat, dar la acel moment nu părea așa. Cel mai important totuși, cea mai mare descoperire mă aștepta la Adrianopol. Am primit adăpost la o mănăstire chiar dincolo de zidurile orașului. Călugării aceia cumsecade ne-au hrănit și ne-au ostoit setea. Chiar au găsit o odaie pe care să o împartă sclavii, iar acele suflete curajoase care

au scăpat împreună cu mine au fost tratate de sfinții părinți ca egali. Mărturisesc că eram foarte slăbit și, de îndată ce am ajuns acolo, m-am îmbolnăvit de febră neagră și nu am crezut că îmi voi mai reveni vreodată. Călugării au avut grijă de mine și în curând mi-am recăpătat puterile. Existau zvonuri potrivit cărora răzmerița din capitală se răspândea și nici măcar în interiorul acelor ziduri sfinte nu te mai puteai considera în siguranță. Călugării totuși nu dădeau semne de frică și-și puseseră nădejdea în Domnul. Când mi-am revenit, le-am explicat călugărilor câte ceva din misiunea mea în această țară și le-am vorbit despre minunile pe care le găsisem în biblioteca sultanului din Constantinopol. Un călugăr mai ales, fratele Aliye, era fascinat de ceea ce aveam de spus și s-a creat o legătură puternică între noi. Era tânăr și însetat de cunoaștere. Trăia la mănăstire de la vârsta de zece ani, dar se născuse în satul din apropiere. Părinții săi muriseră și călugării avuseseră grijă de el, înainte să fie inițiat în Ordin. Într-o seară, chiar înainte de a pleca spre Grecia, Aliye a venit să mă vadă după slujba de seară. Era agitat. L-am întrebat ce-l supăra. La început, nu prea dorea să vorbească, dar apoi și-a dat drumul și mi-a spus o poveste foarte ciudată. Mi-a spus că odinioară, când era mic, într-o noapte a venit un străin în vizită la părinții lui, în casa din sat. Aliye se prefăcuse că doarme, dar printre genele abia întredeschise își zărise părinții discutând cu străinul. Omul le-a dat un pachetel și apoi a plecat fără nici o vorbă. Fratele Aliye îl văzuse apoi pe tatăl său ascunzând pachetelul sub podeaua cocioabei în care locuiau. A doua zi, amândoi părinții lui fuseseră uciși. Nimeni nu putea să spună cum muriseră, iar el era prea mic ca să i se împărtășească detaliile ultimului lor drum spre casă și cum fuseseră găsite corpurile lor mutilate într-un șanț din apropiere. Aliye mi-a povestit că, doar cu câteva momente înainte să vină călugării să-l ia la mănăstire, recuperase pachetul pe care îl primiseră părinții săi. Chiar dacă

era mic, își dădea seama că trebuia să existe o legătură între pachet și moartea părinților săi și că pachetul trebuia să fie ceva important. La scurt timp după ce a fost adus la mănăstire, Aliye a deschis pachetul. Înăuntru a găsit o hartă. În acea seară, cu numai câteva ore înainte ca eu să plec din Adrianopol, mi-a arătat harta. Păstrase acest secret toată viața, mi-a mărturisit el. Era singurul lucru pe care îl avea de la părinții săi. Nu putea să se despartă de el, dar mi-a spus că era fericit dacă o copiam în timpul pe care îl mai aveam de petrecut în compania călugărilor și spera să-mi fie de folos în călătoriile mele. Valiani se opri o clipă să-și tragă sufletul și să soarbă o gură de vin. Ceea ce am descoperit m-a nedumerit. Harta lui Aliye descria o rută către o altă mănăstire, sus în munții Golem Korab din nord-vestul Macedoniei. Mănăstirea este ascunsă de lume, o grotă secretă pentru călugării care fugiseră de oștile musulmane cu sute de ani înainte. Pe o parte a hărții se afla un text care spunea că mănăstirea deținea adevărate minuni de creație literară și hermeneutică. Pretindea că bibliotecarul mănăstirii ținuse în siguranță volume de neprețuit, pierdute în timpul distrugerii Bibliotecii din Alexandria: originale ale unor școli de învățătură grecești și texte ale unor magi egipteni și eleni, o lume pierdută de știință, magie și cunoaștere.

Valiani se ridică și un sclav veni spre el. Ținea în mână o cutie frumos ornamentată și o deschisese pentru ca stăpânul său să poată scoate ceva de acolo. Bătrânul făcu un pas spre audiență.

– Iar acum trebuie să mă abat de la înțelegere.

Într-o mână ținea un sul legat cu o panglică de mătase neagră. Trase de un capăt și lăsă panglica să cadă pe podea. Cu mare ceremonie, desfăcu sulul.

– Prieteni, iată copia pe care am făcut-o. Când am părăsit mănăstirea, pe Aliye și pe restul tovarășilor săi atât de cumsecade, știam că nu voi putea să fac călătoria în Macedonia eu însumi.

Sunt bătrân, iar fuga din Constantinopol m-a secătuit iremediabil de puteri. De fapt, nu mă aștept să mai trăiesc prea mult și știu că nu voi putea niciodată să mai călătoresc departe de aceste meleaguri. Nu am nici familie, nici moștenitori, nici discipoli. În schimb, am reușit să aduc harta în Italia și să o încredințez celor care o merită și ale căror vederi le respect și le admir. Din corespondența mea cu Lord Niccoli și din sumedenia de lucruri pe care le-am aflat despre voi toți, m-am convins că trebuie să las în mâinile voastre această comoară, să faceți cu ea ce poftiți. Știu că veți proceda cu înțelepciune și onoare.

Audiența rămăsese cufundată în tăcere. Niccoli se ridică și se duse lângă bătrân.

– Sunteți sigur de asta, maestre Valiani?

– Sunt sigur, răspunse înțeleptul. Dar este nevoie să păstrăm secretul. Sunt mulți cei care ar dori să pună mâna pe această comoară. Așa că am luat niște măsuri de protecție, zise el, scrutându-i cu privirea pe toți cei de față.

– De protecție? Întrebă Cosimo.

– Harta aceasta este incompletă, spuse Valiani. Veți fi observat asta. Și arată un gol circular de vreo 7-8 centimetri diametru în mijlocul hărții. Un fragment crucial lipsește din centru, de aici. Piesa care lipsește se află la Veneția. Dacă vreți să descoperiți secretele de la Golem Korab, trebuie mai întâi să călătoriți în Cea Republica serenissimă a Veneției. La sosire, dați-i de veste unui anume Luigi la un han numit I Cinque Canali. Luigi este un om foarte neobișnuit, dar mi-aș lăsa viața în mâinile lui. El vă va conduce la secțiunea lipsă din această hartă.

Își scoase un inel de pe deget. Merse și i-l dădu lui Cosimo. Era un cerc de argint cu o piatră dreptunghiulară.

– Arată-i acest inel lui Luigi, ca să dovedești cine ești. Odată ce intri în posesia fragmentului care lipsește din hartă, trebuie să protejezi harta cu toată ființa ta și apoi să părăsești Veneția fără

întârziere. Dacă ai nevoie de ajutor, sunt puțini cei în care poți să ai încredere. Piatra inelului este pecetea familiei mele și un semn secret pentru prietenii mei. Ultimul lucru de care vei avea nevoie este acesta, adăugă el, și îi dădu lui Cosimo o cheiță de aur. Restul depinde de tine.

Valiani plecă la scurt timp după ce făcu această neașteptată ofertă, dar câțiva dintre invitații lui Niccoli rămaseră să mai vorbească despre asta. Cosimo era entuziasmat și nu putea să nu se gândească la Valiani, iar primele ore ale dimineții îl prinseră discutând în continuare cu prietenul său apropiat, Ambrogio Tommasini, și cu gazda lor, Niccolò Niccoli.

– Putem să avem încredere în el? întrebă Cosimo, răsucind în mână cheița de aur pe care i-o dăduse Valiani.

– Este un om cinstit, îi asigură Niccoli. N-are nici un motiv să mintă în legătură cu lucrurile peste care a dat. N-am spus până acum, dar când eram foarte tânăr, Francesco Valiani mi-a fost profesor. Îi datorez foarte multe. Mereu a fost nobil și cinstit, și cu inima curată. Bucuros pun cheazășie pentru el.

Cosimo se uită la prietenul lui.

– Mi-e suficient, spuse el. Acum, harta aceasta.

Niccoli o desfășură pe masă, între ei. Era o copie frumos desenată, șifonată și pătată după călătoria îndelungată care o adusese la Florența. Înfățișa o culme muntoasă care mergea în diagonală pe sulul de hârtie și, în jurul ei, o rețea de nume de locuri. Printre munți își făcea loc o potecă desenată cu roșu, începutul călătoriei către Golem Korab și mănăstirea îndepărtată descrisă de Valiani. În centru era o gaură, în locul unde ar fi trebuit să se afle mănăstirea și munții dimprejur, făcând harta nefolositoare.

– Este un ținut stâncos, spuse Niccoli. N-am fost niciodată atât de departe în est, dar arată ca o potecă întortocheată de

munte, mai ales aici – și arată spre marginea găurii din hartă. Dumnezeu știe cum o fi terenul aproape de mănăstire.

– Marile recompense nu sunt niciodată pentru cei care n-au curaj, răspunse Cosimo.

– Nu, într-adevăr, așa este, prietene. Dar mă tem că trebuie să ai o inimă foarte puternică dacă vrei să vizitezi Golem Korab.

În timp ce soarele portocaliu se ițea deasupra dealurilor din depărtare, Cosimo și Ambrogio ieșeau tăcuți pe poarta proprietății prietenului lor și luau drumul spre oraș. Cosimo era pierdut în gânduri, încercând să stăvilească emoțiile pe care i le stârnise misteriosul oaspete al lui Niccoli.

– Cunosc această tăcere, spuse Ambrogio.

– Da?

– Este tăcerea care-mi spune că ești cu gândurile departe, cea care te învăluie atunci când încerci să rezolvi o problemă ce pare de nerezolvat.

Cosimo râse.

– Bine spus, prietene, pentru că sunt cuprins de gânduri.

– Propunerea lui Valiani este tentantă, nu pot să neg asta.

– Este ca un vis care devine realitate, nu-i așa, Ambrogio?

– Aproape prea frumos ca să fie adevărat – ar putea să fie un alt fel de a spune lucrurile.

Cosimo se întoarse să se uite la el, în timp ce intrau într-o pădurice de molizi și brazi.

– Nu ai încredere în el?

– Oh, nu am spus asta. Doar că...

– Ce?

– Cred că nici unul dintre noi, cu excepția lui Niccolò, desigur, n-are nici o idee despre pericolele pe care le presupune acceptarea ofertei lui Valiani.

- Oh, haide, Ambrogio, ne flatăm egourile studiind ezoteria și ne simțim relaxați în prezența gândurilor nobile, dar cred că suntem cu toții făcuți dintr-un aluat mai puternic decât își pot imagina mulți.

Ambrogio zâmbi.

- Nu am vrut să te insult, dragul meu Cosi. Poate că mă gândeam la mine însumi.

- Atunci te insulti pe tine însuși, Ambrogio. Dacă eu mă pot bucura la gândul unei mari aventuri, atunci la fel poți și tu, spuse și îi dădu o palmă pe spate prietenului său, iar acesta se aruncă în față, prefăcându-se rănit mortal. Râseră amândoi.

- Poate că aș putea, spuse Ambrogio. Dar ai uitat? Plec la Veneția astăzi.

- Nu, nu am uitat, prietene. Și, ca să fiu cinstit, mă îndurerează foarte tare. Am fi fost niște tovarăși de călătorie pe cinste.

- Am fi fost, dar mă tem că nu este posibil. Și îi puse mâna pe umăr lui Cosimo.

Când ajunse acasă în *Piazza del Duomo*, Cosimo se simțea frânt de oboseală, dar nu putu să doarmă. Minteia îi alerga departe, dar acum știa ce trebuia să facă. Se spală repede, apoi fu bărbierit și îmbrăcat de servitorul său. Singur în cameră, în timp ce zgomotele matinale ale străzii pătrundeau până la el, se așeză la birou și încercă să se concentreze ca să scrie ceva.

Era un bilet simplu, un mesaj pentru iubita lui, Contessina de' Bardi, în care-i cerea să se întâlnească în acea seară. Trebuia să vorbească numaidecât cu ea. Împături biletul și îl sigilă cu pecetea Medici, apoi îl chemă pe Olomo și îi dădu indicații.

Ziua se scurse încet. Se jucă puțin cu fratele său mai mic, Lorenzo; scrisese în jurnal; și se plimbă pe străzile Florenței.

Sosi devreme la locul de întâlnire, grădina casei lui Niccoli, unde știa că n-avea să-i spioneze nimeni. Cosimo stătea pe o bancă de piatră sub o arcadă de flori și, înainte ca ea să-l vadă, el o zări coborând treptele îmbrăcată într-o rochie verde de catifea. Înaltă și zveltă, cu o coamă de păr brunet, cu pomeți înalți și buze pline părea întruchiparea perfecțiunii ateniene.

- Così, pari tulburat, spuse ea, luându-i amândouă mâinile într-ale ei și așezându-se pe bancă, lângă el.

El se uită în ochii ei negri ca abanosul.

- Nu pot să ascund nimic de tine, Contessina.

Ea nu îl întrerupse nici măcar o dată cât timp el îi reproduse povestea lui Valiani.

- Deci simți că trebuie să mergi să vezi acel loc și să descoperi aceste secrete tu însuși, da? spuse ea când el termină de povestit. Dar, Cosimo, ce se întâmplă cu noi?

- Nu se schimbă nimic, Contessina mea. Mă voi întoarce în câteva luni și vom continua planurile de căsătorie.

- Și tatăl tău, Così? El nu știe nimic din toate astea?

- Nimic.

Ea îi susținu privirea.

- Vreau să vin cu tine.

Cosimo zâmbi.

- Acesta ar fi un gând pe care mi-ar plăcea să îl nutresc, dragostea mea, dar știm amândoi că asta nu este posibil.

- De ce? întrebă Contessina. Și eu am studiat la fel de mult ca și tine și am o dorință arzătoare de a cunoaște mai mult.

- Dar familia ta niciodată nu ar...

- Și presupun că a ta, da.

Cosimo trebui să admită că aici avea dreptate.

- Ar fi extrem de periculos.

- Știu.

– Și aș fi acuzat că te-am răpit. Asta va distruge relația dintre familiile noastre.

– Asta e puțin cam melodramatic, nu crezi, Così?

– Nu, nu cred că este, Contessina mea, răspunse blând Cosimo. Și apoi, cu răceală în voce, adăugă: Contessina, va trebui să fac asta fără tine.

Ea se uită la cerul întunecat din spatele arcadei cu flori și la umbrele trandafirilor în amurgul ca de chihlimbar.

– Este clar că te-ai hotărât. Nu mai pot să spun nimic?

– Ai putea să-mi urezi noroc.

El se uită la mâinile ei, strânse în poală, și-i observă albeața degetelor. Apoi, fixându-l pe Cosimo cu ochii ei negri, spuse:

– Cosimo, dragostea mea. Mă îngrozește gândul că tu vei pleca în această călătorie, dar știu că odată ce ai hotărât ceva, nu există cale de întoarcere. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le ador la tine. Ți doresc noroc, desigur; dar mai mult decât orice, ți ofer dragostea mea eternă – și îl sărută moale pe obraz.

CAPITOLUL 8

FLORENȚA, 6 MAI 1410

SFINȚIEI SALE PAPA IOAN AL XIII-LEA, PISA

Sfinția Ta, ca întotdeauna, ai avut perfectă dreptate și anii mei aici nu au fost o pierdere, așa cum mă teameam eu. Astăseară, o veste extraordinară mi-a ajuns la urechi. Un mesager din Est a povestit despre o descoperire care cred că ar putea aduce mari beneficii. O anume hartă descrie drumul către o mănăstire ascunsă în munții Macedoniei.

Cred că acesta este locul despre care am auzit, pentru că știrea a fost povestită de un bine-cunoscut om de litere, Francesco Valiani. Omul nu a putut să se ducă el însuși acolo, dar crede că o mare comoară se găsește în acel loc. Nu s-a menționat nimic despre acel obiect pe care îl caută Sfinția Ta, dar sunt plin de speranță.

Sfinția Ta, sunt pregătit pentru gândurile Tale și aștept orice fel de îndrumări binevoii să dați umilului dumneavoastră servitor...

CAPITOLUL 9

Londra, iunie 2003

Mai multe locuri de întâlnire fuseseră stabilite și apoi anulate, înainte ca întrevederea să aibă în sfârșit loc într-un hotel mic din Bayswater. Erau trei bărbați în încăpere: Sean Clifton, Arnold Rossiter, profesor universitar la Oxford și expert consultant, și Patrick McNeill, vicepreședinte senior la Vitax, o divizie a Fournier Holdings Inc., o corporație uriașă deținută de un miliardar franco-canadian colecționar de artă, pe nume Luc Fournier; McNeill era și mâna dreaptă a lui Fournier. Rossiter, consultantul, fusese ales pentru această treabă personal de către Fournier, căci omul de afaceri știa foarte multe despre viața privată întunecată a acestuia, așa că avea încredere în el aproape necondiționat.

Era foarte cald și nu exista aer condiționat în hotel. Clifton era nervos și transpira atât de abundent, încât pete întunecate începuseră să i se vadă la subsuorile cămășii. Ștergându-și sprâncenele cu o batistă de hârtie albă, îi cântări din priviri pe ceilalți doi și scoase din servietă o mapă de plastic cu documente. Nu-l mai întâlnise pe Rossiter, dar îl cunoștea după reputație. Profesorul era un bărbat la aproape șaptezeci de ani, cu fața

pătată și venele vizibile prin pielea palidă a capului chel. Avea peste doi metri înălțime, iar costumul său de pânză de in fără formă completa imaginea de intelectual șifonat.

Clifton îi dădu mapa de plastic lui McNeill.

– Acestea sunt copii, desigur.

Nu mai avea sângele rece de acum două săptămâni când trecuse calm pe lângă gardianul de la Sotheby's.

McNeill scoase fotocopiile din mapă. Erau aproximativ patruzeci de pagini scrise de mână pe ambele părți. Citi primele pagini într-o tăcere fascinantă.

– Și familia dumitale a moștenit acestea de curând?

Clifton dădu din cap și merse la fereastră, uitându-se la strada de dedesubt cu suspiciune. Întorcându-se înapoi spre încăpere, își aprinse o țigară.

– Voi avea evident nevoie de ceva timp ca să citesc..., spuse Rossiter.

– Zece minute, răspunse Clifton, privindu-i prin norul de fum. Aveți zece minute.

McNeill se uită amuzat la Rossiter.

– Mai bine dă-i bătaie, îl sfătuî el și se așează pe o canapea.

Rossiter se așează la o masă de lângă ușă și începu să citească.

– Îți sugerez să te uiți la paginile marcate, spuse Clifton.

Rossiter întoarse încet paginile, din ce în ce mai incitat. Nu mai văzuse acest document până atunci, cu toate că în mediile academice se vorbea de mult de posibilitatea existenței lui. Știa că se presupunea că originalele se pierduseră cu ani în urmă, iar zvonurile pomeneau despre copii ale unor fragmente care ar fi putut să supraviețuiască, rătăcite poate prin poduri sau lipite pe spatele dulapurilor de prin depozite și debarale. Prin urmare, foarte puțini văzuseră acest document de când fusese compus, cu vreo șase secole în urmă. Și astfel, pe măsură ce citea, începea să-și

dea seama de ce Sean Clifton era atât de nerăbdător să încheie o înțelegere cu Fournier. Unul dintre puținele lucruri pe care le cunoștea mass-media despre posesorul corporației Fournier Holdings era că acesta era cel mai bogat și mai entuziast colecționar de documente și artefacte din Renașterea timpurie. Iar aceasta era o descoperire cu adevărat remarcabilă.

Clifton se duse la masă și începu să strângă paginile fotocopyate.

– Timpul a expirat.

Rossiter dădu să protesteze, dar McNeill îl amuți cu un semn din mână.

– Ne-am pierdut timpul, profesore?

– Nu. Acestea sunt copii ale unui manuscris original scris de mâna lui Niccolò Niccoli.

– Mulțumesc. Asta e tot ce voiam să știu. Acum, mă întreb dacă ne poți lăsa puțin singuri.

Preț de o clipă, Rossiter păru surprins, dar apoi se întoarse și ieși.

– Deci, spuse McNeill când se închise ușa. Vrei zece milioane de lire sterline, așa este?

– Da.

– Exclus.

O clipă, Clifton păru să se dezumfle.

– De ce?

– Pentru că șeful meu îți oferă patru milioane. O sută de mii acum, restul în două tranșe după ce alte... condiții sunt îndeplinite.

– Ridicol!

– În acest caz, mă tem că nu putem încheia înțelegerea. Dădu să plece.

McNeill făcuse doar doi pași și se apropiase de clanța ușii, când Clifton spuse:

- Bine, bine. Opt, cu un milion la început.

McNeill nu făcu nici un gest să se oprească și începu să deschidă ușa.

Clifton oftă și făcu câțiva pași spre el:

- Bine... șase.

McNeill se opri și se întoarse în încăpere. Stând atât de aproape de Clifton ca să se asigure că-i simte răsuflarea pe față, rosti încet și rar:

- Patru și jumătate, cu două sute cincizeci acum. Este ultima noastră ofertă.

Clifton se dădu un pas înapoi și-și mai aprinse o țigară.

- Cinci milioane și este al vostru.

McNeill se uită spre fereastră. Singurul sunet care se auzea venea de la traficul de jos.

- Foarte bine. Cinci milioane. Dar iată care sunt condițiile noastre.

Clifton trase adânc din țigară.

- Pentru cele 250 000 de lire sterline, vrem copiile pentru două săptămâni. Dacă șefului meu îi place ceea ce vede, unul dintre oamenii noștri va scoate originalele de la Sotheby's. Doar atunci vei primi restul banilor.

- Nu!

- Atunci du-le în altă parte.

Clifton își mușcă buza.

- Și banii?

- 250 000 de lire sterline vor fi puse într-un cont din Elveția până luni la prânz. Tu trebuie să pui documentele în alt cont specificat până la ora 10 dimineața, în aceeași zi. Transferul de fonduri către contul tău va decoda automat o secvență de

securitate de șase cifre pe care o alegi singur, care atunci va fi transmisă prin internet reprezentantului meu. Acest cod ne va permite accesul la documente și viceversa. Oamenii mei îți vor trimite detaliile prin e-mail.

CAPITOLUL 10

Veneția, în prezent

- Priveliștea aceasta îmi taie răsufarea ori de câte ori o văd, spuse Edie, uitându-se pe fereastra sufrageriei lui Jeff.

El stătea lângă ea, cu o mână pe umărul ei; ajunseseră la Veneția doar cu o oră în urmă. Se apropia ora prânzului și mulțimea deja umplea Piața San Marco. De cealaltă parte a pieței, o orchestră mică pe o scenă înălțată cânta o selecție de piese de Vivaldi și Mozart. Mai aproape de Palatul Dogilor, clovni pe picioroange se plimbau pe pietrele inegale și le dădeau baloane copiilor, iar grupuri de pietoni mascați treceau în paradă, unii dintre ei în costume colorate. Carnavalul venețian era în toi.

Se auzi un zgomot la ușa apartamentului. Întorcându-se, le văzură pe Rose și pe Maria, încărcate cu sacose de cumpărături.

Edie ridică o sprânceană.

- I-am dat cartea mea de credit, explică Jeff. Mă simțeam prost pentru că am abandonat-o ieri.

Edie îi aruncă o privire sceptică.

- Nu e o compensație exagerată? Aruncă o privire spre Rose. Bună, domnișoară. Nu te-am mai văzut de... Doamne, cât a trecut de-atunci?

Rose se opri și îi aruncă o privire rece lui Edie. Nedumerit, Jeff se pregătea să spună ceva când auzi pe cineva tușind și văzu un bărbat înalt, îmbrăcat complet în negru, sprijinindu-se de ușa apartamentului, cu un zâmbet pe buze.

– Găsit pe Signor Roberto când intrat în clădire, declară Maria într-o engleză stricată și își croi drum pe lângă Roberto, lăsându-l în pragul ușii. Ea scutura din cap și țâțâia din buze în drum spre coridorul care ducea la dormitoare.

Roberto veni, luă mâna lui Edie și o sărută teatral. Ea roși.

În spatele lui Roberto, Jeff o zări pe Rose, cu o expresie furioasă pe chip.

– Faceți cunoștință, spuse Jeff și se îndreptă spre Rose.

O conduse pe hol.

– Ce Dumnezeu se întâmplă?

Ea lăsă capul în jos.

– Deci?

– Chiar nu știi, nu-i așa? spuse Rose. Ochii i se umplură de lacrimi. Jeff făcu un pas spre ea ca s-o îmbrățișeze, dar Rose se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe coridor.

– Rose..., o strigă el. Dar ușa de la camera ei se închise cu zgomot. Va trebui să se ocupe de asta mai târziu. Simțindu-se groaznic, se întoarse în sufragerie.

Fără să-și ia privirea de la Edie, Roberto îi spuse lui Jeff:

– Ai reușit să ne împiedici să ne cunoaștem până acum?

– Oh, am făcut-o dinadins, răspunse Jeff, încercând să pară vesel. Edie se simțea în largul ei cu toată această atenție care i se acorda și îl măsura pe Roberto la fel de deschis. Dar ce te aduce aici, totuși? întrebă Jeff.

– Avem rezervare pentru prânz la Gritti, îți amintești?

– Așa este. Am uitat cu totul.

– Dar dacă tu...

- Roberto, vino cu mine. Rose stătea cu ochii roșii în pragul ușii de la hol. Ținea o pungă de cumpărături deschisă în fața ei. Vreau să știu părerea ta sinceră despre această jachetă. Se apropie și-l apucă ferm de mână, săgetând-o cu privirea pe Edie.

Când cei doi ieșiră din cameră, Jeff oftă adânc.

- Îmi pare rău, spuse el.

Edie ridică din umeri.

- E doar vârsta de vină, cred, dar cu siguranță am făcut ceva s-o supăr, chiar dacă n-am mai văzut-o de mai bine de un an.

- Iar Roberto n-a făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile. Este pur și simplu îndrăgostită de el.

- Dar cine *este* el? Lui Edie îi străluceau ochii.

- Roberto? Probabil că este cel mai bun amic al meu de-aici. De fapt, cred că ar putea chiar să ne ajute. Te superi dacă îi povestesc ce s-a întâmplat?

- De ce crezi că ne poate ajuta?

- Roberto este omul cel mai aproape de un geniu pe care l-am cunoscut vreodată. Și, prin urmare, am încredere în el.

Edie ridică din umeri.

- Bine.

Se întoarseră și o văzură pe Rose cu noua ei jachetă, ținându-l de mână pe Roberto.

- Minunat, spuse Jeff.

- Nu-i așa? răspunse Rose posomorâtă și se așează pe cel mai îndepărtat capăt al canapelei ca să despacheteze și restul cumpărăturilor.

- De fapt, Roberto, ești chiar persoana pe care voiam s-o văd.

Jeff îl conduse la masă și îi dădu o copie a mesajului telefonic al lui Mackenzie. În timp ce acesta citea, Edie povesti cum găsiseră tăblița și cum primise ea apelul telefonic de la unchiul ei în noaptea în care fusese ucis.

- Deci crezi că a fost ucis din cauza a ceea ce ați găsit?

– Pare posibil, da, răspunse Edie.

– Păi, atunci este evident de ce ați venit la Veneția, spuse Roberto. Dar cele trei rânduri par și mai interesante. Împreună cu leul ele sunt simbolul I Seguiamme.

– Care este...?

– Literalmente înseamnă „Urmașii“. Erau un grup care s-au desprins din Ordinul Rosicrucian. Se întâlneau regulat la Veneția; membrii grupului veneau aici din toată Europa. Prima oară s-au adunat pe la mijlocul secolului al cincisprezecelea. Ultima dată când a auzit cineva de ei a fost cândva pe la sfârșitul secolului al optsprezecelea.

– Ce făceau acești urmași?

– Nimeni nu știe exact. Marsilio Ficino i-a menționat în lucrarea *De vita libri tres*, iar Giordano Bruno a făcut aluzii la acest grup în cartea sa *Cina din Miercurea Cenușii*, dar aceste referințe sunt mai mult mistice, abia comprehensibile.

– Ficino? se miră Jeff. Misticul? A lucrat pentru Cosimo de Medici, nu-i așa?

– A tradus un manuscris pentru Cosimo chiar înainte de moartea acestuia, *Corpus hermeticum*, o colecție faimoasă care descria fundamentele antice ale magiei.

– Dar ce legătură au toate acestea cu strofa? întrebă Edie.

– Ei bine, acesta este misterul, nu-i așa? Jeff, traducerea aceasta este corectă?

Edie puse din nou mesajul telefonic pentru Roberto.

– Dar ce înțelegi din *geographus incomparabilis*? întrebă el nedumerit.

Rose se apropie de masă și se opri lângă Roberto.

– Ce faceți? întrebă ea. Te-am auzit menționându-l pe *geographus incomparabilis*?

– Da, răspunse Roberto.

- Așa i se spunea părintelui Mauro, ilustrul cartograf. Tocmai am avut un proiect la școală despre el.

- Mulțumim, Rose, spuse Roberto. Un gust perfect și o elevă silitoare.

Rose roși.

- Părintele Mauro era venețian; mă rog, mai corect ar fi că era din Murano. Și-a desfășurat activitatea la mănăstirea San Michele..., explică Roberto.

- Pe Insula Morții, exclamă Jeff. Desigur! Amândoi observară nedumerirea lui Edie.

- San Michele este cimitirul Veneției.

- Iar strofa spune că ceea ce a desenat Mauro se află încă acolo.

- Nu știu prea multe despre Mauro, dar este cunoscut mai ales pentru *mappamundi* a sa, adică harta lumii. A fost terminată chiar înainte de moartea lui, în anul, când a fost? 1465, 1470?

- 1459, corectă Roberto.

- Dar harta se află în Biblioteca Marciana, chiar acolo, adăugă Jeff, arătând spre *Piazzetta*.

- Ei bine, indiferent la ce se referă acest vers, nu este vorba despre harta lui Mauro care se află în muzeu, sublinie Edie.

- Poate, doar că nu știm când a fost făcută inscripția de pe tăbliță, nu-i așa? Așa că poate se referă la ceva ce *a fost* pe Insula Morții cu vreo cinci sute de ani în urmă, dar între timp a fost mutat.

- Bine punctat. Cadavrul din criptă a fost deranjat în vreun fel? Întrebă Roberto.

- Dacă vrei să spui că a mai fost disecat înainte de a-l fi exhumat noi, atunci nu, răspunse Edie.

- Deci tăblița ar putea să fi fost pusă acolo chiar în momentul înmormântării sau cu puțin înainte.

- Cu siguranță.

– În acest caz, Jeff are dreptate. Dacă cel care a scris această strofă se referă la vestita hartă a lui Mauro, atunci s-ar putea afla în Biblioteca Marciana și ne-ar fi aproape imposibil să o vedem de-aproape.

– E ușor de ajuns la San Michele? întrebă Edie. Putem să luăm un *vaporetto*?

Roberto zâmbi.

– Nu fi prostuță!

Șoferul în livrea al lui Roberto, Antonio, un bărbat extraordinar de chipeș cu o coamă de păr brunet și trăsături extrem de fin cizelate, îi întâmpină la chei, aproape de Grădinile Regale. Îi însoți la șalupa lui Roberto, o barcă de viteză frumoasă, din oțel și lemn, care fusese construită în jurul anului 1930. Jeff și Edie fură ajutați să urce la bord, în timp ce Roberto rămase în față câteva clipe ca să-i explice lui Antonio unde trebuia să-i ducă. Când se întoarse în spatele șalupei, ținea în mână un mic coș din nuiele împletite.

– Antonio a reușit să facă rost de ceva de mâncare în drum, explică el.

Jeff își dădu ochii peste cap.

– Lingușitorule!

Edie îi oferă lui Roberto cel mai dulce zâmbet de care era în stare.

Câteva clipe mai târziu, turna Dom Perignon din 1996 în cupe elegante de șampanie, iar șalupa se îndrepta spre vest, pe Canal Grande. Trecură pe lângă *palazzi* minunate de fiecare parte a canalului și se strecurară pe sub Ponte dell' Accademia înainte de a coti, urmând cursul apei. Chiar înainte de a ajunge la San Samuele în dreapta lor, Jeff arătă spre un frumos *palazzo* în culori roșietice, aflat la mică distanță în față, pe aceeași parte a canalului.

– Asta e cocioaba lui Roberto, spuse el și mușcă dintr-un savuros produs de patiserie.

– Ce coșmelie! glumi Edie.

În zona podului Rialto, canalul era plin de *vaporetti*, iar pe maluri, restaurantele erau ticsite de turiști străini veniți aici pentru Carnaval.

Puțin mai departe, chiar dincolo de fațada măreață de la Ca' d'Oro, ajunseră la un afluent care făcea legătura cu marginea de nord a Veneției și cu Canale delle Fondamenta Nuove. Aici, apa se îngusta devenind doar cu puțin mai lată decât o barjă, iar șalupa trebui să încetinească mult ca să se strecoare. După ce trecură pe sub o succesiune de poduri joase, canalul se lărgi din nou și ambarcațiunea prinse viteză. Câteva minute mai târziu, ieșiră în Sacca della Misericordia, zona privată de acostare unde se aflau sute de bărci. De aici o luară spre est în apele deschise.

Chiar în fața lor văzură insula fortificată San Michele. Antonio accelerează, iar ei își croiră drum prin apa gri înghețată, trecând paralel cu Fondamenta, marginea de nord-est a orașului, și ocoliră capătul sudic al Insulei Morții. Vântul sufla cu putere aici și aerul era foarte rece. Edie își strânse haina și-și ridică gulerul ca să-i țină de cald la urechi. Simțea cum aerul sărat al mării îi ardea obraji și își dorea ca această călătorie să ia sfârșit.

Pilotul încetini șalupa când se apropiară de un colț al insulei aproape pătrate și atunci zăriră pentru prima oară impresionantul zid de zece metri înălțime al fațadei de nord. Puțin mai în față, dădură cu ochii de turnul bisericii San Michele și de turnul clopotniței. Un *vaporetto* apăru la orizont și acostă. O mulțime de siluete își făcură imediat apariția pe chei. Erau văduvi și văduve care mergeau în vizită la morminte. Hainele negre care îi înveșmântau aproape din cap până-n picioare contrastau cu roșul și galbenul florilor pe care le aveau cu ei.

– Pătrundem în regatul morții ilustre, îi spuse Jeff lui Edie, strângându-i brațul și adoptând o expresie sumbră.

– Ei bine, știi totul despre morți.

– Așa este, dar acest loc este special, locul de veci pentru personaje precum Ezra Pound, Stravinski, Serghei Diaghilev și Joseph Brodski.

Șalupa coti pe lângă chei și se strecură într-un golfuleț îngust, care intra aproape până în mijlocul insulei. Cam la o sută de metri de-a lungul apei, Antonio trase șalupa lângă țărm și opri brusc motorul. Câteva clipe mai târziu, Roberto îi conducea pe țărm. Arată spre turnul clopotniței.

– Mănăstirea unde a trăit și a lucrat Mauro este acolo, spuse el. Nu e departe.

Arhivarul mănăstirii îi întâmpină la intrare. Era un bărbat înalt, îmbrăcat în rasa de călugăr. Cu toate că era complet chel, părea extraordinar de tânăr și cu fața proaspătă. Însă ochii săi aveau o seninătate nedefinită, nepotrivită pentru cineva atât de tânăr.

– Maestre, spuse el cu voce moale, întinzându-i mâna lui Roberto. Eu sunt părintele Pascini. Starețul vă trimite scuzele sale pentru că nu a venit să vă întâmpine în persoană și m-a rugat pe mine să vă ajut cu tot ce pot.

– Este foarte drăguț din partea lui, răspunse Roberto. Ei sunt prietenii mei, Jeff Martin și Edie Granger.

Călugărul înclină ușor capul.

– Bun venit!

– Roberto cunoaște pe toată lumea în Veneția, îi șopti Jeff lui Edie la ureche, când părintele Pascini le făcu semn să-l urmeze în vechea mănăstire.

– Mai precis, cu ce vă pot fi de folos?

– Ne interesează lucrările părintelui Mauro.

- Ah, cel mai ilustru frate al nostru. Se pare că dintr-odată toată lumea este interesată de hărți.

- Da? făcu Jeff. Cine a mai pus astfel de întrebări?

- Am primit un telefon chiar în această dimineață, explică părintele Pascini. De la un istoric din Londra, vă vine să credeți?

Pătrunseră într-o capelă mică. Traversând podeaua de marmură, călugărul îi conduse printr-un pasaj, apoi în jos pe niște scări largi până într-o cameră lungă, întunecată și îngustă, care avea pe margini etajere de ebonită încărcate cu tomuri vechi.

- Așadar, ce vreți să știți despre părintele Mauro?

- Ați pomenit de hărți, spuse Jeff. La plural. Am crezut că *mappamundi* a lui se află la Marciana, în oraș.

- Așa este. Însă Mauro a întocmit mai mult decât o singură hartă în întreaga sa carieră. Avem un exemplar mai slab al acestei *mappamundi* aici în bibliotecă. Este expus pentru public.

Îi conduse câțiva pași către o vitrină de sticlă din centrul încăperii.

Harta era bine păstrată. Avea aproximativ 1,8 metri pătrați. Un cerc umplea cea mai mare parte a ei și la prima vedere părea să fie plină de imagini la întâmplare, forme uriașe ca niște biscuiți cu creneluri, colorate cu albastru. Albastrul pătrundea în regiunile mai deschise, precum cerneala care își întinde degetele în apă. Dar apoi, când se uitară mai îndeaproape la acest artefact miraculos, formele păreau că se schimbă, devenind ușor recognoscibile, ca o contorsionată hartă a Europei, Africii și Asiei. Încet-încet, harta devenea tot mai puțin o piesă de artă abstractă și tot mai mult o lucrare proiectată științific de un artist.

- Și cu ce este această hartă diferită de cea de la Marciana? întrebă Edie.

- Aceasta a fost terminată după moartea lui Mauro, răspunse părintele Pascini. De către cei mai buni elevi ai săi.

– „Urmașii lui *geographus incomparabilis*“, cită Jeff din strofă. Călugărul păru nedumerit.

– De ce această subită fascinație pentru Mauro? Cel care a sunat astăzi era interesat de această hartă în mod special. Avem cel puțin o duzină de alte hărți aici, dar numai pe aceasta dorea să o vadă.

– E prea mult să sperăm că a lăsat un nume sau ceva? Întrebă Edie.

– A spus doar că sună de la Departamentul de Istorie de la University College, din Londra. Dar nu a dat alte detalii.

– Și de ce se află această hartă aici?

Călugărul se întoarse spre Jeff.

– A fost considerată inferioară celebrei hărți care se află acum la Marciana. A fost comandată de către regele Cazimir al IV-lea al Poloniei, dar acesta a înapoiat-o, pretextând că nu este satisfăcut de ea. De fapt, el avea probleme financiare și și-a acoperit rușinea pretinzând că harta este modestă. Așa că am păstrat-o aici.

– Foarte bine ați făcut, spuse Edie.

– Ar fi posibil să scoateți harta din vitrină? Întrebă Roberto plin de speranță.

Părintele Pascini scutură din cap.

– Mă tem că acest lucru este imposibil, Signor Armatovani, dar aş putea să vă aduc niște lupe, dacă doriți.

– Asta ar fi minunat.

Părintele Pascini dispăru și se întoarse peste câteva momente cu o lupă mare fixată pe un stand pe roți. Împinse standul până la mijlocul uneia dintre părțile laterale ale dulapului de sticlă și poziționă lupa deasupra.

– Vă las să studiați, spuse el și se retrase la un birou din capătul încăperii.

– Este absolut minunată, spuse Edie.

- O uimitoare operă de artă; incredibil de minuțioasă. Uitați-vă la scris. Abia dacă mai există vreo bucatică de spațiu gol între scrisuri.

Ilustrațiile înfățișau castele și turnuri, unele având pe ele steaguri magnifice multicolore; cavaleri în armuri pe cai puternici; animale ciudate, șerpi, grifoni; modele abstracte și dungi în culorile curcubeului. Cu cât te uitai mai îndeaproape, cu atât apăreau mai multe detalii; era un microcosmos de o nemărginită frumusețe și măiestrie artistică.

- Versul spune „În mijlocul lumii“, spuse Jeff, poziționând lupa într-un punct aproximativ în centrul hărții. Dar aici nu văd nimic altceva decât un amestec de cuvinte și imagini. Unde-ar fi acesta pe o hartă modernă?

Edie se uită prin lupă.

- Undeva pe lângă Turcia? În Irak poate?

- Ai idee ce anume căutăm?

- Nici una.

- Îmi dați voie?

Roberto se aplecă să cerceteze și el zona respectivă.

- Ai găsit ceva?

- Nimic altceva decât etichete pentru regiuni. Aici este Persia, după cum arată. Văd Eufratul și munții din Sud. Era o zonă pe care venețienii o cunoșteau destul de bine, chiar și la mijlocul secolului al cincisprezecelea, datorită lui Marco Polo și altora.

- Dar nu este nimic neobișnuit pe hartă acolo?

- Nu pare să fie, spuse Roberto, făcând un pas înapoi, nedumerit. Apoi dintr-odată se luminează la față. Desigur!

- Ce? Întrebară Edie și Jeff la unison.

- Centrul lumii. Nu este literalmente centrul lumii. Pentru oamenii secolului al cincisprezecelea, centrul lumii era Orașul Sfânt... Ierusalim.

Roberto împinse lupa mai la stânga. Aici harta era acoperită de scris și ilustrații parcă și mai dese, și mai elaborate decât în regiunea Persiei. Există o lumină subtilă, dar de neconfundat, în regiunea Orașului Sfânt; Ierusalimul era reprezentat cu turnuri strălucitoare și domuri străjuite de oameni cu arme. Era clar că realizatorii hărții voiau să aducă omagiul acestui loc mai presus decât toate celelalte.

– Nu văd nimic neobișnuit aici, spuse Roberto după o lungă pauză. Uitați-vă.

Dar și Edie fu puțin dezamăgită. Dându-se un pas înapoi, îi făcu loc lui Jeff să se uite la rândul lui.

– Nu, n-avem nici o speranță, spuse el, îndreptându-se de spate. Aceasta trebuie să fie harta, se potrivește perfect cu descrierea din poezie; făcută de „urmașii lui *geographus incomparabilis*“. Și apoi este faptul că regele Cazimir a refuzat-o; urmașii „au proiectat ceva pe care nu-l voia nimeni“. Dar nu avem nici o idee ce căutăm și fără să putem să scoatem harta de acolo...

– Aveți succes? spuse părintele Pascini, făcându-și dintr-odată apariția lângă ei.

– Nicidecum, spuse Roberto.

– Mai există o *mappamundi*.

– Da?

– Este un exemplar foarte slab, o piesă de exersat, ați putea spune. Și a fost deteriorată pe alocuri. Și aceasta a fost respinsă de persoana care a comandat-o.

– Putem s-o vedem?

– Desigur, urmați-mă.

Părintele Pascini îi conduse de-a lungul unui coridor la o ușă încuiată.

– Aceasta este una dintre arhive, spuse el când intrară. Păstrăm documentele în aceste cutii speciale. Arată spre niște

dulapuri metalice construite în perete. Fiecare document este păstrat într-un mediu neutru cu umiditate și temperatură controlate. Pentru a vedea harta, va trebui să intrați în această cameră – spuse el și făcu semn spre un fel de seră de sticlă într-un colț. Vă voi da mănuși și pensete.

Câteva minute mai târziu, toți trei stăteau la o masă din camera de sticlă, cu harta între ei. Fusesse acoperită cu o folie protectoare de plastic, deasupra căreia părintele Pascini fixase o altă lupă mare.

Marginile erau zdrențuite și era foarte uzată, o îndoitură mergea cam peste o treime din hartă, iar ilustrațiile erau cu mult mai puțin detaliate decât cele de pe *mappamundi* din camera principală.

Eddie examinează o zonă care corespundea Orientului Mijlociu și mută lupa puțin mai aproape de hartă, până când găsi o ilustrație care reprezenta Țara Sfântă.

– Ei bine, ce spuneți de asta? exclamă ea și se dădu la o parte pentru a le permite lui Jeff și Roberto să se uite.

Chiar sub imaginea unei citadele cu steaguri roșii deasupra unei perechi de turnuri, văzură un scris mărunț, aproape ilizibil, care nu se potrivea cu celelalte semne și etichete de pe hartă. Natura celor scrise în sine era nepotrivită cu restul hărții, o strofă de cinci versuri în italiană. Roberto traduse pe măsură ce citea cu voce tare:

Ajungând dincolo de ape,

cel cu numele perfect:

un om trist, înșelat de Diavol.

Ceva stă ascuns acolo, printre rânduri,

Dincolo de ape, în spatele mâinii arhitectului.

La ora la care părăsiră mănăstirea, se întunecase deja și o ceață deasă se lăsase peste Insula Morții. Când pășiseră pe alea către mănăstire mai devreme în acea după-amiază, soarele și aerul sărat al mării făcuseră ca San Michele să arate ca orice altă parte a Veneției, dar acum, în întunericul ca de cerneală, se transformase într-un loc al umbrelor și al temerilor fără nume.

Uitându-se înapoi în timp ce treceau prin zidul exterior și se îndreptau pe potecă spre șalupă, mănăstirea părea ca tăiată într-un carton negru. Erau foarte puține becuri în această parte a insulei San Michele, iar cele mai apropiate nu dădeau nici un fel de lumină. De fapt, cea mai puternică lumină venea de la puzderia de stele, Calea Lactee, o dâră de strălucire pe firmamentul fără lună.

Edie nu mai fusese niciodată aici și cu toate că aproape în fiecare zi avea de-a face cu cadavre, găsisese atmosfera gotică a acestui loc absolut de nesuportat, chiar și la lumina zilei. Acum nu putea decât să se gândească la nenumărații morți din jurul lor, iluștri sau necunoscuți, care trăiseră și muriseră și fuseseră uitați de toți, în afară de viermi. Orice poveste ieftină de groază sau fantezie obscenă părea să își găsească locul aici, în întuneric. Vântul se oprise, dar clipocitul delicat al lagunei era omniprezent. Suna ca o lamentație.

Șalupa aștepta în umbra adâncă, legănându-se ușor în apa de lângă zid. Fără să mai piardă nici o clipă, săriră în barcă. Cărmaciul porni motorul și aprinse farurile ca două lămâi pe apă.

– Du-ne direct acasă, te rog, Antonio, strigă Roberto și se aruncă pe unul dintre fotoliile îmbrăcate în piele din zona pasagerilor. O clipă mai târziu, simțiră șalupa punându-se în mișcare și cotind pe canal înainte de a se avânta în apele deschise.

Stăteau în tăcere, fiecare rumegând ceea ce aflase, fiecare mulțumit să vadă umbrele de la San Michele dizolvându-se în apă. Câteva minute se îndreptară direct spre sud, spre

Fondamenta Nuove și spre luminile orașului; dar apoi, fără nici un avertisment, simțiră șalupa virând spre port. O clipă, Roberto nu reacționează, apoi Edie și Jeff îl văzură mergând în față să discute cu Antonio. Cărmaciul se întoarse brusc cu fața la ei. Avea șapca bine trasă pe ochi și purta ochelari fumurii. În lumina opacă a nopții abia dacă îi puteau distinge trăsăturile, dar era clar că nu era Antonio. Bărbatul ținea un pistol îndreptat spre Roberto.

– Vă rog să stați jos, Signor Armatovani.

Roberto se opri o clipă.

– Stați jos. Nu voi mai repeta asta. Am nevoie doar de unul dintre voi. Nu sunt prea vestit pentru răbdare și, credeți-mă, dacă o să-i împușc pe doi dintre voi această călătorie va fi mult mai ușoară.

– Ce s-a întâmplat cu Antonio? Întrebă Roberto.

– Oh, a plecat să facă o baie revigorantă.

Șalupa încetini și se îndreptară spre un punct îndepărtat în sud, pe lângă Fondamenta Nuove, departe de ruta principală către Canal Grande. Cărmaciul ținea pistolul îndreptat spre ei și părea să nu aibă greutate în a manevra șalupa cu o singură mână și în a se uita în față doar din când în când.

În câteva clipe aveau să ajungă la debarcader. Chiar în față se ridica un zid de piatră, o potecă îngustă și un șir de case. Pe potecă zăriră câțiva oameni care se grăbeau, cu gurile ridicate și scoțând aburi pe nări în noaptea rece.

– Acum am să vă rog să stați nemișcați și tăcuți, șuieră cărmaciul.

Edie se uita în față la zidul de care se apropiau, când îl zări pe Roberto scoțând ceva de sub scaun cu piciorul. Cu o viteză uimitoare, ridică un cilindru negru. Urmă o bufnitură puternică și o flacără portocalie. Roberto căzu pe podea, dărâmat de reculul loviturii, iar flama traversă șalupa, ricoșă din panoul de control la cârmă și făcu un zigzag la întâmplare peste prora.

O explozie puternică de lumină tăie întunericul în timp ce flama explodează la numai câțiva metri distanță, iar cârmaciul, șocat, fu aruncat în maneta de accelerație. Scăpă pistolul din mână, iar acesta alunecă pe lemnul lustruit de la prora și căzu în canal. Șalupa aproape că sări din apă în timp ce motoarele huruiau turnate la maximum. Edie și Jeff încercară să își mențină echilibrul, dar fură aruncați pe scaunele din fața lor. Jeff fu azvârlit pe fundul bărcii, lovindu-l pe Roberto cu genunchiul în cap.

Scăpată de sub control, cu accelerația la limita maximă, șalupa se răsuci și se avântă în apele din fața ei, apoi se zdrobi cu partea laterală de debarcader, aruncând în aer bucăți de lemn. Ultimul lucru pe care îl mai auzi Jeff înainte să-l cuprindă apa înghețată fu scrâșnitul metalului de stâncă și, în depărtare, pe Edie țipând.

Brațe puternice îl trăgeau pe țărm; piatra dură îl apăsa pe abdomen. Avea respirația întretăiată. Își șterse apa din ochi și o văzu pe Edie îngenunchind lângă Roberto și tamponându-i capul cu o bucată de pânză pătată de sânge. Se întoarse spre Jeff, râsuflând ușurată. El se răsuci lângă ea, încercând să-și recapete suflul.

Roberto făcu o grimasă spre el.

– Sunt bine, spuse el.

La dreapta lor auziră țipete venind dinspre debarcader.

Jeff se ridică și văzu un trup mutilat în apă; un picior înnegrit se lovea de peretele de stâncă al debarcaderului. Era Antonio, cârmaciul. Fusesse legat de pupa șalupei. Avea încă o frânghie prinsă în jurul încheieturii mâinilor, celălalt capăt fiind legat de un tacher.

Jeff realizează brusc cât de frig era. Tremura și își feri privirea de imaginea tulburătoare, simțindu-se copleșit de furie și de neputință. O șalupă de poliție și o ambulanță își croiau drum

prin apele înghețate spre ei și opriră motorul, parcurgând ultimii metri cu motorul oprit. Nu se vedea nici urmă de asasinul lui Antonio.

– Bună, Rose. Da, îmi pare atât de rău, draga mea! Am avut un mic accident... Nu, nimic serios... suntem toți bine. Sunt la Roberto, dar vin acasă mai târziu. Uite... Nu, ascultă-mă. Nu mă aștepta. O să petrecem ziua de mâine împreună, îți promit. Da, da... Maria se uită și ea cu tine, da? Da, e bine așa. Bine, draga mea... Am să-ți pregătesc micul dejun dimineată și am să-ți arăt împrejurimile... Bine, la revedere!

Fusese o noapte epuizantă. Rana de la cap a lui Roberto fusese tratată la locul accidentului și apoi toți trei fuseseră escortați la secția de poliție, o clădire urâtă, dreaptă, pe Ponte della Liberta, șoseaua care lega Veneția de continent. Acolo fuseseră despărțiți. Jeff trebuise să răspundă la întrebări și să dea o declarație detaliată și tocmai voia să ceară un avocat, când fu condus din camera de interogatoriu într-o sală de conferințe, unde îi găsi pe Roberto și pe Edie stând de vorbă cu un polițist în uniformă, foarte spilcuit. Părăsiră secția de poliție imediat după aceea.

Ofițerul era șeful poliției din Veneția, Aldo Candotti, și acum stătea la un capăt al unei banchete aurii din secolul optsprezece, ținând în mână piciorul unui pahar gol de sherry Schott Zwiesel. Era un bărbat bine făcut; fost membru al echipei naționale de canotaj care renunțase la competițiile sportive din prea multă dragoste pentru vinuri fine și friptură de vânat. Era rumen în obraji și cu nasul lat, pe care stăteau sprijiniți o pereche de ochelari Dior.

La celălalt capăt al banchetei stătea Roberto. Făcuse duș și se schimbase. Dar părul îi era încă ud, iar tăietura îi era acoperită cu un pansament. Edie agita niște whisky single malt într-un pahar mare. Se aflau la parterul palatului Baglioni, casa venețiană a

familiei Armatovani încă din secolul al cincisprezecelea. Cu fața spre Canal Grande, acest *palazzo* era întruchiparea grandorii decăzute. Înalt de patru etaje, șirurile de ferestre în stil bizantin și colonadele în ruină îl făceau să arate la fel de minunat ca un tablou de Tițian sau un motet de Byrd. Înăuntru, fiecare cameră era ticsită cu mobilă antică, din care mare parte se afla în clădire de la achiziție, cu multe secole în urmă. Biblioteca era o încăpere mare, cu plafonul înalt, cu toți pereții acoperiți, din podea până în tavan, cu rafturi din lemn de trandafir cu mii de cărți, o colecție care sporise cu fiecare generație. Volumele variaua de la ediții din secolul șaptesprezece de o inestimabilă valoare precum *Leviathan*-ul lui Hobbes, până la exemplare cu autograf, legate în piele, ale romanelor lui Hemingway. Câțiva dintre strămoșii lui Roberto fuseseră bibliofili împătimiți, iar biblioteca Armatovani era considerată una dintre cele mai valoroase deținute de o persoană particulară.

– Păi, te las atunci cu musafirii, Roberto, spuse Candotti, ridicându-se de pe banchetă și așezând cu grijă paharul pe o măsuță de marmură. Unul dintre oamenii mei te va suna mâine ca să te țină la curent. În seara asta încep să-l caut pe străinul misterios. Vorbești tu cu familia nefericitului Antonio?

Roberto încuviință din cap. Aldo Candotti dădu mâna cu fiecare dintre ei și apoi fu condus pe holul lung de către Vincent, majordomul uscățiv și foarte distins care îi servise pe părinții lui Roberto și pe care acesta îl moștenise odată cu casa.

– O seară plină de evenimente, spuse Roberto. Și ce-am învățat de-aici, în afară de faptul că viețile noastre sunt cu-adevărat în pericol?

– Îți amintești cuvintele de pe hartă? întrebă Edie, așezându-se pe locul eliberat de Candotti.

– Pot să fac mai mult decât atât, răspunse Roberto. Un pic cam șifonată, dar sper că încă lizibilă.

Și despături o bucată de hârtie mototolită, o netezi cât de bine putu și citi cu voce tare versurile strofei pe care o transcrisese de pe hartă la San Michele:

Ajungând dincolo de ape,
cel cu numele perfect:
un om trist, înșelat de Diavol.
Ceva stă ascuns acolo, printre rânduri,
Dincolo de ape, în spatele mâinii arhitectului.

– Ce înțelegi din asta? Își întrebă Jeff prietenul.

– Doar la asta m-am gândit, când nu răspundeam la întrebările polițiștilor și nu încercam să fiu amabil cu șeful poliției.

– Și? întrebă Edie.

– Prima parte este destul de limpede, însă ultimele două versuri sunt mai enigmatice. Roberto le văzu expresiile nedumerite și zâmbi. Bărbatul cu numele perfect? Trebuie să fie Andrea Da Ponte.

– Omul care a proiectat Rialto? Desigur!

– „Ajungând dincolo de ape, cel cu numele perfect“, repetă Edie jumătate din strofă pentru sine. Ponte, pod... drăguț! Dar de ce „un om trist, înșelat de Diavol“?

– Ah, păi asta e mai puțin clar. Roberto se întinse să-i mai umple paharul o dată lui Edie înainte de a-i da sticla lui Jeff. Pe la sfârșitul anului 1591, când se apropia termenul pentru lucrarea încredințată lui Da Ponte, în structura principală a podului continuau să apară crăpături și numai schelele împiedicau întreaga structură să se prăbușească în Canal Grande. Legenda spune că, într-o seară, arhitectul se plimba singur pe lângă canal, când i-a apărut în față Diavolul în persoană. Da Ponte, îngrozit, a înghețat pe loc, iar Diavolul a zâmbit cu cruzime și i-a spus că

poate să-l ajute să-și rezolve problemele cu podul. Arhitectul era atât de disperat, încât a ascultat ce avea Diavolul de oferit.

– Fără îndoială, și-a vândut sufletul Diavolului, întrerupse Edie povestea.

– Nu, de fapt nu a făcut asta. Diavolul voia sufletul primei persoane care va traversa podul. Roberto sorbi din băutură. Da Ponte, evident, s-a gândit că era o ofertă minunată și s-a grăbit să accepte. Câteva săptămâni mai târziu, podul a fost terminat cu succes. În seara dinaintea deschiderii oficiale, Da Ponte făcea ultimele retușuri la o piatră ornamentală la un capăt al podului, în timp ce acasă soția sa însărcinată, Chiara, îl aștepta să se întoarcă. S-a auzit o bătaie la ușa casei lui Da Ponte. Soția lui a deschis și un tânăr constructor de pe șantier i-a spus că trebuie să vină repede, că soțul ei a fost rănit. Chiara Da Ponte s-a grăbit să iasă din casă și, gândindu-se că Andrea se afla la capătul celălalt al podului, a pășit pe Rialto și a alergat cât de repede a putut către el. Doar după ce traversă podul a văzut-o soțul ei și în aceeași clipă auzi un hohot groaznic de râs în spatele lui. S-a întors, dar nu era nimeni. Făcându-și griji pentru viața soției sale și a copilului încă nenăscut, s-a grăbit s-o ducă acasă pe Chiara. O lună mai târziu, Chiara a fost răpusă de ciumă și au murit atât ea, cât și bebelușul. Da Ponte a rămas neconsolat și se spune că și astăzi, la comemorarea morții Chiarei Da Ponte, fantoma ei și a bebelușului pot fi văzute plimbându-se pe pod, pierdute, căutându-și odihna de care sunt pe veci lipsiți.

Edie își goli paharul.

– Frumoasă poveste, Roberto.

– Mulțumesc. El zâmbi și-i susținu privirea lui Edie o clipă.

– Deci asta explică „bărbatul trist“ etc. Dar restul? Doar nu crezi că următorul indiciu este ascuns chiar în pod, nu-i așa?

Roberto ridică din umeri.

- Cred că „printre rânduri“ poate să se refere la rândurile de mortar dintre pietrele care susțin podul, spuse Jeff. Dar ce-i cu „dincolo de apă, în spatele mâinii arhitectului“?

- Există doar un singur mod de a afla, spuse Roberto, ridicându-se.

La ora 2 dimineața, malurile Marelui Canal în jurul podului Rialto erau aproape tăcute. Apropiindu-se de pod cu o barcă cu vâsle, Jeff, Roberto și Edie zăriră doar un bețiv singur, care mergea împleticindu-se spre casă. Dincolo de pod și mai departe, de-a lungul canalului, se zăreau ferestre puternic luminate și de undeva de departe se auzea un sunet slab de tobe în noapte.

Roberto conduse încet barca de-a lungul canalului. Traficul se oprise de tot și pe canal nu trecea nici un *vaporetto*. Se opriră ușor sub pod, iar Jeff îl ajută pe Roberto să manevreze barca spre locul unde piatra udă întâlnea apa canalului. Jeff preluă vâslele bărcii. Roberto ținea o lanternă puternică, iar Edie îl ajută să cerceteze zidurile. Zăriră pietre sparte, cârlige vechi și fier ruginit, dar nimic care să semene cât de cât cu o mână sau orice alt semn făcut de cel care construisese podul cu peste patru sute de ani înainte.

Apoi Jeff vâsli spre celălalt zid. Se întindea deasupra în noaptea strălucitoare. Acolo repetară căutările și, la o treime de-a lungul peretelui, în capătul dinspre sud-est al podului, găsiră o placă de alamă de câțiva centimetri pătrați. Conținea o singură imagine simplă, o mână de om, cu palma în sus.

Jeff ținu barca nemișcată, agățând-o de un cui mare la distanță de câțiva metri de placa de alamă, iar Roberto ridică lumina lanternei la nivelul imaginii.

- Mâna arhitectului, spuse Edie.

- Fascinant! N-am observat-o niciodată până acum și trebuie să fi trecut pe sub podul acesta de mii de ori.

– Dar nu înțeleg cu ce ne ajută, spuse Jeff. A fost încastrată în piatră. Nu prea putem să ne apucăm să săpăm în Rialto, nu-i așa?

– Nu, oftă Roberto.

– Și acum ce facem? întrebă Edie, ascunzându-și un căscat.

– Nu mai putem să facem nimic altceva în noaptea asta. Sugerez să mergem cu toții să ne odihnim puțin. Trebuie să adormim cu gândul la asta. Cred că e nevoie să mai reflectăm puțin, pentru a rezolva puzzle-ul. Și Roberto se întoarse spre Jeff. Vă duc acasă.

CAPITOLUL 11

THE TIMES, Iunie 2003

Foarte puțin a mai rămas din seiful 16 din subsolul de la Sotheby's, aflat la optsprezece metri sub birourile londoneze ale acestora. Incendiul care a distrus ieri mai multe colecții de documente neprețuite, dintre care unele datau din secolele al paisprezecelea și al cincisprezecelea, se presupune că ar fi izbucnit din cauza unui scurtcircuit electric în sistemul de securitate computerizat. Purtătorul de cuvânt al Sotheby's a declarat: „Pierderea este tragică. Multe dintre documentele pe care le aveam acolo sunt de neînlocuit. Seiful 16 era o încăpere subterană de depozitare a valorilor ce urmau să fie scoase la licitație, iar de aici documentele erau transpuse pe microfilme și stocate într-o bază de date“.

Se presupune că asigurările vor despăgubi cu multe milioane de lire sterline pierderea celor de la Sotheby's. Cea mai mare pierdere este o colecție unică de manuscrise renascentiste redactate de un membru proeminent al mișcării umaniste și care avea legături cu familia Medici din Florența. Rapoartele sugerează că la momentul izbucnirii incendiului, experții erau în proces de

autentificare a autorului acestor scrieri. Experți independenți socotesc astăzi că numai valoarea acestei colecții se ridică la peste cinci milioane de lire sterline.

CAPITOLUL 12

Londra, iunie 2003

Era aproape ora 7 seara, iar Sean Clifton se gândea la întâlnirea de mai devreme cu agentul imobiliar și la hotărârea pe care o luase de a achiziționa o casă cu opt dormitoare în apropiere de Sevenoaks. Ieșind de la stația de metrou Highgate, se înfioră de plăcere închipuindu-și că nu va trebui să mai facă drumul aceasta de prea multe ori. În curând, avea să-și ia la revedere de la apartamentul său de pe High Street.

Trecuse ora de vârf și acum traficul se potolise, iar majoritatea magazinelor închideau. Luminile stradale se aprinseseră și începuse ploaia, ștergătoarele de parbriz bătând ritmul urban. Dar Sean Clifton abia dacă era conștient de ce se întâmpla în jurul său. În mintea lui, era deja stăpânul conacului, sorbind un gin tonic în elegantul salon cu vedere spre pajiștile impecabil tunse.

Ieși de pe High Street pe o alee mai liniștită, în timp ce ploaia se întetea. Zorind pasul, traversă cu capul în jos și gulerul ridicat. La colț o luă la dreapta. Era o stradă goală, cu excepția unui cuplu tânăr care trecu în pas de plimbare pe partea cealaltă. Fără să se oprească pentru a se uita, coborî de pe trotuar pe carosabil.

Un Lexus argintiu intră pe stradă din curbă.

Ajunsesse la jumătatea șoselei și se întoarse exact cât să îi zărească pe cei doi bărbați din mașină și mâinile uriașe ale șoferului, cu un inel cu pecete pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

Mașina îl izbi cu putere, aruncându-l în aer. Clifton căzu pe capotă, apoi din nou pe carosabil între roțile mașinii, care trecură mai departe peste el, zdrobindu-l. Scoase doar un șuierat slab și muri pe caldarâmul rece și ud.

CAPITOLUL 13

Londra, în prezent

Luc Fournier stătea în apartamentul pe care îl deținuseră odinioară Rockfellerii, care finanțaseră construcția clădirii de Beaux Arts cu vedere spre Green Park cu aproape o sută de ani în urmă. Acum întreaga clădire era parte a portofoliului său de proprietăți în valoare de câteva miliarde de lire sterline.

Se cunoșteau puține lucruri despre trecutul lui Fournier; trăia în umbră, dar se bucura de cele mai frumoase lucruri pe care le putea oferi lumea. Avea case pe cinci continente, călătorea cu avionul său particular, era foarte rar văzut în public și, chiar și atunci, puțini știau cine era.

În timp ce-și amesteca încet ceaiul de mentă, se rezemă de scaunul George Newton și se uită printr-un perete de sticlă din stânga sa. Oferea o priveliște spectaculoasă: Green Park se întindea în fața lui ca o masă verde de biliard și, în depărtare, Palatul Buckingham, Mall și St James. Pe peretele din spatele său atârna tabloul său preferat al lui de Kooning, un amestec de galben, portocaliu și turcoaz care îi plăcea lui Fournier fiindcă pentru el reprezenta lumea din spatele zonei ermetice pe care o crease în jurul lui și în care trăia.

În curând avea să împlinească șaptezeci de ani. Nu se simțea de șaptezeci de ani și știa că arată mai tânăr cu douăzeci de ani datorită regimului de exerciții fizice și dietei pe care le urma cu scrupulozitate încă de la treizeci de ani. Era adevărat că se născuse plin de bani, dar își însutise moștenirea și, în același timp, simțea că ajutase mult această lume. Luc Fournier se percepea pe sine însuși ca pe un războinic sau, chiar mai bine, ca pe un conducător de oști: un bărbat care făcea lucrurile să se întâmple.

Luă o gură de ceai și se gândi din nou la imensul său succes și la eșecurile ocazionale. Se afla în această industrie de patruzeci și patru de ani. Folosindu-și inteligența și talentele naturale, ajunsese să-și dezvolte o rețea clandestină uriașă de contacte, furnizând arme și alte materiale oricărui grup antioccidental care își permitea să le cumpere. Un procent din câștigurile sale era rezervat pentru a-și menține stilul de viață opulent, dar o parte din fiecare contract era folosită pentru a-și finanța hobby-ul, un hobby care era mai mult o obsesie: o colecție vastă și în continuă creștere de artefacte vechi, majoritatea datând de la începutul Renașterii. Frumusețea acestei vieți consta în faptul că fiecare aspect al ei îl recompensa. Cu banii pe care îi câștiga putea să-și cumpere lucrurile pe care și le dorea și, în același timp, putea să atace lucrul pe care îl ura cel mai tare: societatea occidentală modernă.

Dezgustul lui Luc Fournier față de secolul douăzeci și unu creat de Occident nu se temperase odată cu vârsta. În ciuda eforturilor pe care le făcuse de a se izola de lume, fiecare McDonald's nou construit îi provoca o durere aproape fizică. De fiecare dată când prindea un crâmpei dintr-o melodie pop, i se întorcea stomacul pe dos. Edificiul pe care îl crease Occidentul era, după părerea sa, o tumoare mortală care răspândea boala în ceea ce fusese odată un trup nobil, umplându-l de metastaze noi, tot mai dezgustătoare. Una dintre cele mai vii și mai dragi

amintiri ale sale era legată de ziua în care două avioane cu pasageri intraseră în turnurile gemene. Știuse dinainte de această misiune, desigur, dar bucuria de a vedea distrugerea acestor monumente emblematice pentru ceea ce-l dezgusta cel mai mult fusese unică și, cu siguranță, de neegalat.

Cariera sa începuse prin anii 1960. La început furniza muniție către Vietcong. Pe-atunci se ocupa, printre altele, cu vânzarea de informații strategice, dar acelea erau vremuri mai puțin complicate. Cu recompensele pe care le primise în primele zile ale războiului își finanțase operațiunea de scoatere a jurnalului lui Cosimo de Medici din capela din Florența. Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale și cu ajutorul unei echipe de experți, pierduse premiul. Prostul care găsisse jurnalul la inundație rupsesse pecetea, iar conținuturile prețioase se transformaseră în praf.

Puterile occidentale nu duceau lipsă de dușmani și, prin urmare, Fournier nu dusesese niciodată lipsă de obiectul muncii. Făcuse sute de milioane de pe urma rebelilor „Contra” din Nicaragua, a dictatorilor sud-americani, a Havanei, a Moscovei și mai recent de pe urma „noilor” grupări teroriste din Orientul Mijlociu. Și apoi, cu câțiva ani în urmă, aflase de cea mai mare comoară la care putea spera. Unul dintre numeroasele lui contacte îl informase despre un document neprețuit, scris de nimeni altul decât de Niccolò Niccoli, un prieten apropiat al lui Cosimo de Medici. Dar revelații și mai extraordinare aveau să vină de-acum, pentru că se pare că acest document descria cele mai inimaginabile lucruri, indicii pentru mari mistere, secrete remarcabile. În curând, acest document avea să fie al său.

Punând cana pe o masă de sticlă, luă o telecomandă și apăsă două butoane. O clipă mai târziu, un ecran mare cu plasmă se umplu cu imagini ale documentelor lui Niccoli. Fiecare pagină era șifonată, iar câteva dintre ele erau chiar rupte, dar originalul se afla în condiții remarcabile. Pusese să fie fotografiate cu grijă

toate paginile și stocate pe un disc pentru care numai el avea parola. Răsfoi paginile, recitind pasajele preferate.

Apoi, după câteva minute, Fournier dădu la secțiunea finală, partea care îi producea mereu cea mai mare plăcere. Citise această secțiune de atâtea ori, încât aproape că o știa pe de rost. Și acum, citind-o poate pentru a suta oară, simțea din nou o senzație ciudată de preștiință, aproape un déjà-vu. Dar, ca întotdeauna, pur și simplu nu putea să înțeleagă.

CAPITOLUL 14

Florența, 9 mai 1410

Era a treia oră după apusul soarelui, când cei doi bărbați, împreună cu servitorii lor, se întâlniră la porțile San Miniato la est de Florența.

Cosimo sosi călare pe un armăsar cenușiu jugărit, însoțit de trei oameni pe cai, servitori cu gluga trasă pe ochi și bine înfofoliți împotriva răcorii nopții. Niccolò Niccoli, pe o iapă albă, își lăsase acasă toga roșie obișnuită de dragul discreției și purta o haină verde și o pălărie neagră banală. Trecuseră șase zile de la întâlnirea de la el de-acasă și, în acest timp, el și Cosimo plănuiaseră în secret călătoria care îi aștepta acum.

– Vom ajunge la Fiesole și o să rămânem acolo peste noapte, spuse Niccoli. E o distanță abia de-o leghe, dar aș vrea să fiu sigur că suntem departe de privirile iscoditoare.

Niccoli îi conduse afară pe poartă și apoi pe drumul care îi scotea în afara zidurilor cetății. De acolo urmară o cărare îngustă spre nord-est, un drum mărginit cu păduri dese, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Drumul era pustiu, dar întotdeauna era periculos să călătorești. Pungașii și bandiții își câștigau existența urmărindu-i pe cei care se aventurau afară din cetăți. Oamenii aceștia nu se

dădeau în lături să-ți înfigă cuțitul în gât pentru câteva monede, adesea lăsând cadavrele goale pușcă pentru a face rost de alți câțiva gologani de pe hainele lor.

Dar acesta era un grup numeros și, cu Niccoli, aveau cu ei un bărbat care nu numai că știa cum să se descurce într-o luptă, dar pe deasupra părea să aibă un al șaselea simț al pericolului. Avea un instinct de copoi și un nas care adulmeca și cea mai neînsemnată primejdie.

Le luă doar o oră ca să ajungă la Fiesole, un orașel vechi care se afla în stăpânirea Florenței doar de câteva secole. Era mai frig acum și foarte întuneric. Și începuse să plouă. Orașul părea lipsit de viață. Ajungând la poartă, avură prima surpriză. Paznicul refuză să deschidă vizerul de la grilaj și fură nevoiți să comunice doar strigând prin poarta grea de stejar.

– Ce vă aduce aici la ora aceasta? strigă el.

– Venim de la Florența cu treburi.

– Ce treburi?

– Asta ne privește doar pe noi, răspunse Cosimo.

– Nu puteți să intrați în oraș în noaptea asta. Am auzit de ciumă la mai puțin de-o oră de mers de-aici. Am primit poruncă să încui porțile și să nu las pe nimeni înăuntru.

– Suntem negustori sănătoși din oraș. Nu vă punem în primejdie.

– Așa mi s-a poruncit, urlă vocea, tare și hotărâtă.

Cosimo se întoarse spre Niccoli.

– Și-acum ce facem?

– Putem să mergem mai departe până la Borgo San Lorenzo. Am putea ajunge înainte de răsăritul soarelui. Dar acesta este un început sub auspicii nefavorabile.

– Paznicul n-o să se răzgândească.

– Sunt de acord.

- Dar ce spui de vechiul amfiteatru? spuse Cosimo deodată. Îmi amintesc că sunt niște odăi sub auditorium. Acolo va fi un loc uscat și sigur.

Câteva minute mai târziu, zăriră silueta abruptă a amfiteatrului profilându-se în noapte. Înconjurând partea de est, intrară la nivelul parterului aproape de locul unde odinioară actorii urcau pe scenă. Părea să fie cu totul părăsit și o tăcere mormântală îi întâmpină. Uzi leoarcă de la ploaia care cădea fără încetare, descălecară și legară caii. Cosimo conduse grupul în auditoriumul semicircular.

Era un loc antic și odinioară sacru, construit cu mai mult de o mie de ani în urmă, când Roma era în plină glorie. Actori și alți artiști din tot imperiul veniseră să joace aici. Împărații și nobilii dădeau startul celor din public la aplauze furtunoase, dacă zeii binecuvântaseră spectacolul. Cosimo vizitase această relicvă când era copil și explorase încăperile cavernoase care se aflau sub treptele de piatră ale auditoriumului. Aici era locul în care actorii își schimbau costumele, aici fuseseră adăpostite trupele de circ cu leii și maimuțele lor. Tot aici dormeau sclavii care aveau grijă de amfiteatru și care acționau uriașele dispozitive folosite pentru a schimba decoruri elaborate. Era un labirint de încăperi și pasaje de trecere acum terne și lipsite de viață, dar, cu puțină imaginație, puteai încă să auzi voci de acum o mie de ani, strigătele de încântare ale miilor de oameni strânși pe treptele de piatră ale amfiteatrului și gemetele de epuizare ale sclavilor. Cu încă puțină imaginație puteai să simți miros de animale și iz fetid de sânge.

Cosimo împinse o ușă grea care scârțâi din țâțâni și intrară într-un coridor îngust. Odăi mici și întunecate se deschideau în stânga și în dreapta. Aprinse o torță mică și i-o dădu lui Niccoli. Șobolanii se ascunseră prin cotloane în conul de umbră pe care îl făcea lumina în jurul călătorilor.

– Ei bine, nu este chiar confortul cu care ești obișnuit tu, Niccolò, glumi Cosimo. Dar cel puțin, este uscat.

Servitorii fură trimiși înapoi la cai ca să-i hrănească și să vină cu rogojinile și păturile pentru dormit. Doi dintre ei rămaseră de veghe în prima oră, în timp ce restul grupului încercă să se facă pe cât de comod permitea piatra dură a podelei. Găsiră o lampă veche într-un locaș de pe perete, o umplură cu o cârpă înmuiată în ulei și o aprinseră.

Cosimo n-avea nici cea mai mică idee cât era ceasul când fu trezit de strigăte venind dinspre tunel. Apoi auzi fâșâitul metalic de oțel aproape de ureche când Niccoli își trase sabia din teacă și sări în picioare dintr-o singură mișcare. La început nu distingea nimic în lumina slabă a încăperii, dar apoi auzi sunetul unei respirații grele. Un chip alb ca varul apărură în pragul ușii. Era unul dintre bărbații care rămăsese de pază.

– Lupi, bâigui acesta, și căzu cu fața în jos. Cosimo și Niccoli se aplecară; spatele bărbatului era rănit și plin de sânge. Prin haina sfâșiată îi văzură carnea ruptă.

Înainte de a ajunge la ușă, apărură două forme în pragul ușii. Cosimo zări niște colți albi și o limbă roșie lungă și răsucită. Niccoli reacționează cu viteza fulgerului. Se auzi un vâjâit de oțel ținut în frâu, apoi o lovitură directă și Niccoli reteză gâtul primului animal, apoi își trase sabia și o băgă cu toată puterea în gura celui alt lup; o împinse apoi cu asemenea forță, încât ieși prin ceafa animalului de pradă.

Cosimo își trase și el sabia și stătea cumva în spatele lui Niccoli, care îi bara drumul spre ușă.

– Stați aici! strigă el spre servitorii neînarmați. Și barica-dați ușa!

Niccoli scoase torța din locașul din perete și o luă spre tunel. În fața lui era o curbă în coridor, care se deschidea într-un pasaj

de trecere spre exterior. Niccoli înaintă în liniște, cu spatele lipit de peretele rece de piatră. Se uită după colț și apoi țâșni în față.

Celălalt om de pază era mort, rășchirat pe podea. Un braț zăcea aruncat la un metru distanță, pe jumătate mâncat. Un lup era aplecat deasupra lui, mușcând din fața omului. Când apărură Niccoli, animalul ridică privirea. Avea ochii galbeni, blana pătată de sânge; o cicatrice i se întindea pe față de la un ochi până la falcă. Ridicându-și capul uriaș, scoase un urlet fioros și alți doi lupi apărură din spatele unei coloane din stânga.

– Înapoi, înapoi! strigă Niccoli. Acum!

Cosimo se supuse imediat. Niccoli apucă torța cu mâna stângă și mătură aerul din fața lui cu ea, într-un arc de cerc portocaliu. În mâna dreaptă sabia îi strălucea în lumină.

Animalul care îl devora pe servitor fu primul care reacționează. Se aruncă chiar la gâtul lui Niccoli. Picioarele din spate abia i se desprinseseră de pământ când sabia lui Niccoli îi despică capul în două. Lupul căzu mort, cu labelle uriașe întinse pe podeaua de piatră.

Unul dintre ceilalți lupi fu prins de lovitura fulgerătoare a sabiei lui Cosimo. Lama sabiei căzu pe falca lupului, despicându-i ochiul stâng și tăind tranșee adânci în botul lui. Se prăbuși la podea, urlând în agonie până când Cosimo veni și-l decapită.

Cel de-al treilea lup, unul din cei doi care apăruse din încăperea din față, de-a lungul coridorului, se întoarse deodată spre Cosimo. Niccoli se răsucii la timp ca să vadă colții albi strălucitori și o umbră neagră masivă zburând prin aer. Apoi îl auzi pe Cosimo strigând în agonie. Răsucindu-și sabia pe deasupra capului, Niccoli o coborî cu precizie de ceasornicar și spintecă capul creaturii.

Cosimo se lăsă într-un genunchi, dintr-un braț îi curgea sânge, iar sudoarea îi curgea pe obraji. Niccoli rupse ce mai rămăsese din

mâneca prietenului său, apoi sfâșie o bucată de material din propria tunică și înfășură rana.

– Nu este prea adâncă. Ai avut noroc, spuse el, ajutându-l pe Cosimo să se ridice în picioare. Ia servitorii. Eu veghez tunelurile.

Câteva momente mai târziu, Cosimo se întoarce cu oamenii îngroziți și cu bagajele, iar Niccoli îi conduse afară, fluturând o torță aprinsă în față.

Doi cai erau morți, iar alți doi dispăruseră, dar, în câteva minute, găsiră restul animalelor și le liniștiră. Căzură de acord ca doi dintre servitorii care supraviețuiseră să se întoarcă pe jos la Florența. Brațul lui Cosimo nu mai sângera și nici unul dintre ei nu mai văzu rostul de a încerca din nou să-l convingă pe paznicul de la porțile orașului Fiesole să-i lase să intre. Aveau să meargă până la Borgo San Lorenzo, unde Cosimo putea să primească ajutor medical și de unde puteau să cumpere cele necesare.

Se urcară pe cai și o luară înapoi pe drumul principal spre nord, îndreptându-se încă o dată spre sălbăticie.

Se crăpa de ziuă când se apropiară de micul orașel Borgo San Lorenzo. Nu avură nici o problemă la porțile cetății și rămaseră acolo doar atât cât să găsească pe cineva care să îi curețe și să-i bandajeze bine brațul lui Cosimo, în timp ce doi servitori cu o pungă cu galbeni fură însărcinați să găsească cai sănătoși și odihniți. Chiar înainte ca oamenii din oraș să înceapă ziua de muncă propriu-zisă, călăreții erau deja din nou la drum, îndreptându-se spre nord-est.

Continuă să meargă, urmând drumul șerpuitor dincolo de granița Toscanei și prin Romagna. Cosimo se simțea foarte mândru și bucuros. Faptul că pur și simplu se scuturase de responsabilități și abandonase rolul de fiu îndatoritor nu-l deranja. Se simțea pătruns de emoția călătoriei și incitat de perspectiva

aventurii. Își amintea de celelalte ocazii când mersese călare cu Niccolò și Ambrogio Tommasini ca să vâneze prin pădurile din jurul Florenței.

Era foarte cald, soarele strălucea cu putere pe cerul albastru fără pată. La o leghe depărtare de Borgo San Lorenzo, drumul începu să urce pe dealuri. Din când în când, traseul devenea periculos, mărginit de prăpăstii de o parte sau de cealaltă. Ziua era pe sfârșite și umbrele începuseră să li se lungească, când zăriră în depărtare Brisighella, un oraș împrăștiat pe trei coline înalte. Turnurile apărură deasupra vârfurilor copacilor ca niște oase înnegrite ale unui monstru uriaș, mort de mult, care se întinsese și pierise în timpuri preistorice.

Când ajunseră la hanul de la marginea orașului, erau frânți de oboseală. Fură cazați cu toții într-o singură încăpere cu două saltele de paie pentru nobili și o podea de piatră pentru servitori. Cosimo și Niccoli hotărâră să-și dezmoștească oasele și să respire puțin aer de munte, înainte de a se retrage la culcare.

Brisighella era un oraș mic, dar prosper, care trecuse cu bine prin vremurile turbulente din ultima perioadă. Un secol mai devreme, un nobil local construisese un turn pe creasta cea mai de sud a muntelui, așa că orașul se dezvoltase în jurul lui. Unul din celelalte două turnuri era fortăreață, iar cel mai estic turn adăpostea un lăcaș cu hramul Sfintei Maria. Era puțină lume în preajmă și în timp ce traversau piața principală și se plimbau pe alea mănăstirii cunoscută drept Via degli Asini, cei doi se treziră singuri, doar cu ecoul pașilor care să le țină companie. Luna strălucea pe cerul fără nori.

- Cum te simți, Così? întrebă Niccoli, în timp ce pășeau încet pe cărăruia denivelată străjuită de zidurile de piatră ale mănăstirii.

Cosimo se întoarse spre el și-i cercetă privirea în lumina lunii.

- De ce mă întrebi?

– Eu nu am lăsat nimic în urmă. Dar tu...

– A fost ideea mea, adu-ți aminte, Niccolò. Se opri uitându-se la o mamă care-și ducea cu grijă copilul în brațe în casa din fața lor. Pentru tata, banii și comerțul sunt totul. Dar nu și pentru mine. Dar în fond și la urma urmei, poate că este ceva mai profund de-atât. Poate că această nevoie este un fel prin care pot nega moartea.

– Căutarea cunoașterii este o aspirație nobilă, dar nimeni nu poate evita inevitabilul.

– Poate că nu. Dar este ca dragostea. Dragostea mea pentru Contessina este felul meu de a sfida moartea. Știu că într-o bună zi totul se preface în țărână, iubitele noastre ne părăsesc și mor, la fel ca și noi. Dar prin faptul că iubești pe alta demonstrezi ceva. Căutarea cunoștințelor, descoperirea misterelor este același lucru, care îmi permite să afirm: Sunt om, am o valoare pe acest pământ.

– Mie îmi sună a blasfemie.

– Poate că este, dar este răspunsul meu.

Se hotărâră să urmeze cărarea pietruită înapoi spre han, când auziră un zgomot în spatele lor. Întorcându-se, văzură un tânăr care se apropia de ei. Purta un fel de vestă de piele și cizme de călărie. Pe piept, în partea stângă, avea blazonul Medici, cinci cercuri roșii pe un scut auriu și o perche de chei încrucișate pe fundal. Cosimo oftă.

Tânărul făcu o plecăciune adâncă și îi întinse un sul de hârtie.

– Stăpâne Cosimo. Sunt căpitanul Vincent Oratore din garda tatălui dumneavoastră. Îmi cer scuze pentru că vă deranjez la ora aceasta. La cererea tatălui dumneavoastră, am călătorit în mare grabă de la Florența. Stăpânul meu vă trimite acest mesaj. El ar dori un răspuns imediat.

Cosimo rupse sigiliul și citi scrisoarea.

Fiul meu. Sunt profund întristat de acțiunile tale.

Mai întâi, pentru că te-ai hotărât să fugi să-ți urmezi muza, dar mai rău decât atât, pentru că nu ai găsit necesar să-mi vorbești despre decizia ta. Eu și mama ta suntem foarte îngrijorați pentru siguranța ta. Dacă te întorci acasă acum, voi uita că această rătăcire s-a întâmplat vreodată. Te rog, de dragul mamei tale, nu ne dezamăgi.

Rezemându-se de peretele de piatră al mănăstirii, Cosimo se uită peste vârfurile sutelor de măslini, umbre în întuneric. Cerul se umpluse de stele. Ridicându-și ochii la firmament, își aminti dintr-odată un text pe care îl citise, un fragment de scriitură eretică, compus cu siguranță de un nebun. Autorul vorbea despre infinit, despre spațiul care se desfășoară mai departe și mai departe fără sfârșit, despre felul cum stelele sunt sori precum propriul nostru soare, sori atât de îndepărtați încât ne apar doar ca minuscule puncte de lumină, un univers nesfârșit, infinit. Îi plăcea ideea, într-un mod oarecum pervers. Își dorea să fie un peștișor într-un iaz mare, acest lucru îi permitea să crească. Se întoarse spre căpitanul Oratore știind exact ce răspuns avea să-i trimită tatălui său.

CAPITOLUL 15

Veneția, în prezent

Edie și Jeff luau un mic dejun târziu în apartamentul lui Jeff. Maria era liberă, iar Rose refuzase să iasă din camera ei toată dimineața. Jeff abia dacă o zărise de când se întorsese de la Roberto de-acasă. În timp ce curățau ultimele rămășițe ale micului dejun englezesc, sună telefonul.

– M-a lovit inspirația azi-dimineață devreme, spuse Roberto. Trebuie să ne lărgim puțin orizontul. Cine l-a ucis pe Antonio și a încercat să ne răpească este pe aceleași urme ca și noi. Trebuie să privim lucrurile dintr-o perspectivă proaspătă. Omul ăla care a venit să te vadă...?

– Mario Sporani? Uitasem de el și i-am promis că îi dau un telefon la hotel. Stă la Becher.

Edie ridică privirea când auzi menționat numele lui Sporani și se uită întrebător la Jeff.

– Ne întâlnim acolo?

– Nu, chiar nu pot în dimineața asta, Roberto. I-am promis lui Rose...

– Sigur că da, Jeff, și nu vreau să stau între un tată și fiica lui. Edie s-a trezit?

– Da. Ți-o dau la telefon.

- Bună.

- Bună dimineața. Sper că te-ai odihnit bine.

Ea râse.

- Am dormit ca morții de la San Michele.

- Aproape că era să ajungem și noi printre ei, răspunse Roberto. Deci, ce vrei să faci? Să te fâțâi prin muzee și galerii cu Jeff sau să mergi pe urmele indiciilor cu mine? Plus prânzul la Gritti, după ce facem destul pe detectivii?

- Trebuie să mă gândesc la asta, spuse Edie și se strâmbă la Jeff, care își dădea ochii peste cap.

Starea de spirit a lui Rose nu se îmbunătățise față de după-amiaza precedentă. Traversând Piața San Marco, Jeff simțea greutatea resentimentului ei tăcut, dar n-avea nici cea mai mică idee cum s-o facă să vorbească. Prima lor oprire fu la Basilica San Marco, la scurtă distanță de mers pe jos de apartament. Rose mai fusese aici înainte, dar era prea mică pentru a putea aprecia cu adevărat ce vedea. Acum, lucrurile se schimbaseră. Rose părea că se maturizase cu zece ani în ultimii doi ani, și nu era prima oară când lui Jeff i se strângea inima la gândul durerii pe care i-o provocase despărțirea amară a părinților. O urmări cum privește îmbufnată monumentele funerare și tavanul splendid al domului, și atunci începu să înțeleagă de ce era ea atât de posomorâtă. Se purtase foarte bine până când apăruse Edie; doar Rose nu credea...? Era așa de ușor să creadă că totul era în regulă cu fiica lui și că trecuse cu bine peste trauma ultimilor ani, dar cum putea să știe dacă așa era cu-adevărat? Toată lumea păstrează în suflet câte un secret bine ascuns. De ce-ar fi Rose altfel?

La altar, studiară sculptura în piatră și mozaicurile remarcabile care înfățișau felul în care, în secolul al nouălea, trupul Sfântului Marcu fusese furat de la Alexandria de către negustori venețieni și adus în cetate.

- Această bazilică a fost construită special pentru a adăposti moaștele sfântului, spuse Jeff, încercând să-i stârnească interesul.

Rose ridică din umeri.

- Ce-i așa de special la o grămadă de oase vechi?

Jeff zâmbi.

- Da, știu ce vrei să spui. Par lipsite de importanță pentru noi, dar, acum o mie de ani, oamenii puneau mare preț pe asemenea lucruri.

- Nu văd cum ar fi putut să știe că sunt oasele Sfântului Marcu, oricum.

- Ei bine, de fapt, chiar nu puteau să știe asta, dar voiau să creadă că erau. Pe lângă asta, nici nu se putea dovedi contrariul, nu-i așa?

Ea ridică din umeri din nou.

- Majoritatea relicvelor erau false. Într-adevăr, exista un comerț înfloritor cu moaște de sfinți și alte persoane sanctificate. Existau licitații în Imperiul Bizantin. Un fel de eBay al mileniului întâi.

Rose încercă un zâmbet.

Jeff oftă.

- Haide! Cred că trebuie să stăm de vorbă.

Urmând mulțimea de oameni, ieșiră, o luară la dreapta și intrară în labirintul de străduțe la nord de San Marco, pe lângă magazinele de haine ale designerilor și prăvăliile care vindeau suvenire și ornamente din sticlă de Murano în cantități industriale. De acolo, se îndreptară spre Riva degli Schiavoni, cu fața spre laguna de lângă Palatul Dogilor. Ajungând la mal, se așezară pe zidul înalt, cu apa clipocindu-le la picioare și privind gondolele care treceau pe canal.

- Bine, spuse Jeff încet. Ai de gând să-mi spui despre ce este vorba?

- Cu ce?

- Rose, te rog.

Ea ridică brusc privirea.

- Femeia aceea!

Jeff părea nedumerit.

- Iubita ta, Edie.

- A mea? Oh, deci asta este!

- Oh, tată, te rog să nu-mi insulti inteligența. Știu totul despre tine și ea. Știu asta de mult timp.

Jeff scutură din cap și zâmbi.

- Nu mă lua de sus! exclamă Rose mânioasă.

- Rose, oprește-te, pur și simplu, oprește-te! Ai înțeles greșit totul! O apucă de umeri și ea se întoarse spre el, cu fața răvășită de furie.

- Oh, chiar așa?

- Da, chiar așa! Eu și Edie suntem prieteni. Așa am fost întotdeauna.

- Nu asta am auzit eu.

- De la cine? Oh, înțeleg...

- Mi-a spus totul!

- Uite, indiferent ce ți-a spus mama ta, pur și simplu nu este adevărat.

- Mi-a spus că tu ai distrus căsnicia voastră, că aveai o relație cu Edie.

Jeff nu știa ce să spună. Pur și simplu se uita la fiica lui, iar ea, dintr-odată, înțelese că fusese înșelată.

- Oh, tată! spuse și se aruncă în brațele lui.

Jeff o trase aproape de el și o clipă se întoarse înapoi în timp, în vremea când Rose era doar un țânc care plângea pe umărul lui după ce căzuse cu bicicleta sau se speriasse de câinele vecinului. Se dădu înapoi și se uită la fața ei, la ochii ei mari și umezi și la buzele pline. Era nespus de furios pe cățeaua aia cu două fețe de nevastă-sa, fosta nevastă. Femeia aceea n-avea

nici un fel de scrupule. Mințise și înșelase în căsnicia lor, și acum... Dar trebuia să depășească amărăciunea, cel puțin pentru moment. Își puse brațele în jurul lui Rose și stătura în liniște uitându-se la *vaporetti*.

– De ce-ar minți mama așa? Întrebă Rose.

Era o întrebare cu răspuns imposibil. Jeff se uită la fiica lui și își alese cu mare atenție cuvintele.

– Cred că, ei bine, presupun că mama ta nu putea să facă față vinovăției pe care o resimțea. Cu toții suntem oameni, Rose. Eu și mama ta am fost sub o mare presiune. A fost dureros pentru noi și pentru tine. Poate că pur și simplu a crezut că așa este cel mai ușor. Nu știu...

– De ce a trebuit să vă despărțiți, tu și cu mama?

Jeff inspiră adânc.

– Trebuie să înțelegi că este greu de trecut peste infidelitate. O relație nu mai poate să fie la fel după așa ceva – spuse Jeff, fixând-o cu privirea. Este totul în regulă? Acasă, vreau să spun.

– Cu mama? Da, desigur. Dar, mă rog, nu este ca în vremurile bune.

– Nu. Îmi pare rău, draga mea.

Tăcură din nou. Apoi Rose spuse:

– Îți este dor de ea?

– Îmi este dor de vremurile noastre bune de demult. Ca și ție.

– Nu prea îmi place de Caspian.

– Nu?

– Încearcă să-mi spună ce să fac. Se crede tatăl meu, spuse ea și rămase cu privirea ațintită spre apă.

– Păi, e un fel de tată vitreg acum, și sunt sigur că are cele mai bune intenții.

– Dar ne-am distrat destul de bine totuși, nu-i așa, tati? Îmi plăcea să vin aici în weekenduri lungi și în vacanțe – tu, eu și mama. Mă luați amândoi de la școală și mergeam direct la

aeroport. Nici nu mă mai puteam concentra la învățat în acele zile. Când ajungeam aici, luam un taxi de apă de la Marco Polo; când zăream San Marco pe măsură ce ne apropiam de lagună, era mereu atât de incitant!

Nu se uita la el și continua să stea cu privirea spre apă. În cele din urmă, spuse:

– Îți amintești ascunzătoarea?

– Sigur că da!

Când Rose avea cinci ani, el și Imogen renovaseră interiorul apartamentului din San Marco. Constructorii „plantaseră” o cămăruță „secretă” special pentru Rose. Ascunsă la un capăt al apartamentului, se putea ajunge la ea numai printr-o ușiță ascunsă în baia mică. Ei îi plăcuse la nebunie.

– Este încă acolo. Am să o păstrez mereu.

Dintr-odată, Rose izbucni în lacrimi și-și aruncă brațele în jurul gâtului tatălui său care o lăsă să plângă și îi mângâie ușor părul.

Câteva clipe mai târziu, ea se retrase; părea rușinată, iar lacrimile încă îi curgeau pe față. El îi puse un deget sub bărbie și o sărută pe frunte. Apoi îi șterse lacrimile cu dosul palmei.

Ea se forță să zâmbească.

– Știi exact de ce avem nevoie acum, spuse Jeff, ridicând-o în picioare pe Rose.

– De ce?

– O înghețată super-dulce, mega-înaltă și cu toate toppingurile adăugate. Și știu exact unde o putem găsi.

De-abia ieșiseră din gelaterie, când sună telefonul mobil al lui Jeff.

– Bună, Edie, spuse Jeff, recunoscând numărul de pe ecranul telefonului.

– Jeff, spuse Edie, cu vocea sugrumată de emoție. Trebuie să vii aici cât poți de repede.

- Sunt în oraș cu Rose, Edie, îți amintești?
- Da.
- Tu unde ești?
- În camera de hotel a lui Mario Sporani. Te rog, vino acum...

singur.

Se uită la Rose, care șopti:

- Este în regulă.
- OK, spuse el obosit la telefon. Ajung acolo în cincisprezece minute.

Jeff o lăasă pe Rose la apartament și apoi alergă la hotelul lui Sporani. Becher din Campo San Fantin era un hotel mediu și claustrofob. Ușa din față era larg deschisă. În zona de recepție se aflau șase polițiști în uniformă. Unul dintre ei vorbea cu portarul și-și lua de zor notițe într-o agendă de piele. Alți doi frunzăreau hârtiile adunate pe rafturile de lângă peretele din spatele pupitrului de la recepție, un al patrulea stătea la intrarea către lift și alți doi patrulau la baza scărilor. Jeff se apropie și îl abordă pe unul din cei doi de la scări.

- Ce se întâmplă aici?
- Dar cine sunteți dumneavoastră?
- Jeff Martin. Am primit un telefon pe mobil să mă întâlnesc cu niște prieteni aici.
- Mă tem că nimeni nu are voie dincolo de acest punct, domnule.

Jeff se pregătea să protesteze când auzi o voce puternică de sus, de la primul etaj:

- Lasă-l să urce.

Jeff urcă iute câte două trepte o dată. Aldo Candotti îl întâmpină în dreptul camerei 6. Ușa era întredeschisă, lăsând să se vadă un coridor îngust și întunecat care ducea la camera din spatele ușii.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Candotti.

- Speram ca dumneavoastră și prietenii dumneavoastră să mă puteți lumina în legătură cu acest lucru, Signor Martin, răspunse el și-i puse o mână pe spate, conducându-l înăuntru.

O lumină slabă se strecura pe fereastra îngustă care dădea spre curtea din spate, dominată de un zid de cărămidă gri, pătat de apa de la o conductă spartă. Camera era extrem de aglomerată, plină de lume. La fereastră stăteau Edie și Roberto care discutau cu doi bărbați în uniformă. Lângă patul îngust se afla o targă de spital pe roți. Pe aceasta zăcea un cadavru, acoperit cu un cearșaf. Însă Jeff văzu părul alb lung ițit de dedesubt. Apoi observă o lungime de sfoară care atârna de un cui sus, pe peretele de deasupra ușii de la baie. Pe podea, lângă pat, era un scaun răsturnat.

Jeff simți că i se întoarce stomacul. Se dădu un pas înapoi, în timp ce un paramedic aproape că îl călcă pe degetele de la picioare cu căruciorul de spital. Omul scoase cu greu targa prin spațiul îngust în coridorul scurt care ducea la lifturi și apoi dispăru din raza lui vizuală.

Edie veni la el, îl luă de mână și-l trase într-un colț mai îndepărtat al camerei. Preț de o fracțiune de secundă Jeff își zări chipul în oglinda de la măsuța de toaletă ieftină de pe peretele opus. Observă că era alb ca varul. Podeaua era înțesată cu haine și hârtii, valiza lui Sporani fusese deschisă, totul fusese scos din dulapuri. O bucată de săpun zăcea la un capăt al patului și o sticlă de coniac fusese spartă, cioburile fiind împrăștiate peste tot, pe covorul uzat. Întreaga încăpere duhnea îngrozitor.

- Ei cred că Sporani este mort de cel puțin douăzeci și patru de ore, spuse Edie încet. Eu și Roberto am venit să-l vedem. Receptionerul ne-a spus că nu a dat nici un semn de viață de ieri-dimineață. Ne-a adus aici. Atunci când nimeni nu ne-a răspuns la ușă, a folosit cheia de rezervă ca să intre. Am chemat poliția imediat.

Roberto se uită țintă la Candotti.

– Domnule comandant, aveți vreo bănuială cine ar fi putut să facă asta?

Candotti le făcu un semn celor doi ofițeri în uniformă să iasă. După ce aceștia părăsiră încăperea, începu să se plimbe cu pași mici în spațiul dintre pat și perete, cu mâinile la spate.

– Signor Armatovani, Roberto, începu el. Încep să-mi fac griji în legătură cu tine și cu prietenii tăi aici de față. Se pare că vă urmărește moartea. Am auzit de la colegii din Florența că doamna doctor Granger ar putea să fie martor la o crimă de la Capela Medici.

– Nu sunt martor..., începu Edie, dar Candotti ridică mâna.

– Vă rog, nu acuz pe nimeni. Pur și simplu constat că, oriunde vă duceți, oamenii mor.

– Victima crimei de la Florența era unchiul meu.

– Sunt perfect conștient de asta.

– Așadar, unde doriți să ajungeți, mai precis? Întrebă Roberto, pe un ton aspru.

– Nu am resurse pentru a te interoga pe tine sau pe prietenii tăi, spuse Candotti, și n-am nici o dovadă că vreunul dintre voi implicat în vreuna dintre crimele care acum îmi ocupă tot timpul. Te cunosc, Roberto, de foarte mulți ani și l-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău, dar te rog să nu abuzezi de relația noastră. Dacă există ceva care face legătura între moartea profesorului Mackenzie, a angajatului tău Antonio Chatonni și a lui Mario Sporani, voi afla și cred că ar fi mai bine dacă tu sau prietenii tăi – și făcu un semn cu mâna spre Edie și Jeff – mi-ați face o vizită mai întâi. Știți unde mă găsiți. Se răsuci pe călcâie și părăsi camera.

O clipă mai târziu, cei doi ofițeri în uniformă se întoarseră și-i conduseră afară din încăpere, până la scări.

Roberto se așează între Jeff și Edie la o masă de lemn din spatele barului Fenice, un local mic și puțin aglomerat, aproape de hotelul Becher. Împinse un pahar de vin roșu spre Edie și unul din cele două de Pinot Grigios lui Jeff.

– Nu cred că este bine să-i spunem ceva lui Candotti, începu el.

– Dumnezeule, nu! exclamă Edie repede. Poate că este un vechi prieten de-al familiei tale, Roberto, dar tipul îmi dă fiori.

– Am bănuț eu că Sporani știa mult mai multe despre toate astea decât a lăsat să se înțeleagă atunci când m-a vizitat, spuse Jeff, și sorbi din vin.

– Iar felul în care arăta camera lui, interveni Roberto. De ce ar fi distrus-o înainte de a se spânzura? Echipa de investigații a lui Candotti o să descopere probabil niște indicii folositoare, însă noi nu le vom afla, cu siguranță. Dar avem un avantaj față de poliție. Roberto scoase ceva din buzunar și-l așează pe masă. Am obținut asta înainte de a sosi băieții lui Candotti acolo.

Era o fotografie Polaroid care fusese făcută în camera de hotel. Sporani ținea în mâna stângă un dreptunghi de carton alb, aproximativ de mărimea unei fotografii, iar în mâna dreaptă avea un obiect ca un stilou, îndreptat spre hârtie.

Edie își împreună mâinile.

– Cum ai reușit?

– Când ai ieșit cu recepționarul și l-ai sunat pe Jeff, am rămas câteva minute singur. Mi-am pus mânușile și m-am uitat rapid în jur. Asta era în haina lui Sporani. Cine l-a omorât, a pierdut din vedere asta.

– Și ce e obiectul acela din mâna lui dreaptă? spuse Jeff, ridicând fotografia Polaroid.

– Vezi ce scrie pe margine?

– Penna Ultra Violeto? Este o jucărie pentru copii. Îmi amintesc că Rose avea ceva de genul ăsta cu câțiva ani în urmă. Dar ce...?

– Ne spune să folosim lumină ultravioletă. Acele stilouri de jucărie fac să se vadă cerneala invizibilă, nu-i așa? Întrebă Edie.

Roberto își goli paharul și se ridică.

– Mă întorc în cinci minute.

De fapt, îi luă douăzeci de minute. Intră în bar și aruncă pe masă un obiect colorat strident în mov și roz.

– A trebuit să merg la patru magazine de jucării diferite ca să găsesc așa ceva!

Arăta ca un stilou mai gros pentru o fetiță de zece ani, dar, când Edie îl luă și-i răsuci baza, apăru pe suprafața mesei o lumină mov.

– Nemaipomenit! exclamă ea.

– Îmi dai fotografia Polaroid, Jeff? ceru Roberto.

Jeff o scoase din buzunar și o puse cu fața în jos pe masă. Ținând stiloul la câțiva centimetri deasupra ei, Roberto îl plimba până când cu un scris minuscul de mână apărură două rânduri:

msporani.com.it

noitrei

În drum spre palatul lui Roberto, se opriră să o ia și pe Rose. Nu voiau să riște. Cineva încercase să îi omoare. Era evident că Mario Sporani fusese ucis, poate că de către aceeași persoană. Rose era fericită să se uite la televizor în salon, în timp ce restul se adunară în bibliotecă.

Edie și Jeff stăteau de o parte și de alta a lui Roberto, care se așezase la computerul său Macintosh, tastând adresa de internet de pe spatele fotografiei. O clipă mai târziu, apăru un câmp pentru scrierea unei parole. El introduse „noitrei” și apărură

două foldere, denumite simplu „1“ și „2“. Apăsă pe „1“ și un fișier numit „Notițe“ își făcu apariția. Deschizându-l, apărură un text în limba italiană. Roberto traducea în timp ce citea:

NOTIȚE

COSIMO DE MEDICI: Am aflat foarte puține din jurnal. Știu că el, Cosimo, a călătorit spre est în 1410. Destinația: Grecia sau, poate, Macedonia. Știu că a descoperit ceva foarte important. Ce anume rămâne un mister.

CONTESSINA DE MEDICI: Soția lui Cosimo. A vizitat San Michele la scurt timp după moartea soțului ei. Cred că pentru a vorbi cu discipolii părintelui Mauro și pentru a aranja să-i fie desenată o hartă.

GIORDANO BRUNO: Marele mistic și ocultist a petrecut ceva timp la Veneția și la Padova în anul 1592. Călătorise prin întreaga Europă și trebuie să fi auzit ceva important despre Cosimo de Medici și cercul său. Cred că a pus bazele unui grup în Veneția care să ascundă această informație, acest „Secret Medici“. Grupul lui Bruno era cumva legat de rosicrucienii timpurii, un grup ocult bine-cunoscut în Europa acelor vremuri. Sunt aproape sigur că Bruno a distrus indiciul Contessinei și a plantat un al doilea indiciu. Acesta se află în arhivele orașului și constituie o lectură iluminatoare.

CAPELA MEDICI: Legătura. Cred că este ceva acolo, dar nu știu ce anume. Secretele ascunse în Veneția conduc către secretele din Florența, care conduc către secretele... de unde? Din

Macedonia? Este ceva foarte important – destul de important ca să ucizi pentru asta.

– Ai avut dreptate, Jeff, Sporani era cu câțiva pași înaintea noastră, spuse Edie. Știa ceva despre secretele pe care le protejau indiciile.

– Pare logic. Găsirea jurnalului Medici în criptă acum patruzeci de ani a fost un moment de răscruce în viața lui Sporani. Era limpede că orice-ar fi fost ceea ce descoperise avea mare valoare; altfel de ce ar fi trimis cineva un asasin plătit după el și ar fi amenințat că-i omoară familia?

– Deci crezi că a încercat să deslușească de unul singur misterul în toți acești ani?

– De ce nu?

– Cred că Sporani se afla pe un drum similar cu al nostru de acum, spuse Roberto. Nu avea indiciul de pe tăblița găsită la Florența; de fapt, nici măcar nu știa de aceasta, dar cumva aflase ceva despre harta lui Mauro.

– Cum oare o fi aflat?

Roberto ridică din umeri.

– Cum ai spus chiar tu, Jeff, descoperirea lui Sporani din criptă, jurnalul lui Cosimo, a reprezentat un moment de răscruce din viața lui. Evident că a făcut cercetări și a urmat o cale care l-a convins că soția lui Cosimo a venit la Veneția și le-a cerut ucenicilor lui Mauro să-i facă o hartă în 1464. Probabil că asta l-a făcut să creadă că ea a lăsat un indiciu la San Michele pentru a ține ascuns ceea ce el numește „Secretul Medici“.

Jeff aprobă dând din cap.

– Da, dar stai așa. Cosimo a murit în 1464, iar indiciul se referă la podul Rialto, terminat în 1591.

- Deci, răspunse Edie, fie avem noi un indiciu greșit, fie versiunea pe care am citit-o la biblioteca San Michele nu este cea originală.

- Nu cred că avem indiciul greșit, spuse Roberto. Doar că povestea nu este atât de limpede pe cât părea la început. Se prea poate ca doamna Contessina să-i fi vizitat pe ucenicii lui Mauro și se poate să fi lăsat un indiciu, dar, după câțiva ani, Giordano Bruno a aflat despre un mister care îl învăluie pe Cosimo de Medici. El a pus bazele unui grup care să protejeze acest secret, oricare ar fi fost el. Dintr-un motiv sau altul, și-a asumat înlocuirea indiciului pe care l-a lăsat Contessina și, după cum credea Sporani cel puțin, indiciul lui Bruno duce la un altul, creat în mod deliberat tot de el.

- De ce ar face asta Bruno? De ce să schimbe indiciul?

- Este tipic pentru el. Giordano Bruno a fost un egocentrist. Se credea un fel de profet, se erija în fondatorul unei noi religii. De altfel, plănuia să pună bazele unei religii noi atunci când a fost arestat la Veneția. Nu mă surprinde deloc că ar fi făcut toate acestea, probabil că îl încânta ideea că ajunsese mai departe decât un Medici.

- Deci ce ne spune Sporani mai precis? Întrebă Jeff.

- Mesajul lui este acolo, în secțiunea despre Bruno. Dacă Sporani ar fi știut despre indiciul de la San Michele, ar avea aceeași strofă cu a noastră. Cu siguranță indiciul de la San Michele era al lui Bruno, și ne dăm seama asta după momentul când a fost plasat. După cum știm, Rialto a fost terminat în 1591, la scurt timp după ce Bruno fusese la Veneția. Știm că acest lucru este adevărat pentru că a fost arestat aici, în luna mai a anului 1592, și că a fost judecat de Inchiziție.

- Așadar, am urmat o pistă greșită atunci când ne-am dus sub pod, afirmă Jeff. Indiciul se află în arhivele orașului.

– „Ceva stă ascuns acolo, printre rânduri, dincolo de ape, în spatele mâinii arhitectului“, cită Edie. Probabil că se referă la schițele arhitectului. Cât de isteț!

– Și plăcuța din zidul podului era un tertip. Jeff se uită la ceas. Arhivele mai sunt deschise?

– Nu avem nevoie de ele, spuse Roberto. Cred că Sporani este îngerul nostru păzitor și deja a făcut munca grea. Se întoarce la calculator și dădu înapoi, după care deschise folderul numit „2“. Apărură alte două documente. Erau pagini scanate de pergament, într-un text cu un scris mărunț de mână. Sub acestea, se vedea versiunea tipărită în italiană și engleză. Primul începea așa:

Vineri, 2 mai, Anul Domnului 1592. Palazzo Mocenigo, Campo San Samuele

Sunt Giordano Bruno, căruia unii poate că îi spun „Cel din Nola“. Această scrisoare este pentru frații din I Seguicamme, iar aceasta este povestea mea.

Acum mă aflu în casa nobilului Giovanni Mocenigo, un om extrem de dezgustător. Împotriva jlogicii, Mocenigo m-a convins să mă întorc în Italia. Am fost vânat de Inchiziția de la Roma vreme de mulți ani. Mocenigo, patronul meu de sânge nobil, mi-a promis protecție, dar știu că forțele care-mi sunt împotriva caută să mă omoare, iar zilele mele ca om liber sunt numărate. Mă tem că nu voi părăsi Veneția viu. Mocenigo dorea să afle Artele Secrete al căror Adept sunt (așa cum am dovedit în numeroasele mele lucrări aclamate). Dar acum, acest om, care este foarte limpede că nu are minte pentru Artele Obscure și este un șarlatan, m-a atras aici în *palazzo* și toate hotarele acestui oraș sunt supravegheate. Dușmanii mei așteaptă să încerc să scap.

Așadar, acesta este un mesaj pentru viitor, un mesaj de speranță.

Acum douăzeci de ani, am dat peste un document care mi-a stârnit curiozitatea. Detaliile despre cum am ajuns în posesia acestuia nu-mi fac bine la reputație, dar trebuie să mărturisesc tot. L-am câștigat jucând cărți într-o cămăruță din dosul unei taverne din Verona. Adversarul meu la jocul de cărți își pierduse toți banii și a insistat că pergamentul pe care mi-l oferea era original și că fusese scris de nimeni altcineva decât de Contessina de Medici, soția marelui conducător din Florența, Cosimo cel Bătrân. La început, am crezut că pergamentul este totalmente fără valoare. Aproape că i l-am aruncat înapoi, dar când m-am uitat puțin mai atent, mi-a stârnit curiozitatea și l-am primit.

Mai târziu, am reușit să studiez documentul în amănunt. Era un fragment dintr-o scrisoare personală, care se referea la existența unei mari comori. La sfârșit erau două rânduri dintr-o ghicitoare. La început, indiciul nu prea avea noimă, dar încet-încet am reușit să deslușesc o parte din înțelesul lui, iar această revelație m-a adus la Veneția; mai exact, m-a condus la casa călugărilor de la San Michele, Insula Morții. Acolo am găsit o hartă venerată de călugării de pe insulă și, din nou, după un efort extraordinar și folosindu-mă de toată știința mea, am găsit un alt indiciu, o strofă care m-a condus la etapa următoare.

Însă toate eforturile mele au fost în van. Documentul, deși original, ducea doar la un drum închis. Indiciul din scrisoare și celelalte pe care le-am descoperit la San Michele m-au condus la un mormânt aflat exact în centrul insulei. Acolo, cu ajutorul servitorului meu de încredere Albertus, am dezgropat un coșciug mare de piele. Înăuntru se afla un singur lucru, o plăcuță de metal pe care erau scrise cuvintele: **TOȚI OAMENII SUNT TRĂDĂTORI.**

La început, am presupus că aceasta era un fel de farsă elaborată. Dar odată cu trecerea timpului am aflat mai multe (despre care nu îndrăznesc să vorbesc nici măcar acum). Am ajuns să înțeleg că, deși eșuasem în eforturile mele, Contessina de

Medici chiar ascunsese un mare secret. Simplu, nu fusesem destul de înțelept să-l găsesc. Vreme de douăzeci de ani mi-am continuat cercetările. Am aflat multe, dar nu chiar purul adevăr. Eșecul meu îmi provoacă mare durere și abia dacă îndrăznesc să nădăjduiesc că altcineva îmi va continua vreodată cercetările și va izbuti să găsească ceea ce caut. Pentru asta, voi ascunde scrisoarea Contessinei de Medici. Doar cel foarte hotărât va putea descoperi adevărul ascuns. Am doar atâta smerenie cât să spun că oricine va fi acela care va reuși să descopere natura Secretului Medici este cu-adevărat un om mareț. Poate chiar cinstit și înțelept.

Cel de-al doilea document era mai scurt. Spunea așa:

Joi, 28 februarie, Anul Domnului 1593, Venetia

Sunt Albertus Jacobi. Stăpânul meu, marele savant Giordano Bruno, a fost dus la Roma în lanțuri și mă tem că în curând va muri. Stăpânul meu mi-a încredințat multe documente și hârtii, inclusiv un manuscris al ultimelor lucrări ale lui. Cel mai valoros însă este un document descoperit în urmă cu vreo două decenii, cam în vremea când am început să lucrez pentru el. Doar cel mareț va putea să vadă acest lucru și doar cel mareț va scoate la iveală secretele acestuia.

Gemenii, părinții fondatori.

În stradă, unde-i aruncă pe toți cei ca mine,

Cinci ferestre peste un balcon.

Punctul care atinge cerul;

o emisferă deasupra și o emisferă dedesubt.

Edie, Jeff și Rose petrecură noaptea la Roberto. Rose adormise în fața televizorului. Jeff o trezi cu grijă și o conduse

într-un dormitor pregătit special pentru ea la primul etaj. Apoi Vincent îi conduse pe Jeff și pe Edie la camerele lor, pe coridorul lung, ca o galerie mare la capătul unor scări de marmură. Roberto rămase în bibliotecă pentru a vedea ce putea să mai descopere.

De la fereastra camerei ei, Edie avea o priveliște grandioasă a Marelui Canal. Apa era groasă ca un sirop. În stânga, canalul o lua spre sud. O gondolă cu lanterne aprinse se strecură tăcută prin întuneric. Ceața se lăsa peste întreaga scenă. În curând, se gândea ea, Veneția va fi învăluită într-o pătură groasă, care va reduce luminile și sunetele.

Lui Edie îi venea greu să creadă că se mai trăia încă în asemenea opulență. Patul era unul uriaș, cu patru labe de animale mari pe post de picioare și cu baldachin de mătase. Un foc de bușteni ardea în șemineu, covoare vechi, aranjate cu o neglijență studiată, acopereau perdeaua de piatră. Pe pereți erau atârinate globuri de cristal, care aruncau o lumină discretă. Tavanul era înalt și acoperit cu rozete și cornișe decorative.

Își făcu o baie fierbinte și rămase multă vreme în apa cu spumă, bucurându-se de tot romantismul situației. După ce se uscă, îmbracă o cămașă de noapte și un chimono de mătase care fuseseră pregătite pe pat pentru ea. Stătea pe podea în fața focului și se uita la flăcări, lăsându-și mintea să rătăcească în voie. I se întâmplaseră atâtea în ultimele zile și avusese atât de puțin timp ca să analizeze totul.

Cu mai puțin de patru zile în urmă, lucra în cripta Capelei Medici desfășurând genul de cercetare care îi plăcea cel mai mult. Apoi, dintr-odată, totul scăpase de sub control. Fusesse speriată. Aproape că fuseseră uciși. Și apoi mai erau sărmanul bătrân Mario Sporani și Antonio. Și ce să creadă despre Roberto? Era inteligent și arătos, bogat și fermecător. Prea frumos ca să fie adevărat, într-adevăr. Dar el era prietenul lui Jeff; Jeff avea

încredere în el, iar Jeff era ca un frate pentru ea. Sărind în picioare, își strânse cordonul chimonoului și se îndreptă spre ușă.

Pe culoar era întuneric, dar o lumină slabă venea dinspre bibliotecă și se puteau auzi acordurile unei sonate pentru pian. Roberto stătea la un birou cu blat din piele, aplecat asupra unei cărți masive, vechi. Edie tuși ușor, iar el se întoarse.

– O pasăre de noapte, la fel ca mine? Privirea lui surprinsă se transformă într-un zâmbet cald.

– De obicei, nu, spuse ea. Ce citești? Se uită peste umărul lui la un tom legat în piele, cu paginile acoperite cu un scris fin, dar cu un font ciudat. Hârtia cărții era uscată și galbenă.

– Încerc să-mi dau seama despre ce Dumnezeu vorbea Giordano Bruno. Mi-ar prinde bine un pic de ajutor. Ai vrea să mi te alături la un coniac?

– Doar dacă este Paulet Lalique, glumi Edie.

Expresia lui Roberto nici măcar nu se clinti.

Câteva clipe mai târziu, Vincent aduse două pahare ca niște globuri uriașe și o sticlă din unul dintre cele mai scumpe coniacuri din lume și le puse pe măsuta rotundă de lângă birou.

– Ce carte este? întrebă Edie, în timp ce Roberto turna în pahare.

– Este unul dintre cele șapte volume din *Rapoartele Inchiziției venețiene între 1500 și 1770*. Se află în familia noastră de mult timp. Tocmai citeam despre Andrea di Ugoni, un scriitor prieten cu Tițian, care a fost acuzat de erezie în 1565 și a scăpat de pedeapsă. Apoi este cazul lui Casanova, care a fost arestat aproape două sute de ani mai târziu și încarcerat pentru „disprețuirea religiei“. Speram să găsim ceva care ar putea să explice ce a vrut Bruno să spună cu indiciul lui.

– Deci Bruno a fost judecat de Inchiziția venețiană?

– Mesajul lui pare să fi fost scris cu puțin înainte de a fi arestat. Mocenigo cu siguranță că l-a trădat. A fost luat în toiul

noptii din camera sa din *palazzo* de către mercenari plătiți și aruncat în închisoarea dogilor.

- Credeam că a fost încarcerat la Roma. Nu acolo l-au executat?

- Dar a fost mai întâi interogat la Veneția. Inchiziția de la Veneția era de departe mai liberală decât cea de la Roma. Capul Inchiziției de la Roma, mâna dreaptă a papei, era un cardinal radical pe nume Robert Bellarmine, care avea porecla Ciocanul Ereticilor.

- Pentru Ciocanul Ereticilor, spuse Edie, ridicând paharul și sorbind apreciativ din coniac. Era delicios de fin și îi încălzi tot trupul. Deci venețienii aveau de gând să-i dea drumul lui Bruno?

- Nu știu dacă ar fi mers până acolo. Nu le plăcea ca papa să intervină în societatea lor mai liberală. De fapt, întreaga cetate fusese excomunicată de câteva ori de-a lungul secolelor. Inchiziția venețiană era cu mult mai tolerantă cu ocultiști precum Bruno. Dar, din păcate pentru el, dogele s-a supus presiunii venite de la papă și, după câteva luni de detenție la Veneția, autoritățile l-au extrădat la Roma, unde a fost în cele din urmă ars pe rug.

- Așadar, acolo unde Bruno spune: „În stradă, unde-i aruncă pe toți cei ca mine“, crezi că se referă la locul unde erau executați ereticii?

Roberto răsfoi cu grijă câteva pagini.

- În mod curios, în cele două secole de procese ale vrăjitoarelor, mai puțin de două sute de cazuri au fost aduse în fața Inchiziției aici și numai nouă persoane au fost acuzate, dar nici una executată. Existau alte feluri de rebeli: spioni, activiști politici, răzvrățiți. Ce înțeleg eu din acest raport este că existau două locuri în Veneția unde aveau loc execuțiile celor „indezirabili“. Uite.

Edie se aplecă, iar Roberto îi arată câteva rapoarte. Între 1550 și 1750, șase sute șapte cetățeni socotiți drept „periculoși“ de către poliția statului, Consiliul celor Zece, au fost executați. Au fost spânzurați, departe de ochii publicului, într-unul din două locuri: fie Calle della Morte, „Strada Morții“, fie pe Calle Santi.

Edie se înfioră fără să vrea.

– Ți-e frig, spuse Roberto, înconjurându-i umerii cu brațul. Vino să stăm aproape de foc.

Se așezară unul în fața celuilalt cu picioarele încrucișate pe un covoraș de Khotan original. Prin ferestrele largi se vedeau fuioare de ceață plutind deasupra Marelui Canal.

– Nu cred că ți-a mai spus cineva până acum că ai un loc minunat aici, spuse Edie.

Roberto râse.

– Totul este scris în gene, spuse Roberto. Presupun că părinții tăi sunt arheologi.

– Dragul de Jeff, răspunse Edie. Ți-a spus...

– În locul tău, nu m-aș supăra, este un mare admirator al tău.

– Deci ți-a spus că au fost omorâți pe un șantier arheologic din Egipt? Eram acolo.

– Îmi pare rău.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Sorbi încă o dată cu încântare din coniac. El nu mi-a spus prea multe despre tine. Cum v-ați cunoscut tu și Jeff?

– Acum vreo cinci ani, el era încă la Cambridge. Venise singur aici pentru două săptămâni să cerceteze o carte. M-a lovit din neatenție și mi-a dat jos din mână băutura la Cipriani.

Edie râse.

– Am început să ne certăm, am continuat și... mă rog... Dar tu?

- În liceu. Jeff era cu un an școlar mai mare decât mine la King's și ajunsese deja o stea. Eu aveam optsprezece ani și o admirație profundă pentru el.... Încă îl admir foarte tare.

- Deci, voi ați fost...? Întrebă Roberto după o clipă.

Edie zâmbi.

- Jeff avea o iubită când ne-am cunoscut. Când s-au despărțit, eu aveam un iubit. Apoi Jeff a cunoscut-o pe Imogen și, nu știu, nu m-am gândit niciodată la asta. E ca și cum ai avea o relație sexuală cu propriul frate. În orice caz, dar tu, Roberto? Presupun că doamnele stau la coadă pentru tine.

El păru rușinat.

- Vai! spuse Edie. Roșești? Deci?

- Deci ce?

- Doamnele.

- M-am îndrăgostit de două ori. De ambele dați s-a terminat cu lacrimi.

- Așa e viața.

Roberto îi mângâie obrazul. Edie se aplecă și își trecu buzele peste ale lui. Nici unul din ei nu o observase pe Rose în pragul ușii, privindu-i. Dar amândoi auziră ușa de la intrare trântindu-se.

Bărbatul înalt, cu părul negru, își aprinse o țigară de la mukul primeia, apoi o aruncă pe podeaua de marmură și se uită prin binoclul pe care îl fixase pe un trepied. Priveliștea de la fereastră era de o frumusețe extraordinară, peisaje pe care le găsești pe cărți poștale, cutii de bomboane și în vitrinele agențiilor de turism, dar el nu era interesat de așa ceva. El se concentra asupra unei clădiri de peste Canal Grande, un *palazzo* de culoare roșie-cafenie, casa lui Roberto Armatovani. Zărise pe cineva sosind cu vaporul și aducând provizii, un tehnician de la cablu venise și plecase. Și cam asta era tot. Trei ore se scurseseră foarte încet.

Obosise și era foarte frustrat. Cu o zi în urmă, aproape că avusese noroc pe barcă, dar până la urmă abia scăpase cu viață. Asta îl învățase o lecție foarte importantă. Oamenii ăștia poate că păreau amatori, dar nu trebuia să-i subestimeze. Dintr-odată ușa de la intrarea în *palazzo* se deschise larg și din clădire ieși fata, Rose Martin. O clipă mai târziu, apăru Armatovani. Dar în Veneția, o persoană poate să dispară cât ai clipi din ochi. Roberto intră înapoi în casă. Însă bărbatul cu părul negru văzuse unde se dusesse fata și o urmări cu binoclul. În câteva clipe, ea ajunsese la Ponte Dell' Accademia și – nu-i venea să creadă – traversa podul pe partea lui de râu.

– Rose probabil că ne-a văzut, îi spuse Edie lui Jeff. Se așează pe un scaun de sub o oglindă masivă, cu ochii ațintiți la podeaua de marmură neagră. Ne sărutam.

– Minunat! Pe chipul lui Jeff apăru o expresie îngrijorată.

– Am să trimit niște oameni afară, spuse Roberto. O să ne ajute și Vincent. Crezi că s-a întors la apartament?

– Dumnezeu știe! Sun-o pe Maria, dar eu trebuie să ies să o caut pe Rose.

Aerul nopții era rece. Jeff alergă pe aleea de lângă canal și apoi o luă la stânga, în labirintul de pasaje din jurul pieței San Samuele. Ceața devenise și mai deasă, ascunzând tot ce se afla la mai mult de câțiva metri în fața lui. Lanterna pe care i-o dăduse Roberto nu prea îi era de ajutor. Ieșind dintr-un gang care se deschidea spre Campo Francesco Morosini, la stânga știa că se află Sant' Angelo. La dreapta era Ponte dell' Accademia. Se opri gâfâind și încercă să nu se lase cuprins de panică.

Bărbatul brunet văzu că fata o ia pe lângă Canal Grande și apoi la stânga, pe lângă Gallerie. Își părăsi locul de urmărire și o

porni după ea, ținându-se la distanță, conștient de felul cum ceața amplifică toate sunetele.

O zări intrând pe o alee. Fata încetini o clipă, neștiind pe unde s-o ia. Apoi se opri să-și tragă sufletul. Bărbatul se ascunse sub o arcadă când fata se întoarse să privească în jur, apoi aproape că o pierdu în ceață, când, deodată, ea ieși și o luă la fugă pe un gang îngust. Se îndrepta spre capătul Dorsoduro, o fâșie de teren care o cotea și apoi aproape dădea în cartierul San Marco, în locul în care partea cea mai sudică a Marelui Canal se deschidea în Basino di San Marco.

Ceața era și mai deasă acolo și următorul aproape că o pierdu din nou în timp ce ieșea pe Dogana E La Salute, o potecă largă care mergea de-a lungul laturii sudice a Dorsoduro. La stânga lor se aflau atelierele unde se construiau gondolele. Acum erau închise și locul era părăsit.

La dreapta lor, apa pleoscăia pe piatră. Streașina de pe acoperișul unui atelier plesnise, iar apa se scursese și formase o pojghiță înșelătoare de gheață pe toată suprafața potecii. Fata încetini și trecu prudentă peste porțiunea alunecoasă, apoi grăbi pasul spre cealaltă parte dispărând după colț la capătul peninsulei, la Dogana di Mare, Vechea Vamă, o clădire sobră cu coloane, având deasupra doi Atlași uriași, fiecare ținând un glob de aur.

Bărbatul se furișă după ea, urmărind-o cum încetinește și apoi o cotește pe cealaltă parte a clădirii. Fata se opri dintr-odată și se așază pe marginea potecii, cu brațele înfășurate în jurul ei și scrutând cu privirea prin ceață peste întinderea de apă spre San Marco. Bărbatul era atât de aproape încât o auzea plângând. Făcu un pas spre ea și simți fiorul cunoscut și atât de plăcut care anticipa îndeplinirea misiunii.

Alergând pe lângă Muzeul Guggenheim, Jeff își croia drum pe cel mai scurt traseu, ignorând durerea din piept. Acum era

aproape sigur unde s-ar fi putut duce Rose. Era un loc care îi plăcea foarte mult fetei, un loc la care se întorceau mereu. La stânga lui, Palazzo Dario se pierdea în ceață, așa că ieși pe Campo Salute, a cărui parte nordică oferea una dintre ultimele porțiuni ale malurilor canalului înainte ca Marele Canal să se deschidă în Bacino. După alte câteva sute de metri, începură să se zărească treptele bisericii Santa Maria della Salute. Și apoi ajunse acolo. Ceața se răsucea în fuioare în jurul colonadelor Vechii Vămi. Își mai veni în fire când o zări pe Rose stând jos, cu picioarele încrucișate, cu ochii spre San Marco.

– Hei!

Se întoarse, cu privirea îngrozită. Dar văzându-l pe tatăl ei, se relaxă.

Jeff se așeză lângă ea. Preț de o clipă, nu putu să vorbească, încercând să-și tragă sufletul. Apoi dintr-odată Rose își aruncă brațele în jurul lui, își îngropă fața în pieptul lui și izbucni în plâns.

– Asta n-are nici o legătură cu Edie, nu-i așa, Rose? spuse Jeff într-un târziu.

Ea se trase înapoi ca să-i vadă fața tatălui ei.

– Ești supărată pe Edie, dar ea e numai țapul ispășitor.

Rose scutură din cap.

– Eu nu...

– O consideri pe Edie vinovată de toate, dar de fapt ești supărată pe mama ta și pe mine. Crezi că noi ți-am distrus viața, și ai dreptate. Oamenii n-ar trebui să aibă copii dacă nu sunt destul de maturi ca să facă lucrurile să meargă în căsnicia lor. Îmi pare rău, draga mea, te-am dezamăgit profund.

– Oh, tăticule... Și Rose începu din nou să plângă.

O clipă, Jeff privi splendoarea învăluită în ceață. Veneția era undeva acolo. Puteai să ajungi la ea, așa cum puteai să

ajungi la amintirile a ce a fost odinioară, dar numai printr-o ceață deasă.

- Vino! Hai să ne întoarcem, da? spuse Jeff, ridicându-se în picioare.

Bărbatul cu părul negru scoase ușor pistolul din toc și se îndepărtă puțin de lângă coloană. Apucă să facă un pas și apoi mai mult simți decât văzu că se apropia cineva pe potecă. Scuiпând o înjurătură printre dinți, se strecură înapoi la locul său, când Jeff apăru în raza lui vizuală. Îl zări îmbrățișându-și fiica și apoi așezându-se lângă ea.

Îl surprinse cât de furios era. Fusesse antrenat să ucidă fără nici o remușcare și știa cum să se retragă cu detașare când situația o cerea. Închizând ochii pentru o clipă, inspiră profund. Degetul i se încleștă pe trăgaci.

O rază albă de lumină străpunse întunericul și o șalupă de poliție își făcu apariția. Ascunzându-se în spatele unei coloane, se uită fără să-i vină să creadă cum acostează și doi ofițeri sar pe chei.

Roberto aștepta pe treptele din fața palatului său. Jeff o purta în brațe pe Rose, înfășurată într-o pătură, și o duse direct în camera ei. Adormise aproape înainte de a atinge cu capul perna. Jos, la parter, el acceptă recunoscător un pahar de coniac de la gazdă.

- Jeff, îmi pare foarte rău..., spuse Edie.

El ridică o mână ca s-o oprească.

- Nu are de ce să-ți pară rău, o asigură el.

- Dumnezeuule, ce bine-mi pare că nu mai am încă o dată vârsta de paisprezece ani!

- Mie-mi zici!

– Să schimbăm subiectul, propuse Roberto. Eu și Edie am făcut o descoperire epocală.

– Așa se numește chestia asta în ziua de azi? Întrebă Jeff.

Roberto ignoră gluma și se întoarce la pagina din *Rapoartele Inchiziției venețiene între 1500 și 1770*.

– Mă bucur că Rose este în siguranță, spuse el. Îmi este foarte dragă. Dar noi trei mai avem ceva treabă de făcut. Și simt că timpul trece.

– OK, Roberto. Te ascult.

– Existau două locuri principale pentru execuții, explică Roberto. Calle Santi, care nu e departe de aici, aproape de Accademia, și Calle della Morte, Strada Morții, care se află la est de Palatul Ducelui, chiar cum ieși de pe Campo de la Bragora.

– Pot să te întreprup? spuse Jeff. Când o căutam pe Rose, singurul lucru la care mă puteam gândi era s-o gădesc. Dar îmi amintesc că am zărit în treacăt acoperișul Vechii Vămi – două statui ale lui Atlas care țineau fiecare câte un glob de aur.

– Ce legătură are asta? Întrebă Edie.

– Unii spun că statuile Atlas sunt gemeni. Versul din strofa lui Bruno. „Gemenii, părinții fondatori...” trebuie că se referă la Castor și la Polux, gemenii din mitologia greacă, născuți din Leda și zeul Jupiter.

– Și ce legătură are asta cu Veneția, pentru numele lui Dumnezeu? Întrebă Edie exasperată.

– Foarte mare. Primii care s-au așezat în lagună erau refugiați de la Roma, care fugeau din calea invadatorilor barbari. Aceștia au adus cu ei multe ritualuri religioase arhaice romane, așadar și venerarea lui Jupiter, și a urmașilor lui, Castor și Polux. Era un cult al gemenilor centrat pe o pereche de insule, pe care s-au și ridicat primele așezări aici, în secolul al patrulea sau al cincilea. Imagini cu gemeni se află prin tot orașul, inclusiv cele două statui Atlas gemene.

- Deci crezi că versul se referă la Calle Santi? E la o aruncătură de băț de clădirea Vechii Vămi, spuse Roberto.

- Nu cred. Cred că este celălalt loc, Calle della Morte. Mi-a venit totul în minte când eram în șalupa de poliție. Am vizitat o biserică din acea zonă în urmă cu câțiva ani. Se numește San Giovanni și se află pe Campo de la Bragora; iar „Bragora“ vine de la cuvântul „b'ragal“, care înseamnă „doi oameni“.

- Este fantastic, spuse Roberto dând din cap. Sau complet nebunesc!

Jeff era la a doua cafea când Edie intră în bucătărie pentru micul dejun.

- Ai dormit bine? întrebă ea.

- Surprinzător. Tu?

Ea își înăbuși un căscat.

- Abia dacă am ațipit.

- Uite, asta o să te ajute să te înviiorezi, spuse Jeff, turnându-i o ceașcă de cafea. Ascultă, Edie, începu Jeff, dar se opri când intră Roberto, precedat de Vincent, care aducea o tavă pe care se aflau două căni înalte de argint, o ceașcă și o farfurioară.

- Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Edie, zise Jeff. După seara precedentă, cred că ar trebui să stau cu Rose astăzi.

- Desigur.

- Nu sunt de acord, spuse Edie. Cred că voi doi trebuie să urmați indiciul, iar eu trebuie să stau cu Rose.

- Dar...

- Nici un dar, Jeff. Deja am vorbit cu ea.

- Ai vorbit?

- Nu face mutra asta surprinsă. Noi două eram bune prietene odată, îți amintești? Aș vrea să refac lucrurile astea.

Jeff ridică din sprâncene și înălță din umeri.

- Mie îmi convine.

Temperatura scăzuse dramatic peste noapte, și totul era înghețat și pustiu. Copaci bătuți de vânt și câțiva porumbei, rătăciți de stolurile din Piața San Marco, țopăiau pe pietrele inegale. Jeff și Roberto stăteau în mijlocul pieței, înfofoliți în haine groase de iarnă și cu fulare la gât.

- Cu toate că acesta a fost un loc pentru execuții, există și o latură mai luminoasă în istoria acestuia, spuse Roberto. Vivaldi a fost botezat în biserica de-acolo, biserica San Giovanni, zise Roberto, arătând spre o fațadă care în mod evident trecuse printr-o succesiune de renovări și extensii. Și acolo, continuă el, este cea mai interesantă construcție de aici, Palazzo Gritti Badoer; sau, cum este cunoscut acum, Hotel La Residenza.

- Care are cinci ferestre peste un balcon, observă Jeff și repetă a doua parte a indiciului lui Bruno: „Cinci ferestre peste un balcon. Punctul care atinge cerul; o emisferă deasupra și o emisferă dedesubt“. Și asta se afla aici în anii 1590?

- Cu siguranță! Este din secolul al paisprezecelea. Poți să-ți dai seama după forma ferestrelor și arhitectura logiilor. Deci ideea ta n-a fost nebunească deloc.

Jeff se uită în sus spre acoperiș.

- Nu m-am îndoit nici o clipă de asta. Dar nu există nici un „punct care atinge cerul“, totuși, nu-i așa?

- Din păcate, nu, răspunse Roberto.

Traversară piața spre *palazzo*. Pe peretele unui gang îngust văzură un indicator pe care scria *Calle della Morte*.

Intrarea în hotel dădea direct într-un hol spațios. O zonă de recepție mare în stânga, cu muluri masive în partea de sus a zidurilor, picturi de secolul al șaptesprezecelea, culori întunecate și figuri răvășite, piese de mobilier antic, scaune și mese. La capătul îndepărtat al încăperii, un grup de muncitori se ocupau de lumini și de decorațiuni. Unul dintre ei stătea cocoțat pe o scară de lemn. Se întindea sus, spre tavan, încercând să prindă un cablu cu becuțe.

Un bărbat de vârstă medie, în uniformă albă de portar, își făcu apariția. Avea părul lung, vopsit negru, și purta lornion.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

– Bună dimineața, spuse Jeff. Găzduiți o petrecere?

– Da, chiar așa, domnule. Diseară, de fapt. Pot să vă ajut...?

– Doar treceam pe aici. Prietenul meu, Roberto Armatovani, a remarcat fațada minunată a clădirii și nu a mai fost niciodată înăuntru.

– Signor Armatovani? spuse portarul, îndreptându-și spinarea. Desigur! Scuzele mele pentru dezordinea aceasta, decorațiunile ar fi trebuit să fie aranjate de acum o oră. Pot să vă ofer câte o cafea?

– Ești amabil, dar nu, mulțumim, răspunse Roberto. Pot să te întreb ce fel de petrecere este cea de diseară?

– Cu siguranță, signor. Este seară de gală, un carnaval organizat de Societatea Vivaldi. Este o petrecere privată, dar sunt sigur că aș putea să vorbesc cu președintele.

– Ești foarte amabil, ăăă...?

– Gianfrancesco... Francesco.

– Francesco... Îl cunosc pe președinte, Giovanni Tafani, foarte bine. Am să-i cer unuia dintre oamenii mei să-l sune.

Portarul se plecă ușor, iar ei se întoarseră să plece.

Afară, se opriră unul lângă altul să admire stucatura rococo de deasupra intrării principale.

– Chiar cunoști pe toată lumea din Veneția, nu-i așa? exclamă Jeff.

– N-am vrut eu asta, dar așa s-a întâmplat.

– Deci, ce facem acum?

– Păi, evident că trebuie să ajungem cumva pe acoperiș și sper că fermecătorul președinte al Societății Vivaldi ne va ajuta.

Când Jeff, Edie și Roberto ajunseră la Palazzo Gritti Badoer, deja era plin de oameni mascați care veniseră la petrecere în

costume de carnaval. O orchestră era la jumătatea Cvartetului de Coarde Nr. 9 al lui Schubert și chelneri în livrele se plimbau prin încăpere ținând tăvi cu șampanie în mâini.

Jeff era îngrijorat în legătură cu faptul că Rose trebuia să rămână singură acasă, dar ea promisese că nu va ieși din apartament. Iar Roberto îl convinsese că Vincent nu era chiar un papă-lapte de bodyguard.

Roberto purta un costum clasic Savile Row, moștenit de la tatăl său. Purta o mască de vultur cu pene negre și ciocul scurt. Jeff, care era mai înalt și mai lat în spate, închiriasse un smoching mai modern de pe Via XXII Marzo și alesese o mască simplă, elegantă, argintie. Cu ajutorul lui Rose, Edie încercase cel puțin o duzină de costume în câteva dintre cele mai exclusiviste magazine din Veneția, înainte să se decidă la o rochie lungă verde de mătase și o mască ornamentată aurie.

Îi întâmpină un plasator, îi întreabă cum îi cheamă și imediat îi conduse la gazda serii, care stătea cu un grup mic aproape de muzicanți. Giovanni Tafani era un bărbat înalt, lat în umeri, la vreo cincizeci și cinci de ani, cu o mască aurie micuță care nu prea îi ascundea trăsăturile. Îi strânse mâna lui Roberto.

– Mă bucur atât de mult că ați reușit să ajungeți, maestre! îi spuse el.

– Aceștia sunt prietenii mei, Jeff Martin, un eminent istoric din Marea Britanie, și Edie Granger, arheolog cu o excelentă reputație.

Tafani se înclină ușor spre Jeff, și apoi luă mâna lui Edie, atingându-i ușor dosul palmei cu buzele.

– *Enchanté!* spuse el. Apoi, îndreptându-și spatele, adăugă: Acum trebuie să vă prezint unora dintre asociații mei.

Trecu aproape o oră până când Jeff și Edie găsiră ocazia de a se strecura, lăsându-l în urmă pe Roberto să le acopere spatele, așa cum plănuseră. După ce ieșiră din zona de recepție, dădură

de un mic gang care ieșea în curtea interioară. În apropiere se afla o sală de mese mare, acum cufundată în întuneric. Străbătură încăperea și ieșiră neobservați în hol. În fața lor se aflau scările de marmură.

Edie mergea înainte, dar se chinuia în rochia strâmtă.

– La naiba, spuse ea după o clipă. Scoțându-și pantofii din picioare, își sfâșie rochia până în dreptul coapselor.

– Măi, măi! făcu Jeff ironic.

– Ochii la minge, Jeff! Ochii la minge – ca la tenis!

Ajunseră la ultimul etaj fără să se întâlnească cu nimeni. Era o liniște ciudată. Zgomotul petrecerii rămăsese mult în urmă. La capătul scărilor se afla un coridor cu trei uși pe fiecare parte, care probabil că duceau la dormitoare. Văzură o ieșire de urgență la capătul coridorului.

Ușa era descuiată și dădea spre o scară simplă, metalică. Scara metalică mergea în spirală patru etaje, până jos, la parter. Un murmur de voci și un zgomot metalic de cratițe le dădură de înțeles că probabil ajunseseră chiar deasupra bucătăriilor. Ridicând privirea, văzură că scara mai urca până la o ușă care se deschidea pe acoperiș.

Frigul îi lovi imediat. Jeff își scoase haina și o puse în jurul umerilor lui Edie.

– Nu am plănuit chestia asta prea bine, nu-i așa? spuse ea, când ieșiră și începură să meargă printre două balustrade de pe acoperiș. În fața lor, drumul făcea loc unui spațiu deschis de aproximativ zece metri pe fiecare parte. În mijloc se afla o giruetă veche.

Era din bronz, înaltă de vreo cinci metri și decolorată de vreme. Un stâlp central susținea girueta, o săgeată prinsă de un disc. La mijlocul stâlpului se afla o emisferă de metal, cam de dimensiunea unei tigăi mari. Jeff se ridică în vârful picioarelor ca

să o studieze mai bine. Și aceasta își schimbase culoarea din cauza vremii, devenind verzuie cu pete negre.

Merse încet în jurul giruetei. În partea cea mai îndepărtată observă un semn în metal.

– Sunt niște litere pe emisferă, spuse el, și cu un șervețel din buzunar încercă să șteargă petele, dar erau adânc încrustate. Cu grijă, se sprijini de unul dintre suporturile de la baza giruetei ca să se uite mai de aproape.

– Se vede ceva? întrebă Edie.

– Văd un „V” mare, o pauză, un alt „v” mic și apoi... nu. Stai puțin. Încercă să zgârie puțin suprafața cu unghia. O literă „i”.

– Vivaldi, murmură Edie, când Jeff coborî.

– Are sens. Acesta era conacul lui, în fond și la urma urmei. Dar de ce?

Edie ridică din umeri.

– Și este numai o singură emisferă. Dacă aceasta este cea de deasupra, unde este cea de dedesubt?

Luna apăru ca o fâșie pe cer la nord, acoperită parțial de nori.

– Doar dacă nu cumva, spuse Jeff dintr-odată și se ridică brusc în picioare. Asta trebuie să fie!

– Ce? întrebă Edie, dar Jeff deja se îndrepta spre ușă. Unde te...?

– Vino după mine! Ținu ușa deschisă pentru Edie. Aceasta duce direct la subsol, spuse Jeff. Cred că trebuie să verificăm.

Pe măsură ce se apropiau de parter, zgomotele de la bucătărie se auzeau tot mai distinct. Cineva striga niște comenzi de musafirii de la recepție. Se strecurară pe ultimul șir de scări fără să facă nici cel mai mic zgomot, până ajunseră la o serie de spații de depozitare cufundate în întuneric. Pe o parte, niște uși duble se deschideau spre un tunel care ducea la un debarcader de lemn, folosit pentru descărcarea proviziilor pentru hotel.

Jeff o împinse repede pe Edie într-o nișă, când îl văzu pe unul dintre angajații de la bucătărie apărând cu o bucată mare de brânză în ușa uneia dintre cămărilor mari.

– Trebuie să mai fie o emisferă pe-aici pe jos pe undeva, spuse el după ce omul plecase.

– Dacă este, atunci va fi exact sub giruetă. Unde ar veni asta?

Jeff se uită de-a lungul pasajului, spre ușile care duceau direct la debarcader, apoi din nou în cealaltă direcție.

– Acolo jos, în dreapta.

Ultima ușă chiar în capătul tunelului era descuiată. O deschiseră și Edie găsi un întrerupător vechi, care trebuia răsucit pentru a aprinde lumina. Era o încăpere mare, umedă și urât mirositoare. Pe peretele îndepărtat, o fereastră îngustă și murdară la înălțimea capului dădea într-un perete umed și plin de mușchi. O dâră de lumină din piața de deasupra se prelingea înăuntru. În stânga, în niște dulapuri de metal erau câteva lăzi și coșuri. În dreapta, se găseau turnuri din cutii, fiecare având pe ea imaginea unei role de hârtie igienică și pe care scria cu roșu, alb și verde „Dolce Vita“.

Edie se așează pe niște coșuri, cu mâinile pe genunchi, și cercetă încăperea cu privirea.

Jeff oftă.

– Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Apucă vreo câteva cutii care se aflau lângă fereastra din spate. Punându-le jos în mijlocul podelei murdare de ciment, se urcă pe ele să ajungă la un capac dreptunghiular de plastic din tavan. Apucă bine capacul și i-l dădu lui Edie, care îl aruncă pe una dintre etajerele de metal. În tavan, pe una dintre părțile suportului ușor care ieșea din tencuială, se găsea partea de jos a unei emisfere de metal.

– Aleluia! strigă Jeff.

Era mătuică, dar mult mai curată decât perechea ei expusă pe acoperiș. Pe suprafața metalului erau gravate două numere

romane, IV și V. Sub acestea abia se distingea un rând de note muzicale, o serie de note pe un portativ frumos gravat. Și, jos de tot, doar cuvintele: „APUSUL SOARELUI“.

Se auzi ecou de pași în tunel. Jeff scoase un pix din buzunar și copie inscripția pe palmă, având grijă să noteze și indicațiile muzicale.

– Repede, șuieră Edie, apucându-l de mânecă.

Ușa se deschise larg, acoperindu-i pe Jeff și pe Edie, și doi bărbați intrară în încăpere. Ușa veche avea o crăpătură lungă și subțire de sus până jos, prin care Edie și Jeff văzură tot. Unul dintre bărbați era chelner, celălalt era mai în vârstă, îmbrăcat într-o salopetă soioasă. Chelnerul era supărat de ceva. Pași până în mijlocul încăperii și mormăi un ordin abia auzit, apoi ieși.

Muncitorul înjură în barbă și deschise un container de plastic. Vârî mâna înăuntru, scoase o pompă de desfundat chiuveta și se îndreptă spre ușă.

– Ai notat tot ce scria pe emisferă? întrebă Edie.

– Da, dar nu are nici un sens.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem separat, spuse Edie când ajunseră în zona recepției.

Râsetele se auzeau pretutindeni în sala de carnaval, acoperind pe alocuri muzica de cameră. Jeff se uită în palmă. Lângă el se afla o masă pe care era hârtie cu antetul hotelului, așezată frumos într-o cutie de piele. Luă o coală de hârtie și copie repede ce avea scris în palmă, apoi împături hârtia și o băgă în buzunarul de la piept. Câteva clipe mai târziu, se strecura în mulțime, căutându-i pe Roberto și pe Edie.

Plecară cât de repede putură fără să atragă atenția. Roberto trimise un scurt mesaj scris pe telefon noului său șofer, care îl înlocuia pe Antonio, și se îndreptară spre un loc de întâlnire stabilit dinainte. Era foarte liniște. Abia dacă se auzea vreun sunet care să spargă tăcerea nopții.

– Ați avut succes? Roberto scotea aburi albi și calzi în frigul nopții.

– Poate, spuse Jeff.

Deodată, se auzi un sunet de pași târșâiți în spatele lor. Răsucindu-se, zăriră o siluetă care se ascundea în pragul unei case la zece metri în spatele lor. Fără nici un cuvânt, toți trei o luară la fugă.

În fața lor se deschidea un pasaj întunecat. Jeff o luă înainte. La capătul gangului dădură de o intersecție în T. Sus pe zid era un indicator galben, o săgeată care arăta spre vest, spre „S. Marco“. Planul era să ajungă la șalupa care îi aștepta într-un loc numit Rio San Martin.

Edie se uită în urmă în timp ce o luau la dreapta. Se vedea o umbră întunecată, un bărbat, cu mantia fluturându-i în spate. Purta o mască neagră care aproape că îi acoperea toată fața. Niște pene negre și lungi îi porneau din spatele urechilor. În mână ținea un pistol.

Cei trei intrară într-o piață pavată cu piatră cubică. În mijlocul ei nu se afla decât un copac gigant, într-un ghiveci uriaș. Edie rămase în urmă pentru o clipă, ca să-și arunce pantofii și să-și ridice rochia. Pistolarul ajunsese la intrarea în piațetă chiar când ea îi prindea din urmă pe Jeff și pe Roberto în cealaltă parte a piațetei. Bărbatul ridică pistolul și trase.

Împușcătura fu amuțită de un amortizor de sunet. Glonțul pătrunse într-un zid la doar câțiva centimetri deasupra capului lui Roberto. Ricoșă în gang, spulberând bucăți din tencuială.

– Haideți... Nu mai e mult! strigă Roberto.

Bărbatul mai trase o dată. O bucată de tencuială o lovi pe Edie în braț și ea țipă, dar nu se opri din alergat, ținându-și capul în jos. Când ajunseră la aleea de lângă canal, un alt glonț suieră pe lângă urechea lui Jeff.

La vreo sută de metri în față, o barjă naviga spre nord. De cealaltă parte a canalului, o barcă mică cu vâsle se îndrepta spre un afluent; vâslașul era cu spatele la ei.

Mergeau pe aleea spre Ponte Arco, unde trebuia să găsească șalupa. Bărbatul îi prindea din urmă. Se mai auzi șuierul înfundat al unui glonț, iar Roberto se aruncă în față, de parcă s-ar fi împiedicat de caldarâm. Sângele îi șiroia din brațul stâng. Un al doilea glonț îl răsuci. Se prăvăli în față și căzu în canal.

– Nu! țipă Edie și începu să tremure. Dar Jeff o apucă și o trase mai departe. Nu era timp de gândire. Acționa din impuls, instinctul animalic de apărare îl obliga să meargă mai departe.

O luă la stânga, apoi din nou la stânga... direct într-un drum înfundat.

Jeff încercă să o acopere pe Edie cu trupul său, iar pistolarul încetini, apropiindu-se în pas de plimbare de ei. Era înalt și bine făcut. Chiar dacă purta costum de carnaval, nu exista nici o îndoială cine era. Era același bărbat care îl omorâse pe Antonio și îi amenințase cu pistolul pe șalupă. Se opri și ridică pistolul la ochi, ținându-l nemișcat cu ambele mâini.

– Dă-mi indiciul acum sau te omor. Dă-mi indiciul și poate că te omor oricum.

Jeff băgă mâna în buzunar, încercând să tragă de timp.

– Încet.

Jeff se pregătea să scoată bucata de hârtie din buzunar când zări o strălucire de lumină în întunericul aleii, și apoi un obiect negru apăru deasupra capului pistolarului. Apoi acesta se prăbuși pe caldarâm cu un geamăt, iar pistolul îi scăpă din mână.

O siluetă scundă, cu o haină zdrențăroasă și cizme vechi legate cu sfoară, îngenunche ca să vadă ce era cu cel căzut la pământ.

– Dino? spuse Jeff, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

CAPITOLUL 16

Italia de Nord, mai 1410

Călătoria de la Brisighella la Veneția dură șase zile. Mulți ani după aceea Cosimo își mai amintea încă sentimentul apăsător de teamă care cuprinsese întregul grup care călătorea spre nord. Parcă pe măsură ce se îndepărtau de Florența gândurile negre deveneau din ce în ce mai apăsătoare cu fiecare kilometru parcurs. Se auzeau zvonuri conform cărora ciuma își întindea tentaculele mortale prin toată țara. Aflară și de tâlhari care atacau călătorii la drumul mare și dețineau controlul drumurilor principale.

Petrecură o noapte în afara zidurilor Modenei, unde făcură tabără cu niște muzicanți și actori. Erau o companie veselă, dar era limpede că buna dispoziție o datorau miedului și unei buruieni ciudate pe care o cumpăraseră de la o altă trupă de artiști cu care se întâlniseră în Veneția. Pretindeau că era o buruiană adusă din China. Șeful grupului, un munte de bărbat pe nume Trojan, le arătă lui Cosimo și tovarășilor săi cum să o răsucească în palme și apoi să mestece frunzele înnegrite și mărunțite. Avea gust de cimbriu, dar producea o stare de mare euforie care dura câteva minute.

Întâlnirea cu artiștii fu unul dintre puținele momente luminoase din această parte a călătoriei. Când le făcură cu mâna în

semn de rămas-bun la răscrucea de la nord de Modena, vălul întunecat de neliniște se pogorî din nou asupra lor.

După o lungă noapte pe drum, ajunseră la Copparo, un orașel după Ferrara. Soarele răsărea după dealurile joase, ridicându-se deasupra câmpurilor de orz. Un drum plin de praf ducea în centrul orașului. După o cotitură, ajunseră la o biserică. Acolo se adunase o mulțime care se veselea în timp ce era aprins un rug. În câteva secunde, limbile de foc linseră hainele purtate de un preot legat de un par grosolan. Era îmbrăcat în gri, avea mâinile legate cu frânghie, iar capul îi era ras. Pe fața lui se citea groaza.

Acuzatorii folosiseră înadins lemn umed, pentru ca focul să dureze mai mult. Cosimo și Niccolò Niccoli întoarseră privirile când preotul începu să țipe. Mai târziu aflară că omul era condamnat pentru că fusese găsit vinovat de faptul că lăsase însărcinate trei tinere femei din sat.

Grupul rămase doar atât cât să doarmă pe lumina zilei, într-o tavernă de la marginea orașului. Aerul duhnea a carne arsă. Porniră din nou la drum la o oră după apusul soarelui, nerăbdători să plece de-acolo. Oasele preotului fuseseră deja făcute scrum și sătenii risipiseră cenușa pe un câmp cu orz.

Cosimo și micul său grup nu erau străini de moarte, dar această apropiere nu ajuta cu nimic la spulberarea sentimentului de groază pe care îl simțeau toți în acea dimineață. Cerul era plumburiu, iar pământul gri. Ciuma vâna oamenii, dar moartea venea și din mâna oamenilor. Doar când intrară în Veneto se mai înveseliră puțin. Douăzeci și patru de ore mai târziu, ajunseră la Mestre, cu două ore înainte de apusul soarelui.

Un servitor fu trimis înainte pentru a anunța dogelui sosirea lor imediată. O oră mai târziu, când ieșiră pe chei, se apropie de ei un grup mic de oameni într-o barcă. Unul dintre ei coborî pe țarm.

Cosimo sări de pe cal și fugi să-l îmbrățișeze.

– Ambrogio. Mă bucur așa de tare să te văd!

Ambrogio Tommasini își ținu prietenul la distanță de un braț și cercetă chipul lui Cosimo cu ochii lui căprui intenși.

– Ai avut o călătorie grea. Părea îngrijorat și el însuși, arăta mai bătrân decât cei treizeci de ani pe care îi avea, dar avea o energie molipsitoare. Mă bucur să te văd, Cosi! continuă el, dar ai sosit în cel mai nepotrivit moment.

Tot atunci se apropie și Niccolò Niccoli și îl îmbrățișă pe Tommasini, sărutându-l pe amândoi obraji. Ambrogio era unul dintre cei mai respectați membri ai cercului lor. Era în special apropiat de Cosimo, dar era plăcut și îndrăgit de toți membrii Ligii Umaniste. Cu toate că se afla la Veneția de ceva mai mult de o săptămână, avea un rol important la curte, în calitate de consultant al dogelui, bătrânul Michele Steno. Cunoscut drept copist și restaurator al documentelor antice, Tommasini lucrase pentru Curia la Roma, și numai cu cinci ani în urmă devenise faimos în rândurile comunității academice ale Europei pentru descoperirea unei piese scurte de Homer, document despre care, până atunci, majoritatea savanților crezuseră că se pierduse pentru totdeauna. Serviciile sale erau scumpe și foarte căutate, iar el putea să-și aleagă pentru cine să lucreze.

– Pari foarte serios, Ambrogio, observă Niccoli.

– Tocmai mă pregăteam să-i explic lui Cosi. Ciurma. A izbucnit la două zile după sosirea mea aici și este mai rea decât v-ați putea imagina. Cred că au murit deja o mie de persoane, pier câteva sute în fiecare zi. Nimeni nu are voie să intre în oraș. Vapoarele sunt ținute în carantină la San Lazaretto Nuovo. Mesagerul vostru a fost oprit înainte de a putea să intre în oraș, iar vestea venirii voastre i-a fost de acolo dusă mai departe dogelui. Mesagerul este pe vasul nostru.

– Dar...?

Tommasini ridică mâna.

- Nu-ți face griji. Am aranjat o dispensă specială din partea dogelui însuși pentru a vă permite ca numai voi doi să treceți prin carantină. Servitorii voștri vor trebui să se întoarcă la Florența.

- Acestea sunt vești amare, într-adevăr.

- Dogele v-a invitat să stați la palat. Și eu am o cămăruță acolo. Este cel mai sigur loc. Totuși, el a spus că dacă vă veți decide să vă întoarceți și să mergeți acasă, va înțelege. De fapt, tatăl tău a pus ceva presiune pe Michele Steno să vă refuze intrarea oricum.

Cosimo scutură din cap.

- Sunt sigur că se gândește doar la binele tău...

- Sunt sigur, Ambrogio, îl repezi Cosimo, cu ochii ațintiți spre laguna portocalie. Apoi se întoarse spre Niccoli. Trebuie să plec. Nu am de ales, dar nu mă aștept să vii cu mine.

- Cosimo, nu fi absurd! spuse Niccoli scurt și începu să-și descarce bagajele de pe cal.

După un kilometru sau doi, umbrele negre ale orașului începură să se ridice din apă. Veneția arăta de parcă era în flăcări, lumina soarelui care apunea în spatele clădirilor reflecta piatra veche și strălucea de după fleșe și cruci. Cosimo stătea lângă cârmă, pierdut în gânduri. Ar fi fost groaznic dacă și-ar fi pierdut timpul și s-ar fi certat cu tatăl său. După cum își dădea el seama, singurul lor contact în Veneția, străinul Luigi pe care Francesco Valiani le spusese să-l caute, ar putea să fie mort, ucis de ciumă. Dacă așa stăteau lucrurile, cum ar mai fi putut să găsească secțiunea care lipsea din hartă și să ajungă la mănăstirea Golem Korab?

Acostară la oarecare distanță de *Piazza San Marco*, pe un canal liniștit care curgea în spatele palatului dogelui. Bagajul lor fu luat de servitori, și de chei se apropie un bărbat într-o haină

lungă, bordată cu blană. Era însoțit de patru gărzi care purtau coifuri metalice și aveau sulite în mâini. Bărbatul se prezentă ca fiind Servo Zamboldi, secretarul personal al dogelui. Se aplecă adânc, dar nu se apropie și nici nu dădu mâna cu nici unul dintre călători. Zamboldi îi însoți de-a lungul aleii înguste care mergea paralel cu canalul și apoi intra în curtea palatului.

În palat domnea o atmosferă sumbră, ca de doliu. Trecând pe ușa de la intrare, Zamboldi făcu un semn cu capul către gărzi și aceștia luară dintr-odată poziția de drepți. Urcând o scară masivă de marmură în spirală, Cosimo și tovarășii săi îl urmară pe asistentul personal al dogelui printr-un coridor larg, ca o galerie. Pereții fuseseră împodobiți cu tapiserii bogate, iar podeaua coridorului era din plăci de gresie cu un model complicat. Busturi de marmură și sculpturi reprezentând animale biblice erau aliniate pe coridor. Aceasta era prima vizită a lui Cosimo la Veneția și auzise de multe splendori, dar era extrem de surprins de măreția acestui palat.

Dogele Michele Steno era un bărbat înalt, musculos, acum aflat în cel de-al optulea deceniu de viață. Avea fața îngustă și foarte brăzdată, cu pielea cenușie ca de struț, iar părul lung și alb îi atârna până la umeri de sub o tocă de catifea albastră. Purta o haină lungă neagră cu auriu, cu nasturi de aur de la gât până la glezne. Steno fusese un soldat foarte onorat și devenise o puternică figură politică, care dominase politica Veneției mai bine de zece ani. Așezat pe un tron de piatră sub un baldachin roșu cu leul Veneției pe el, îi urmări pe vizitatori apropiindu-se și se ridică să-i întâmpine la picioarele podiumului. Dar avu grijă să nu dea mâna sau să-i îmbrățișeze pe nou-veniți.

- Cosimo de Medici, spuse el, pironindu-l cu privirea pe tânărul cu ochii lui cenușii ca de oțel. Ai ținuta și demnitatea ilustrului tău tată. Asta e bine.

Cosimo zâmbi și se plecă, înainte de a-și prezenta prietenul. Dogele îl mai întâlnise pe Niccolò Niccoli în mai multe ocazii.

– Știam, desigur, de venirea voastră, spuse dogele.

– Așa am înțeles, răspunse Cosimo, uitându-se la Ambrogio.

– Dar evident nu ai nici o intenție să te supui dorinței tatălui tău. Călătoria ta aici trebuie că este de o mare importanță.

– Așa este, răspunse Cosimo simplu. Și vă suntem foarte recunoscători pentru ospitalitate.

– Nu presupune nimic, tinere, răspunse dogele moale. Poate că noi dorim să-ți oferim o primire aleasă, dar ai sosit într-un moment foarte nepotrivit. Expresia îi era gravă. Marea Ciumă este la fel de rea cum îmi amintesc că a mai fost când eram tânăr, în urmă cu aproape o jumătate de secol. Am aflat în seara asta că mai mult de o mie de suflete au pierit. Am încercat totul: uleiuri aromatice, să bată toate clopotele de la biserică în țară și să tragem cu toate tunurile din arsenal. Totul a fost în van.

– Îmi pare rău să aud de această problemă, domnul meu. Iar treaba noastră aici va fi pe cât de scurtă posibil. Într-adevăr, vrem să călătorim spre Ragusa cu prima ocazie.

– Ragusa? Dogele îi susținu privirea lui Cosimo o clipă, apoi se uită în altă parte. Tu și tovarășii tăi sunteți mai mult decât bine-veniți. Au fost deja pregătite camerele pentru voi în palat. Vă voi ajuta cu tot ce aveți nevoie pentru a vă face șederea aici cât mai confortabilă și am să-i pun pe oamenii mei să pregătească o corabie pentru voi. Dar noi suntem așa cum ne găsiți. Nu e nevoie să vă amintesc că pentru binele vostru trebuie să acționați cu cea mai mare grijă. Vă rog, nu părăsiți incinta palatului fără a fi însoțit de unul dintre secretarii mei personali drept călăuză. Vă doresc o seară bună!

După ce florentinii fură conduși afară din sală, dogele își relua locul pe tron și îi ceru lui Zamboldi să se apropie. Gărzile erau răspândite prin încăpere, astfel că nu puteau auzi discuția.

– Vreau să știu ce fac și pe unde se duc în fiecare moment, spuse Steno. Și asta îl include și pe Tommasini.

– Desigur, domnule. Dar tot nu înțeleg de ce v-ați asumat riscul de a le permite să intre în cetate.

– Oameni ca tânărul Medici și prietenii săi nu călătoresc atât de departe fără un motiv bun. În special într-un oraș bântuit de ciumă. Are nevoie de ceva de aici și, cu toate că i-am spus să nu părăsească palatul fără o călăuză, cu siguranță că va face exact acest lucru, cu prima ocazie.

Zamboldi dădu din cap scurt.

– Dar cum știm că nu sunt infectați? Cum știm că nu înrăutățesc și mai mult lucrurile pentru noi?

– Nu știm, zâmbi cu amărăciune dogele. Dar în fond și la urma urmei... ar putea să fie mai rău decât atât? Nu cred. Uneori, riscurile sunt necesare.

– Dar...

Steno se uită la servitorul său.

– Destul! Acum fă cum ți-am spus. Dacă vreunul dintre ei se îndepărtează de ceilalți, aș vrea să fiu imediat informat. Ai înțeles?

Zamboldi dădu din cap afirmativ.

– Acum du-te!

– Deci, care e planul, Così?

Cosimo și Niccolò Niccoli stăteau la o masă într-un apartament somptuos într-o aripă retrasă a palatului. Podeaua era goală, cu excepția unei frumoase carpete roșii în mijlocul camerei. Un hol scurt ducea într-un dormitor imens.

Se auzi o bătaie ușoară la ușă.

– Intră.

Ambrogio Tommasini intră.

– Ah, chiar la timp! Niccolò tocmai mă întreba de planuri.

Tommasini li se alătură la masă, împingând scaunul în spate și întinzându-și picioarele.

– Cred că veți fi de acord, domnilor, că trebuie să ne îndepărnam treaba aici în cea mai mare grabă.

– Bunul doge a pus gărzi la capătul acestui coridor, spuse Tommasini.

– Normal că se teme să nu-i punem în pericol pe cei care s-au închis în palat, răspunse Cosimo.

– Pe de altă parte..., începu Niccoli.

Cosimo rânji.

– Cred că este înțelept să presupunem că dogele este cel puțin curios în legătură cu misiunea noastră. Altfel de ce ar risca să ne scoată din carantină? În orice caz, un mesager a sosit în urmă cu câteva minute. Se pare că Luigi, omul nostru de legătură, este în viață și mă așteaptă.

– Te așteaptă?

– Insistă să mă întâlnesc singur cu el.

– Dar Cosimo..., exclamă Niccoli.

– Apreciez grija ta, Niccolo, dar nu există cale de mijloc. Dacă nu mă supun condițiilor lui Luigi, nu ne va conduce la restul hărții. Fără aceasta, ne vom fi pierdut timpul și ne vom fi riscat viețile degeaba. Acum ascultați-mă, am să vă dau o sarcină simplă. Ambrogio, știu că ești aici doar de puțin timp, dar îmi imaginez că după întâlnirea cu Valiani ai aflat deja unde este I Cinque Canali.

Tommasini dădu din cap afirmativ.

– Îți desenez o hartă.

– Bravo! Niccolò, tu trebuie să distragi atenția gărzilor ca să pot ieși din palat. Dă-mi exact două ore ca să ajung la un anumit

loc de întâlnire unde să ne vedem. Trebuie să găsești un vas potrivit și echipaj pentru a porni spre Ragusa înainte de revărsatul zorilor. Este o scurtă călătorie pe mare, dar una extrem de primejdioasă. Dacă nu vin la întâlnirea cu voi înainte de cea de-a treia oră a nopții, trebuie să-mi refaceți traseul cât de bine veți putea.

– Vin și eu la Ragusa, spuse Tommasini, luându-i pe cei doi prin surprindere.

– Dar tu nu ai nici un motiv...

– Cosimo, sunt la fel de curios ca și tine. Și, în plus, vreau să ies din locul acesta uitat de Dumnezeu.

Cosimo dădu din cap.

– Desigur.

Cosimo își legă o eșarfă îmbibată în ienupăr la gură și la nas și ieși în noapte. Purta o mantie lungă simplă peste tunică, pantaloni bufanți și cizme solide de piele. Sub mantie ducea o sabie scurtă. Luă o înghițitură dintr-o sticlură pe care i-o pusese în palmă Ambrogio când ieșea din cameră.

– Este *Triaca*, îi spusese savantul. Ambră și mirodenii orientale. Poate să-ți ofere un pic de protecție împotriva ciumei.

Locul deschis de la San Marco era prea expus chiar și în întunericul relativ al nopții fără lună, așa că tânărul Cosimo se strecură pe o alee îngustă, care îl scoase la marginea nordică a pieței. I Cinque Canali era aproape de Campo St Luca, la distanță aproape egală de San Marco și Canal Grande, iar el își croi drum încet pe o potecuță care mergea alături de o fâșie de apă cenușie.

Clădirile erau întunecate și dădeau impresia că orice ființă umană dispăruse din ele. În multe cazuri, chiar așa era. Un număr de case aveau pe uși o cruce vopsită cu alb și fuseseră bătute în cuie niște stinghii de lemn, ținându-i astfel prizonieri pe cei dinăuntru ca să se chinuie până la moarte.

Drumul se deschidea apoi într-o piață mică, iar în mijlocul ei se afla un cazan în care ardeau niște bușteni cu flăcări portocalii și roz, umplând aerul cu o aromă puternică și aruncând o umbră lungă pe pereții întunecați ai clădirilor din jur. Cosimo auzi un zgomot în spatele său. Uimit, se răsuci repede și apucă să zărească o siluetă fantasmagorică ieșind de pe poteca pe care tocmai venise el. Era un bărbat înalt, într-o robă care ajungea până la pământ. Purta o mască albă care îi acoperea întreaga față. Nasul măștii era uriaș și modelat ca un cioc de pasăre, îndoit în jos. Pe cap purta o pălărie neagră cu clapete pe lateral și la spate. Avea mânuși în mâini și ducea o geantă mare neagră de piele. Era un doctor de ciumă, o specie rară care fusese obligat să rămână prin ordinul dogelui, ca să trateze bolnavii. Omul trecu repede, în tăcere, pe lângă Cosimo și se avântă pe un coridor din capătul sudic al pieței.

Ambrogio îi spusese lui Cosimo să iasă din piață prin partea de nord. Mergea repede, rămânând în umbra zidurilor. Respira din greu, iar eșarfa din jurul feței îi era plină de sudoare. În cele din urmă, se opri în dreptul unei clădiri înalte și înguste, cu fațada plină de pete și cu ferestrele de la etaj închise. Deasupra ușii se afla un semn cu inscripția I Cinque Canali.

Pe măsură ce se apropia, Cosimo începea să audă muzică și voci omenești. Împingând ușa, se trezi într-o încăpere îngustă. O tejghea mică se vedea în partea cea mai îndepărtată de ușă. Pe ea se găsea un rând de lumânări în sfeșnice de metal, care ofereau o lumină molatecă, de culoarea untului. Doi bărbați stăteau la tejghea și beau, iar un al treilea cânta la lăută într-un colț. Se întoarseră cu toții spre străin și-l cercetară cu luare-aminte.

Cosimo se pregătea să vorbească când o figură neîngrijită, cu părul murdar, apărui din spatele tejghelei.

– Pe mine mă cauți.

Lumina lumânărilor arunca tot felul de pete pe fața lui. Era un bărbat mărunț, abia dacă avea un metru și treizeci, cu părul

alb răvășit, îmbrăcat în niște zdrențe și aplecat peste o banchetă de lemn. Cosimo fu uimit să constate că ochii acestuia erau doar niște discuri albe.

– Pari surprins, chicoti Luigi. Îmi dau seama după mișcarea corpului tău, sunetul ușor al tălpilor pe podea. Se uită, fără să vadă de fapt, la picioarele încălțate în cizme de piele ale lui Cosimo.

– Îl cunoști pe cel care mi-a spus numele tău?

– Îl cunosc pe Francesco de mulți ani, răspunse Luigi. Am călătorit mult împreună. Nu am fost mereu orb. Bătrânul râse, iar fața i se încreți ca un măr deshidratat, cu gura fără dinți de un roșu întunecat.

Cosimo își frecă sprâncenele.

– Scuzele mele, spuse el. Prietenul nostru comun mi-a spus că mă poți ajuta.

– Și chiar pot, răspunse Luigi și trecu pe lângă Cosimo spre ușa hanului. Ei bine, atunci vino.

Luigi se mișca cu o viteză și o agilitate surprinzătoare pentru un orb. Mergea la trap de-a lungul pasajelor și traversa piețele mai iute decât unul care vedea la lumina zilei. Parcă avea un fel de-al șaselea simț sau poate pentru că își pierduse complet unul dintre simțuri celelalte i se ascuțiseră.

Cosimo se chinuia să țină pasul. Trecură pe lângă alei întunecate, cu case pe ambele părți, toate tăcute ca niște morminte. Dintr-odată, în depărtare se auzi un țipăt lung, un sunet care parcă venea din cel mai adânc cotlon al iadului.

Luigi se întoarse spre el, fără să încetinească pasul.

– Murim cu toții, unul câte unul, spuse el.

Trecură peste un pod de lemn îngust și ajunseră într-o piață mică. Și aici lumina provenea de la un cazan. Buștenii ardeau, aruncând o strălucire ciudată și un miros de lămâie și lemn de fag.

Sute de țânțari și fluturi de noapte bâzâiau în jurul focului. Chiar în fața lor se vedea o capelă.

– Lucrul pe care îl cauți se află în această clădire, îl anunță Luigi. Vino!

Luigi răsuci un inel de fier de la ușă și trase. Se strecurară prin deschizătură și ușa se trânti în urma lor. Interiorul capelei era scaldat în lumină de la sutele de lumânări puse la întâmplare în sfeșnice în jurul naosului, pe niște farfurioare și în firide din piatră. Luigi înaintă încet pe interval, urmat de Cosimo, sunetul pașilor acestuia din urmă răsunând pe podea. Chiar în față, o tapiserie reprezenta scena crucificării. Era o imagine atât de nouă și de vie! Sângele care curgea din palmele lui Hristos era aproape real.

Auziră o mișcare ușoară din spatele tapiseriei și de acolo ieși un preot. Era un bărbat înalt, aproape comic în sutana prea largă pentru trupul său uscățiv. Era tras la față, cu ochii foarte obosiți.

– Doamne, Cosimo de Medici, spuse preotul și se plecă adânc. Eu sunt părintele Enrico. Prietenul nostru comun, Francesco Valiani, a lăsat instrucțiuni. Îl ignoră pe Luigi. Dacă vreți să mă urmați.

– Și eu am instrucțiunile mele, părinte, rosti Luigi.

– Asta nu a fost...

– Îl voi însoți pe domnul Cosimo.

– Chiar nu este nevoie..., începu Cosimo.

– Vă voi însoți, domnule Cosimo, repetă Luigi și îl apucă ferm de un braț.

Preotul ezită o clipă, dar, până să apuce să mai răspundă ceva, Luigi îi oferi un zâmbet fără dinți.

– Atunci ne-am înțeles!

Părintele Enrico îi conduse printr-o ușă spre o parte a naosului și apoi în jos, pe niște scări atât de înguste, încât abia dacă le încăpeau umerii între zidurile laterale. Jos, preotul descuie o ușă

grea de lemn, iar Cosimo și Luigi îl urmară. Se aflau într-un pasaj de trecere luminat de o singură lampă cu ulei agățată de tavan. Locul mirosea a umed și a capăt de lume.

– Acest coridor duce la capela originală, spuse preotul. A fost una dintre primele clădiri construite la Veneția acum o mie de ani și sfințită de către episcopul Athenasius însuși. Actuala capelă a fost construită deasupra primeia. Eu și ceilalți preoți folosim acest loc pentru slujbe speciale.

Era o cameră mică. Acoperișul, o serie de bolți de piatră, era susținut pe patru piloni groși. Un mozaic complicat de aproximativ un metru lățime se întindea pe toată lungimea pereților. Lumina venea de la o serie de lumânări puse în firide de piatră în jurul camerei.

– Este frumos, spuse Cosimo.

Preotul se uită în ochii lui.

– Mă bucur că apreciați această minunăție de simplitate, domnule. Acum, privirea desigur că vă este atrasă de mozaicul de pe podea, care înfățișează Nașterea și a fost realizat în secolul al cincilea. Dar pardoseala conține secrete neașteptate. Stăpânul Valiani v-a dat o cheie, nu-i așa?

Cosimo se căută în buzunarul tunicii.

– Ah! exclamă părintele Enrico, mergând spre un anumit punct de pe podea. Artiștii din secolul al cincilea erau cei mai buni din breasla lor. Acest mozaic nu este doar o frumoasă decorațiune, funcționează și ca depozit pentru artefactele Ordinului. Noi suntem adepții lui Arius, o sectă creștină proscrisă. Maestrul Valiani este un membru senior al acestui ordin. El a lăsat aici obiectul pe care îl căutați, spuse, arătând în jos. Îmi dați, vă rog, cheia?

Cosimo îi dădu omului cheia. Părintele Enrico băgă cheia într-un orificiu mic de tot din ochiul unuia dintre cei care formau un grup în jurul leagănului sfânt. Răsucind cheia, începură să se

vadă niște linii pe marginile mozaicului, acolo unde nu se observase nimic mai înainte. Cosimo se aplecă și îl ajută pe preot să dea cu grijă la o parte o dală.

Înăuntru se afla doar o cutie simplă de lemn. Cosimo se întinse, o luă și o ridică. Era surprinzător de ușoară. O puse pe podea și deschise capacul. Nu găsi decât un os albit.

– Ce este? întrebă Luigi. Lăsați-mă să pipăi și eu. El atinse ușor osul, plimbându-și degetele pe lungimea lui. Francesco Valiani mi-a spus despre asta. Este o parte din ulna Sfântului Benedict. L-a cumpărat în drumul său spre casă din Orient.

– Nu este ceea ce mă așteptam, spuse Cosimo, răsucind obiectul pe toate părțile. Și abia atunci observă deschizătura de la un capăt al osului și merse spre cea mai apropiată firidă, unde lumina era mai bună. Își băgă un deget în deschizătură și simți ceva în interiorul osului. Cu mare grijă, reuși să deschidă locașul.

Înăuntru era piesa lipsă din harta lui Valiani, un disc de pergament de numai câțiva centimetri în diametru. Putu chiar să deslușească un text și niște ilustrații mititeile executate cu o cerneală decolorată. Cosimo zâmbi.

– Slavă Domnului, șopti el.

Se auzi zgomot dinspre intrare și se întoarse repede. Dar Luigi ajunsese deja acolo înaintea lui.

– Înapoi, Cosimo! strigă el.

În încăpere pătrunseră doi bărbați. Erau îmbrăcați în robe simple cu glugă, legate la mijloc cu sfoară. În lumina aceea semiobscură, aveau fețele invizibile. Fiecare ținea câte o sabie în mâini.

Luigi îl obligase pe Cosimo să se retragă lângă perete și făcuse scut cu propriul său corp, scoțând în același timp din mantia murdară o sabie scurtă. Părintele Enrico se dădu la o parte cu grijă. Părea perfect calm.

– Dacă mai faci un singur pas, ai să mori! sâsâi Luigi.

Una din siluetele cu glugă pe cap oftă amuzată.

Cu o agilitate uimitoare, Luigi sări înainte cu sabia în sus. Prinse brațul unuia dintre atacatori și tăie în carne vie. Omul se împiedică dându-se înapoi, gluga îi căzu de pe cap scoțând la iveală fața unui tânăr chipeș, cu părul negru cârlionțat. Luigi mai lovi o dată, dar tăie doar prin aer.

Cosimo trase și el sabia și, făcând un pas înainte, observă că preotul se strecura pe ușă, spre coridorul din spate.

Luigi agita sabia descriind un arc mare de cerc în fața lui, iar Cosimo sări într-o parte la atacul celui de-al doilea bărbat cu gluga pe cap. Când făcu asta, cel rănit străpunse adânc pieptul lui Luigi cu sabia. Bătrânul căzu pe spate, iar sabia lui căzu cu clinchet pe podeaua de piatră. Cu o ferocitate calculată, cel cu glugă pe cap mai apucă o dată sabia și îl străpunse pe Luigi, care mai scoase un geamăt și apoi rămase nemișcat.

Turbat de furie, Cosimo se avântă în atac. Se ciocniră săbiile, oțel pe oțel. Cei doi se retraseră, doar pentru o clipă. Apoi îl atacă pe Cosimo din față și din spate. Cu coada ochiului, Cosimo zări o altă siluetă cu glugă, îmbrăcată în alb, care apăruse în ușă. Și apoi abia reuși să se ferească de o lovitură năprasnică abătută asupra capului său. Unul dintre atacatorii lui Cosimo se întoarse să-l înfrunte pe nou-venit, în timp ce celălalt lansă un alt atac asupra lui Cosimo. Atunci se auzi sunetul inconfundabil de oțel care taie în carne vie, iar cel care îl omorâse pe Luigi țipă, scăpă sabia din mână și se apucă de burtă, din care îi curgea sângele printre degete.

Când căzu, se lovi de tovarășul său. Asta îi dădu lui Cosimo un avantaj crucial și se năpusti înainte. Dar chiar și pierzându-și echilibrul, adversarul său era agil și hotărât. Reuși să evite lovitura lui Cosimo și contraatacă.

Cosimo simți o durere în umăr. Dădu în spate și se lovi de un stâlp de piatră. Fața atacatorului său era în sfârșit vizibilă de sub

glugă; un nas lung, o barbă și ochi negri strălucitori. Apoi Cosimo zări vârful unei săbii apărând din roba bărbatului. Ieșea tot mai mult, mânjită de sânge. Omul se uită șocat în jos la metalul care îi ieșea din piept. Căzu în față. Cosimo nu avu timp să sară într-o parte și mânerul sabiei omului îl lovi în cap.

CAPITOLUL 17

Mijlocul Atlanticului, în prezent

Avionul Gulfstream G500 trecu de linia norilor și se ridică pe cerul albastru fără pată. Se vedea ca într-un glob de zăpadă chiar înainte de a fi scuturat. Luc Fournier puse un pahar de șampanie Cristal rece ca gheața pe brațul fotoliului masiv din piele și începu să se gândească la eșecul recent. Cu două zile în urmă, fusese pe punctul de a duce în siguranță un transport masiv de componente nucleare pentru niște prieteni iranieni, când operațiunea fusese interceptată de MI5 în apele internaționale. Încărcătura conținea echipament militar în valoare de peste zece milioane de lire sterline, echipament pe care îl plătise. Firește, nici o urmă nu ducea la el sau la organizația lui, dar asemenea ghinioane îi prejudiciau reputația, iar reputația era cel mai de valoare atu al său.

Mobilul lui Fournier scoase un sunet semnalându-i că primise un mesaj pe numărul său privat, pe care îl cunoșteau doar câteva persoane. Luă telefonul și citi: „Știrile de pe SKY TV. Trebuie să vezi asta“. Luă telecomanda și apăsă un buton, iar un ecran mare se aprinse. Dădu volumul mai tare.

„Primele rapoarte arată că celula era o verigă crucială dintr-o operațiune de mare amploare. Ofițerii din Brigada Antiteroristă

sunt de părere că au fost capturate mai mult de două kilograme de agent biochimic mortal. În această seară nu avem încă informații despre cum urma să fie folosit acesta. Există numeroase teorii, dar probabil că va trece ceva timp înainte ca o judecată corectă să poată determina modul în care această armă urma să fie folosită sau cine ar fi putut fi ținta potențială. Însă un lucru este sigur: survenind la numai două zile după ce MI5 a distrus o celulă similară care se ocupa cu tehnologie nucleară, poliția și serviciile secrete susțin că aceasta reprezintă o a doua victorie importantă în războiul împotriva teroriștilor. De la Londra, a transmis Victoria Manley...”

Fournier lovi butoanele telecomenzii cu o furie abia stăpânită, apoi aruncă telecomanda în cealaltă parte a avionului, urmărind-o cum se izbește de ușă și cade pe covorul de pe podea.

CAPITOLUL 18

Veneția, în prezent

Lăsându-l pe Dino lângă pistolarul întins pe jos, Edie și Jeff se grăbiră înapoi spre canal. Șalupa era acolo, iar noul pilot îl trăgea pe Roberto din apă în barcă.

– Trăiește? strigă Edie.

Pilotul nu răspunse. Roberto stătea întins pe spate. Cămașa îi era mânjită de sânge, iar Edie văzu o rană la brațul lui stâng, din care îi curgea sânge. Era vânăt la față și avea buzele albe. Nu dădea nici un semn de viață.

Edie trase adânc aer în piept și îi făcu respirație artificială lui Roberto. Tot nimic. Apoi mai trase o dată adânc aer în piept și își lipi buzele de ale lui. Dintr-odată, Roberto scutură din cap și începu să-i țășnească apa din gură, stropindu-i rochia lui Edie. Deschise ochii.

– Repede..., la spital, țipă Edie.

Jeff sări înapoi pe uscat. Pilotul se repezi la cârmă, porni motorul și întoarse barca în apă.

Cu ochii la ambarcațiunea care se îndepărta, Jeff o luă la fugă pe alee. Aproape că ajunsese acolo, când o umbră neagră ieși din întuneric și se lovi de perete. Silueta cu mantie dispăru pe o potecă îngustă printre două case.

Auzi un scâncet ușor dinspre alee. Se repezi pe caldarâm și-l găsi pe Dino sprijinit de un zid. De-abia respira.

– Dino..., ești rănit.

Prietenul său se ținea de burtă, cu hainele pline de sânge.

– Jeff..., murmură el.

Jeff se scormoni prin buzunare după telefonul mobil și formă numărul de la urgențe.

– Ne-ai salvat viața, spuse el.

Dino deschise ochii și zâmbi strâmb.

– Medicii vor sosi imediat...

Dino începu să tremure.

Jeff își dădu jos haina de pe el și o întinse peste Dino.

– Rezistă! Te rog, rezistă!

Se aplecă mai aproape, când îl văzu pe Dino că-și smulge un lanț de argint de la gât.

– Jeff, trebuie să iei asta. Ești singurul meu prieten.

Lanțul zornăi. Dino îl puse în mâna lui Jeff și medalionul oval din argint se deschise. Înăuntru se vedeau două fotografii mici, una a unei femei cu părul brunet, lung. Cealaltă era o fetiță cu ochii căprui. Avea poate șase sau șapte ani și zâmbea fericită.

– Jeff, prietene, nu mai am nevoie de el. Am să mă întâlnesc cu fetele mele foarte curând, foarte...

Jeff n-avea idee de cât timp stătea lângă trupul lui Dino. Apoi, dintr-odată, niște brațe puternice îl ridicară și cineva îi striga la ureche. Doi ofițeri de poliție îl obligară să țină mâinile la spate și îi puseră cătușe la mâini. Jeff protestă, dar îl ignorară. Fu împins spre canal, unde două șalupe de poliție și o ambulanță făceau apa să se învâlbureze. În timp ce era condus la prima șalupă, zări o targă pe roți împinsă spre ambulanță.

Întrebările continuă vreme de două ore. Ce făcea acolo cu cel mort? De unde îl cunoștea? Unde era arma? Acționase singur?

Care era motivul crimei? Dar apoi, în timp ce se pregăteau să-l ducă într-o celulă de închisoare, fu eliberat. Apăruse un martor, un locuitor de la un apartament de pe alea pe care murise Dino. Văzuseră totul din momentul în care Jeff și Edie fuseseră încolțiți și până la sosirea poliției. Pistolarul misterios îl împușcase pe Dino de aproape și apoi fugise, când Jeff se întorcea pe alee.

Pe toată durata interogatoriului, Jeff își făcea griji pentru Rose. Poliția nu se oferise să-i ofere protecție; ofițerii care îl interviewaseră păreau în continuare convinși că era implicat, într-un fel sau altul, dar nu aveau nici o probă ca să-l rețină. Îi dăduseră voie să sune acasă la Roberto, dar nu răspunsese nimeni. Apoi fusese obligat să-și închidă telefonul mobil. După ce părăsi secția de poliție, îl deschise din nou și încercă să sune acasă la Roberto. De data aceasta, Vincent răspunse și îi dădu asigurări că Rose dormea liniștită în camera ei. Al doilea apel fu pentru un taxi de apă și, zece minute mai târziu, gonia pe Canal Grande spre Ferrovia.

Ospedale Civile, principalul spital care servea insulele Rialto, arăta ca multe alte clădiri frumoase, bine conservate, adunate la un loc cu atâta eleganță în inima Venetiei. Cu opt secole în urmă, pe vremea dogelui Renier Zeno, fusese construit acest edificiu cu scopul de a găzdui una dintre cele șase confrerii importante din oraș și era cunoscut ca Scuola Grande di San Marco. Printr-un arc de cerc central al unui triptic flancat de panouri trompe l'oeil înfățișând scene din viața Sfântului Marcu, mai-marii cetății treceau dintr-o parte în alta pentru a-și duce la îndeplinire îndatoririle civice. Aproape un mileniu mai târziu, ambulante lacustre acostau lângă clădire. Sub același arc, târgi pe roți erau introduse prin niște uși batante în Secția de accidente și urgențe. Odată ce intrai în spital, locul arăta ca aproape oricare altul de

acest fel din spitalele occidentale și, la ora unu într-o noapte de duminică, în timpul Carnavalului, când Jeff sosi acolo cu răsuflarea întretăiată, era un loc de-a dreptul deprimant.

O găsi pe Edie stând într-un colț, într-o parte a sălii de așteptare, aproape de un aparat cu băuturi răcoritoare. O fereastră modernă cu ramă metalică cu profil de aluminiu o despărțea de piața veche din spate. Se îmbrățișară, iar el își dădu seama că Edie plânsese.

– Este tot în sala de operații, spuse ea, iar Jeff se prăbuși pe un scaun de lângă Edie.

– Ce spun doctorii?

– Nimic.

– Dino este mort.

– Dino?

– Cel care ne-a salvat viața. Era un om fără casă, un cerșetor. Îl cunosc de ani de zile.

– Îmi pare rău, spuse Edie încet și îl apucă pe Jeff de mână.

O targă pe roți pătrunse cu putere pe ușă. Paramedicii în uniforme verzi încercau să-l calmeze pe cel întins pe ea care, agitat, încerca să-și scoată tuburile din brațe și să-și smulgă masca de oxigen de pe față. Jeff își trecu mâinile prin păr, inspiră adânc și rămase cu privirea ațintită spre podea. Începea să se simtă mizerabil.

Se auzi o tuse ușoară și ridică privirea.

– Signor Martin, Signorina Granger. Aldo Candotti se uita la ei, cu mâinile la spate. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Îi însoți pe culoar până într-o sală simplă, cu o masă, câteva scaune inconfortabile, pereții goi și albi, cu un neon atârând din tavanul înalt și cu podeaua de ciment. Candotti le făcu semn lui Edie și Jeff să se așeze.

– Înțelegeți că am o treabă de făcut și că am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Signor Martin, Signora Granger,

ultima oară când ne-am întâlnit, în camera nefericitului Mario Sporani, v-am spus că îmi fac griji pentru voi, pentru că oamenii continuă să fie uciși atunci când vă aflați prin preajmă. Acum avem alt cadavru.

– Domnule, credeți că noi nu am vrea să vă ajutăm? Am fost la o petrecere la Gritti Badoer. Am băut puțin și am plecat împreună în jurul orei unsprezece. Un pistolar deghizat ca de carnaval ne-a urmărit. Roberto a fost împușcat.

– Da, da, am vorbit cu ofițerii care l-au luat pe Signor Martin. Un asasin nebun v-a vânat prin jumătate de Veneția. Apoi ați fost salvați de un cerșetor care se întâmplă să vă fie prieten?

– Am dat deja o declarație detaliată.

– Și n-aveți nici cea mai mică idee cine este acest pistolar?

Jeff îi susținu privirea lui Candotti.

– Absolut nici cea mai mică idee.

Candotti pufni.

– Domnule comandant, spuse Edie. Credeți-mă când vă spun că de câteva zile trăiesc un adevărat coșmar. Până săptămâna trecută, duceam o viață liniștită la Florența, îmi vedeam de munca mea. Cea mai mare problemă era să mă asigur că spectometrul cu infraroșii funcționa și să am reacții de titrare corecte. De atunci, unchiul meu a fost ucis, iar viața mea a fost amenințată de mai multe ori.

Candotti se întoarse spre Jeff.

– Și dumneavoastră, Signor Martin. Și viața dumneavoastră a fost un model de normalitate înainte?

Jeff ridică din umeri.

– Nici în mine nu se trăgea cu pistolul înainte, dacă asta vreți să spuneți.

Candotti se ridică brusc, cu fața contorsionată de furie și de frustrare.

– Dumnezeule! exclamă el. Aș putea să vă arunc într-o celulă pe amândoi până când veți găsi ceva mai interesant să-mi spuneți!

– Îmi pare rău, spuse Jeff. Aș vrea să vă putem ajuta.

Candotti inspiră adânc și se calmă.

– Foarte bine. Nu pot să scot cu forța informații de la voi, cu toate că sunt momente când așa aș vrea să fac. Dar simt că trebuie să vă reamintesc că sunteți musafiri în această țară. Situația voastră este, ca să mă exprim așa, delicată? Dețineți informații pertinente pentru această anchetă, iar eu vreau acele informații. Poate că nu v-am speriat destul în seara asta; dar credeți-mă că data viitoare am să vin cu un băț mare la voi!

După ce Candotti trânti ușa în urma sa, Jeff și Edie se întoarseră în haosul din sala de așteptare a Secției de accidente și urgențe fără să schimbe o vorbă, fiecare pierdut în propriile gânduri. Trecu o oră, încet, până veni un doctor tânăr într-un halat alb impecabil, cu o mapă în mâini.

– Sunteți prietenii lui Signor Armatovani, da? Se așază pe un scaun în fața lor. A avut noroc. Un glonț i-a străpuns humerusul stâng și s-a înfipt în umăr. Ne-a luat ceva timp să-l îndepărtăm și mă tem că a fost afectat nervul. Cel de-al doilea glonț a trecut direct prin el. Printr-un noroc fantastic i-a ratat șira spinării și toate organele vitale. Au fost afectate doar câteva țesuturi interne, dar am peticit totul. Ne așteptăm să-și revină complet.

– Putem să-l vedem? Întrebă Edie.

– Este încă inconștient și îl mai ținem așa cel puțin încă opt ore pentru a ajuta procesul de vindecare. Dacă aș fi în locul vostru, aș merge acasă și m-aș odihni. Orele de vizită încep la prânz. Sunt sigur că prietenul vostru o să fie încântat să vă vadă mâine după-amiază.

Afară, peluza din fața spitalului era cufundată în tăcere. Încă o dată, ceața atârna deasupra lagunei, învăluind totul ca într-o pânză de păianjen. Jeff se uită la ceas; era 2.15 dimineața.

- Vino, suntem aproape de locuința mea.

Erau puține lumini în acest cartier. Edie tremura, iar Jeff o cuprinse cu brațul pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el.

O luară pe un drum care îi duse la o răspântie. Jeff se tot uita în jurul lor. În față se vedea un canal îngust și un podeț peste el; frânghii de rufe dintr-o parte în alta, de la balcoane, pe deasupra coridorului de trecere. Din stânga se auzi un zgomot care îi făcu pe amândoi să sară într-o parte. O pisică ieși din ceață, le aruncă o privire disprețuitoare și fugi.

- La dracu! exclamă Jeff și izbucni în râs.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la Palațul Dogilor. Aici erau adunați câțiva cheflii bine afumați care stăteau sub Torre dell' Orlogio și se certau zgomotos. Jeff și Edie merseră mai departe pe alee spre partea de nord a Pieței San Marco, apoi o luară printr-un pasaj îngust care ducea până la intrarea în bloc.

După ce Jeff intră și o pofti și pe Edie în apartament, ea se aruncă pe una dintre canapele și căscă. Jeff își făcu de lucru cu ceștile și aparatul de espresso.

- Știi, m-am gândit..., începu Edie. Cum putea Bruno, care a murit în 1600, să ne ducă la un indiciu despre Vivaldi, care s-a născut un secol mai târziu?

- Exact, Watson! spuse Jeff. Era ca, bine-venit după grozăviile nopții, să te concentrezi asupra șirului de indicii. Jeff continuă: Singura posibilitate este ca Vivaldi, sau un apropiat al lui, să fi știut de indiciul lui Bruno și să-l fi schimbat. Așa cum Bruno a schimbat indiciul Contessinei de Medici de la San Michele.

- Dar de ce?

– Poate că era un membru al I Seguicamme. Se poate, cred, continuă Jeff. Roberto spunea că grupul s-a dezmembrat, când? La sfârșitul secolului al optsprezecelea?

– Și când a murit Vivaldi?

– Nu sunt sigur, prin 1740 sau 1750?

– Și și-a petrecut cea mai mare parte a vieții aici, la Veneția, nu-i așa?

– Deci crezi că este un fel de descendență, că I Seguicamme era un grup care proteja acest Secret Medici la care se referea Mario Sporani? Că fiecare generație de membri simțea că trebuie să extindă indiciile sau să le facă și mai obscure?

– Poate. Dar indiferent dacă Vivaldi avea sau nu legătură cu I Seguicamme, cineva care avea legătură cu el trebuie să fi distrus indiciul lui Bruno.

Jeff veni cu cafelele și puse o ceașcă pe o măsuță joasă de lângă canapea. Edie stătea întinsă, cu capul sprijinit pe o pernă, cu ochii în tavan.

– Mulțumesc, murmură ea absentă.

Cu o ceașcă în mâini, Jeff se duse la fereastră și aruncă o privire în *piazza* aproape pustie. Fațadele decorate ale ceainăriilor și ciocolateriilor scumpe erau întunecate. Campanile arăta ca o rachetă transformată în statuie de piatră. Trecând în revistă evenimentele acestei nopți, Jeff simți dintr-odată un nod în stomac. Ajunseseră atât de aproape, foarte aproape..., iar Dino, săracul Dino.

Se uită la Edie. Adormise pe canapea, cu cafeaua neatinsă. Jeff zâmbi pentru sine. N-o mai văzuse astfel din vremea colegiului, când ea obișnuia să moțăie pe canapelele prietenilor chiar și în timp ce petrecerea continua în jurul ei. Aduse o pătură din dormitor, o înveli și o sărută ușor pe frunte.

Ce se întâmpla? Îi era atât de greu să priceapă. Mai întâi i se păruse că trebuie să se concentreze asupra Contessinei, apoi

asupra lui Bruno, și acum, iată, asupra lui Vivaldi. Era ca un catalog al celor mai mari și mai buni, o paradă de personalități ale istoriei. Și nu părea să existe nici o legătură între ei, cu excepția acestei referințe nebuloase la o societate secretă, I Seguicamme, „Urmașii“. Oare aceasta să fie legătura care unește subtil o primă-doamnă extrem de bogată, un eretic pe jumătate nebun și pe compozitorul *Anotimpurilor*?

Vivaldi; trebuia să se concentreze asupra lui Vivaldi. Contessina de Medici îi condusesese la Giordano Bruno, iar Bruno la Vivaldi. Vivaldi era noua cheie și indiciul pe care el, sau cineva care avea legătură cu el, îl lăsase ca să-i conducă la următoarea piesă de puzzle. Dar nu știa nimic despre Vivaldi.

Luă o gură de cafea și în acel moment îi veni o idee mai bună.

– Sigur că da, exclamă cu voce tare. Sigur că da!

CAPITOLUL 19

Veneția, mai 1410

Plutea. Totul era perfect; nu simțea nici o durere. Toată frica dispăruse. Dar cel mai important, un sentiment de ușurare pusese stăpânire pe el. Presiunea dispăruse și, odată cu ea, dispăruseră și toate așteptările din partea lui. Nimeni nu putea să ajungă la el în acest paradis. Nimeni nu putea să insiste ca el să lupte. Acum nu mai avea pentru ce să lupte, pentru că nu mai conta nimic. Putea să trăiască așa mereu, pur și simplu să plutească. Era ca și cum ar fi fost din nou bebeluș.

Și apoi văzu un chip. Era oare mama lui? Ea era aplecată deasupra lui. Îl striga pe nume. Îi simțea mâna moale pe obraz, îi mângâia fața, îi dădea la o parte firele rebele de pe ochi.

– Cosimo, o auzi el din nou.

Dar apoi vocea scăzu în intensitate iarăși, iar el plutea din nou, plutea în căldura oceanului de fericire pe care ajunsese repede să-l prețuiască.

Tommasini și Niccoli stăteau într-o barcă mică la locul de întâlnire, la Saint Silvestro pe Canal Grande, la marginea cartierului San Paolo. Noaptea era liniștită. Vedeau în depărtare luminile caselor uriașe de pe mal.

Niccolò Niccoli fu primul care observă femeia. Înfășurată într-un șal gri lung care îi acoperea capul, ducea un felinar care făcea puțină lumină.

- Tu ești Niccolò Niccoli, spuse ea simplu.

El aprobă dând din cap.

- Am un mesaj urgent.

- De la cine?

- Asta nu pot să dezvălui. Mesajul spune așa: „Prietenul vostru Cosimo are lucrul pe care îl căutați, dar este rănit. Se află pe mâini bune. O corabie vă așteaptă“. Apoi se uită spre celălalt bărbat din barcă.

- Cosimo este rănit? Întrebă Niccoli.

- Nu foarte grav.

Niccoli se simți ușurat.

- Cine ești tu?

- Eu sunt Caterina Galbanoi. Trebuie să mă lăsați să vă conduc la cine m-a trimis. Nu avem vreme de pierdut.

Ambrogio li se alătură pe potecă.

- Ar putea fi o capcană, Niccoli, spuse el, cu ochii la femeie.

- Nu este o capcană, răspunse ea calm. În această noapte a avut loc o vărsare de sânge. Până în zori, prietenul vostru Cosimo va fi căutat pentru crimă. Voi veți fi arestați și judecați în calitate de complici. Dogele s-a închis în palat și este un om foarte viclean. N-aveți nici o șansă de supraviețuire, iar tot ce a făcut Maestrul Valiani pentru voi va fi în van.

- Valiani?

- Maestrul Valiani este unchiul meu.

Într-o clipă, Niccoli trase sabia din teacă și puse vârful la gâtul femeii.

- Dovedește! șopti el.

Femeia inspiră adânc și-și scoase mâna de sub șal. Purta la încheietură o legătură de argint, cu o piatră dreptunghiulară mare deasupra.

Vârând în teacă sabia, Niccoli plecă ușor capul.

– Vă rog să acceptați umilele mele scuze, signora!

Barca se apropia de insula Giudecca peste canalul lat, la sud de insula principală a Republicii. Cei doi bărbați vâsleau, în timp ce Caterina îi conducea printr-un canal mai mic, care curgea pe la sud de Canal Grande, în apele deschise ale lagunei. Apa era neagră și liniștită, iar aici, departe de orașul bolnav, aerul părea mai proaspăt.

În spatele zidurilor se aflau unele dintre cele mai mari palate din Veneția, fiecare înconjurat de grădini luxoase, casele celor mai nobile familii din Italia. Acești oameni erau foarte rar văzuți de majoritatea venețienilor. Odată cu primele vești despre ciumă, dispăruseră complet, crezând că sunt în siguranță aici, la distanță de oraș.

Era foarte întuneric, dar, când trecură de promontoriu, zăriră niște lumini care licăreau în față și, încet-încet, și catargul unei corăbii. Apropiindu-se tot mai mult, începură să distingă forma vasului. Era o caravelă¹ de vreo cincizeci de tone. Două pânze triunghiulare erau desfăcute și se legănau ușor în nemișcarea generală.

În spatele lor se apropia o biremă² mare, pusă în mișcare de un grup de vâslași. Doi arcași stăteau pregătiți cu arcurile ridicate la nivelul ochilor. Erau îmbrăcați în uniforme de Marinei venețiene, cu blazonul Sfântului Marcu, auriu pe roșu.

¹ Corabie cu pânze rapidă, folosită în trecut mai ales de spanioli și portughezi pentru călătorii lungi. (n.tr.)

² Navă antică de război sau galere cu două rânduri de vâsle suprapuse. (n.tr.)

- La naiba! exclamă Niccoli când o rafală de proiectile lovi apa pe lângă ei.

Distanța dintre cele două bărci se micșora văzând cu ochii. O rafală de proiectile străpunse aerul din jurul lor. Una dintre ele lovi partea laterală a bărcii, restul zburară jos, pe deasupra capetelor lor. Apoi vreo șase săgeți şuierară și căzură la zece metri de biremă. Următorii lor erau acum atacați de pe caravelă.

O a doua salvă de proiectile căzu ca o ploaie peste apă și un arcaș de pe barca următorilor țipă și căzu peste bord, în apele lagunei. Un al treilea val de săgeți, mai mare, porni din arcuri și mai multe proiectile porniră la rândul lor dinspre biremă. Se auziră mai multe țipete, semn că săgețile dinspre caravelă își atinsesă ținta.

Cu un ultim efort disperat, călătorii din Florența se apropiară de caravelă. Niccoli o ridică pe Caterina pe scara de frânghie care atârna pe o parte a corabiei și, în timp ce o rafală de proiectile lovea partea laterală fără să-i nimerească, ea se trase singură sus pe punte. Tommasini urcă și el scara cât de repede putu. Un proiectil îl rată la mustață. Când și ultimul dintre tovarăși urcă la bord, deja ancora era ridicată și caravela se puse în mișcare.

- Am avut noroc să scăpăm, prieteni.

Niccoli fu primul care ajunse la Cosimo.

- Tânăra femeie a spus că ești rănit.

- Doar o zgârietură, nimic mai mult.

Niccoli observă o rană urâtă pe fruntea lui Cosimo. Avea un ochi învinețit; mâneca tunicii fusese tăiată și avea un bandaj mare în jurul brațului.

- După cum se vede pe tine, pare ceva mai mult de-atât, spuse Niccoli, și îi atinse ușor capul lui Cosimo. Dar se pare că au avut bine grijă de tine aici.

Cosimo îl bătu prietenește pe spate.

- Deci, ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă Tommasini. Apa de mare îi lipise de cap cărlionții blonzi, iar obrații erau roșii ca focul din cauza efortului pe care îl făcuseră ca să scape.

- Știu doar puțin mai mult decât voi, începui Cosimo.

Le povesti pe scurt ce se întâmplase de când părăsise Palatul Dogilor, până când ajunsese pe corabie, cu doar o jumătate de oră mai devreme.

- Înainte să mă întrebați, n-am nici cea mai mică idee cine este cel care m-a salvat. Dar îi datorez acestuia...

Se opri, când văzu expresia de pe fețele prietenilor săi. Se uitau dincolo de el. Se întoarse și el și o zări pe Caterina. În spatele ei stătea o siluetă îmbrăcată în alb, ținând în mână un felinar la înălțimea umărului.

- Cred că vrei să spui că îi datorez *acesteia* viața, domnule Cosimo, spuse Caterina.

Văzură cum persoana îmbrăcată în alb își dă la o parte gluga de pe cap. Pletele negre căzură peste mantia albă.

Cosimo traversă puntea din trei pași.

- Contessina! exclamă el. Draga mea, Contessina... Apoi se opri: Nu știu dacă trebuie să mă ciupesc sau să caut un doctor. Oare îmi închipui toate acestea? Poate mi se trage de la lovitura la cap?

- Dragostea mea, spuse Contessina. Nu sunt o nălucă.

Cosimo se albi la față.

- Domnilor, dacă doriți să ne scuzați, cred că eu și doamna mea trebuie să vorbim.

Se așezară în cabina căpitanului, o cămăruță care nu conținea nimic altceva decât o masă pentru hărți, un pat îngust și o banchetă incomodă de stejar.

- Tu ai omorât doi oameni în seara asta, spuse Cosimo.

- Trei. Nu puteam să-l las pe preot să scape.

- Contessina pe care am lăsat-o eu la Florența cu mai puțin de două săptămâni în urmă nu putea să omoare nici o muscă...

- Così, îmi pare rău că nu am fost sinceră cu tine.

- Nu mai știu cine ești.

- Sunt aceeași femeie, logodnica ta, femeia pe care pretinzi că o iubești.

- Contessina...

Ea se aplecă și îi puse un deget pe buze.

- Lasă-mă să-ți spun toată povestea, dragostea mea. Știi că Maestrul Valiani a fost dascălul lui Niccolò. Ei bine, el l-a învățat carte și pe fratele meu mai mare, Marco. Într-o zi, eram în bibliotecă atunci când Marco avea o lecție. Valiani îi pusese fratelui meu o întrebare de matematică, iar el nu a știut răspunsul. Valiani a încercat altă întrebare. Marco n-a putut să răspundă nici la aceasta. Era fără speranță. În cele din urmă, Valiani a început să se înfurie. Eram îngrijorată că pe fratele meu ar putea să-l pască bătaia. Apoi, dintr-odată, Valiani și-a aruncat privirea spre mine și a spus: „Ești un prost! Chiar și sora ta mai mică ar putea să răspundă la aceste întrebări“. Nu știu ce mi-a venit. Poate m-am speriat pentru fratele meu sau poate pentru mine. Pur și simplu am bălmăjit... șase și patru. Brusc un zâmbet a luminat fața lui Valiani. „Foarte bine“, a spus. „Hai să încercăm alta.“ Trebuie că i-am dat răspunsul corect, pentru că a zâmbit din nou. Maestrul era fascinat de mine. L-a trimis pe fratele meu să facă niște exerciții și mi-a pus mai departe întrebări mie. Vezi tu, Valiani este mai mult decât un profesor. Este un umanist, desigur, dar este și membru de vază în secta eretică a arienilor. Aceștia resping conceptul de Sfântă Treime. Drept urmare, ei sunt excluși din Biserica de la Roma. Valiani mai este și maestru în multe arte orientale necunoscute în Italia, priceput la mânuirea sabiei și un bun cunoscător al științelor oculte. A devenit dascălul și îndrumătorul meu. A fost mereu bun, mereu prietenos, dar

știam că nu sunt doar un cobai pentru studiul lui. M-a învățat latină și greacă, matematică, filosofie și istorie. M-a pregătit cu sabia și cu arcul. Am învățat să călăresc și să navighez. Era secretul nostru și, așa cum am spus, eu am fost mai mult decât un subiect experimental pentru Maestru. Apoi, sunt poate cinci ani de-atunci, mi-a spus că vrea să pornească în ceea ce era aproape sigur că va fi călătoria sa finală. Nu s-a însurat niciodată și nu a avut moștenitori. Glumea spunând că dacă aș fi fost băiat, totul ar fi fost mult mai ușor. Și mi-a spus mereu să nu-mi las talentele să se piardă, pentru că el credea că, într-o bună zi, se va întâmpla ceva care va schimba lucrurile, iar eu voi fi importantă pentru el, importantă pentru cauza umanistă, importantă pentru lumea învățăturii. Acum două săptămâni, Valiani a apărut din nou în viața mea. Mi-a povestit despre descoperirile sale și secretul hărții. Mi-a explicat cum intenționa să-ți ofere ție și prietenilor tăi oportunitatea de a căuta comorile de la Golem Korab, dar voia și ca eu să fiu ceea ce el numea „asigurarea lui“. Nu, Così, nu mă înțelege greșit, adăugă Contessina repede, și îi atinse mâna lui Cosimo. Nu înseamnă că Maestrul Valiani nu avea încredere în tine sau în capacitățile tale, dar era convins că două minți sunt mai bune decât una singură. Știa că nu poate să-ți spună despre mine și mai știa că nu era momentul potrivit pentru ca eu să-ți spun această poveste, nu atunci, nu la Florența.

– Dar...?

– Così, vreau doar să înțelegi acest lucru. Nu am fost trimisă ca să intervin în vreun fel. Maestrul știa că vă vor aștepta multe pericole pe drum. Știa că vestea despre ceea ce căutați voi va ajunge și la urechile celor răi și avari. Auzise zvonuri despre ciumă și război; iar spusele curajosului și nobilului Luigi îl făcuseră să-și piardă încrederea în părintele Enrico. Dar aflase despre acesta recent, și de la Florența nu putea să facă nimic ca să schimbe ascunzătoarea hărții.

– Dar familia ta, Contessina? Nu se poate să fi plecat așa, pur și simplu, de-acasă.

– Valiani a rezolvat asta. Părinții mei cred că stau la familia fratelui meu de la Padova.

– I-ai păcălit?

– Amândoi putem face asta, Cosimo.

– Și cum ai ajuns la Veneția?

– Am călătorit cu Valiani la Ravenna. Vasul acesta, *La Bella Gisela*, este proprietatea unui comerciant bogat din Genova, un alt fost discipol al lui Valiani și coleg arian. Merge la Ragusa cu o încărcătură de pânze fine, piatră acră și sare.

– De unde ai știut că voi fi atacat?

– N-am știut, dar Maestrul Valiani știa că dogele este un om perfid și calculat. Atacatorii tăi făceau parte din garda personală a lui Steno. Preotul era plătit tot de doge.

Se lăsă o tăcere de gheață între ei.

– Se pare, spuse el în cele din urmă, că am fost luat de prost. De către toată lumea.

Următoarele două zile, Cosimo rămase singur în cabina sa. Acesta era modul în care trata el problemele. Se închidea în sine și rămânea pe gânduri. Prietenii săi nu știau dacă să intervină sau nu. Ambrogio avea acum alte griji; își petrecuse întreaga călătorie pe punte, cu o găleată între genunchi. Niccolò era un călător experimentat, din familie de marinari, așa că, spre și mai marea durere a lui Ambrogio, se simțea în largul lui pe corabie.

Contessina nu-l văzuse niciodată pe Cosimo atât de răvășit. Acest lucru o supăra foarte tare, cu toate că înțelegea ce simțea acesta. El ajunsese să creadă că, oarecum, ea îl trădase, că purtase o mască mai înșelătoare decât orice deghizare de carnaval venețian, că fusese păcălit să iubească pe altcineva.

La Bella Gisela mergea pe lângă coasta dalmată. Era un vas mare, dar rapid și, cu ajutorul căpitanului, Cosimo observa cursul acesteia în drumul lor spre sud. Aceasta era o regiune aflată sub suveranitate venețiană, teritoriu care rezistase în fața turcilor. Traversând golful Veneției la douăzeci de mile nautice la vest de Trieste, se apropiau de St Bartolomeo pe la nord de peninsula Savudrija. De la sud de Istria, unde peninsula se termina brusc, trecură pe lângă insulele Kvarneric, aflate la vest de continent. Aici, numeroasele golfuluțe ofereau adăpost sigur piraților, grupurilor rivale care-și revendicau apele de la Trieste până la Split.

Dimineața devreme, Cosimo fu trezit dintr-un somn profund de mișcările violente ale corabiei. O clepsidră pe care o lăsase pe noptiera dintr-un colț zbură peste cameră și îi rată capul la mustață. Chinuindu-se să iasă din cabină, își pierde echilibrul și căzu peste masă, iar apoi pe spate.

Puntea era inundată, iar echipajul se lupta disperat să țină corabia în frâu. Cosimo își croi cu greu drum pe puntea de sus, unde căpitanul ducea o luptă deja pierdută, chinuindu-se să păstreze controlul cârmei. Vântul urla, velele erau întinse, gata să se rupă. Cosimo putea să stea în picioare doar ținându-se bine de frânghiile legate pe punte.

Un alt val ridică vasul în sus ca pe o coajă de nucă. În timp ce oceanul se răsucea și se contorsiona, apa se năpusti asupra corabiei, lovi pânzele, le rupse și le trânti pe punte.

Se auzi un țipăt din genune. Cosimo apucă să-l zărească pe unul dintre oamenii din echipaj în timp ce era măturat de un val peste bord. Un val uriaș făcu corabia să mugească din toate încheieturile, aruncându-l pe Cosimo dintr-o parte în alta pe punte. Nu avea de ce să se țină. Îl dureau ochii de la apa sărată și abia mai putea distinge ce se întâmpla în jurul lui. Ceva îl izbi în cap și un alt spasm de durere îi străbătu tot corpul.

Sângele îi şiroia pe ochi. Respirând disperat, apucă să se prindă de o parâmbă.

Vedea numai roşu în faţa ochilor. Apoi auzi un sunet groaznic ca de ceva rupt. Catargul principal se izbi de punte, prinzând doi oameni sub el.

Încercă să traverseze puntea, dar nu putea să se mai țină de frânghie. Încercă să respire, dar fu lovit de o altă cascadă de apă. Căpitanul dispăruse, iar cârma fusese sfărâmată în bucăţi. Cosimo auzi o voce de femeie ţipând peste urletele naturii. Contessina era agăţată de parapet, cu braţele încleştate în jurul unui stâlp vertical.

Se întoarse cu faţa spre ea. Contessina îl zări şi îl strigă pe nume. Cu rezerve de putere pe care nu credea că le mai are, se avântă înainte. Câteva momente mai târziu, ajunsese lângă ea. Era extrem de epuizată şi abia mai putea vorbi. Sângele îi curgea dintr-o tăietură deasupra liniei părului.

Se auzi un muget din partea din faţă a corabiei şi *La Bella Gisela* se trezi pe vârful unui munte de apă. Oceanul negru furios distrugea orice întâlnă, un uriaş torent primordial înghiţind totul. Contessina îl apucă atât de strâns pe Cosimo, încât părea că se unesc unul cu altul, devenind o singură fiinţă.

„Deci aşa este, se gândi Cosimo. Aşa este atunci când mori.“

Se simţea atât de mic, atât de lipsit de importanţă, un simplu punct, nimic. Când corabia se prăvăli înapoi, ca un vas de jucărie pe infinitul apei, simţi un ciudat sentiment de eliberare. În curând, se va termina.

CAPITOLUL 20

Veneția, în prezent

Cu sediul pe o alee îngustă pe Via XXII Marzo, biroul lui Giovanni Tafani se afla la o mică distanță de apartamentul lui Jeff. În spatele fațadei de beton, Edie și Jeff se treziră transportați înapoi în timp, trei secole, până la eleganța barocului și grandioarea clasică venețiană.

Jeff ezitase s-o lase pe Rose nesupravegheată, dar ea se opusese vehement ideii de a fi târâtă după ei și de a sta să-l asculte pe un bătrân bălăjind povești despre un compozitor mort de mult. Așa că a fost mai mult decât fericită să o însoțească pe Maria, care sugerase să o ia cu ea pe Rose în vizită la familia ei de la Mestre, unde fratele ei mai mic avea o mică proprietate.

Tafani îi întâmpină pe Jeff și pe Edie la recepție și îi conduse în biroul său vast de la primul etaj. Ochii lui, acoperiți cu o seară înainte de acea mască aurie delicată, erau obosiți.

– Mă tem că telefonul vostru de azi-dimineață m-a luat prin surprindere, spuse el, făcându-le semn spre două fotolii de piele din fața biroului impresionant de stejar. Va trebui să mă acceptați în starea asta, un pic mai obosit. Așadar, cu ce vă pot fi de folos?

- Am dori să apelăm la cunoștințele dumneavoastră, începui Edie. Roberto ne-a spus că sunteți cel mai mare specialist în muzica lui Vivaldi.

- De unde știe? Ei bine, este un compliment minunat. Ce face maestrul?

- Și el este puțin cam obosit, răspunse Jeff, aruncând o mică ocheadă spre Edie. Ne întrebam dacă ne puteți spune dacă Vivaldi a avut interese ezoterice. A fost el interesat în vreun fel de lucruri oculte?

- A fost cu siguranță un personaj ciudat, răspunse Tafani repede. Era cunoscut ca *Il Prete Rosso*, „Preotul Roșu“, datorită coamei sale de păr roșcat, și a avut o relație când mai bună, când mai rea cu autoritățile de la Pio Ospedale della Pietà, unde a fost Maestru de Vioară.

- Pio Ospedale della Pietà? Ce-i asta? întrebă Edie.

- Un așezământ de caritate. Erau patru în Veneția la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea. Scopul lor era acela de a oferi adăpost și educație copiilor abandonați sau orfani; o inițiativă inovatoare pentru acea vreme. Vivaldi era responsabil cu predarea muzicii și primea comenzi de a scrie concerte susținute în public de copiii orfani.

- Spuneți-ne mai multe despre relația sa pe alocuri mai neplăcută cu autoritățile.

- A fost preot practicant numai câteva luni. Au apărut apoi zvonuri urâte cum că ar fi sedus tinere fete de la orfelinat, că s-ar fi dat la practici sexuale și oculte, dar nu există nici o dovadă. Sunt sătul de așa-zișii revizionști ai istoriei. Se pare că nici unul dintre eroii noștri nu este imun, ca și cum societatea modernă are nevoie să îi coboare de pe soclu pe maeștri ca să ne facă pe noi să ne simțim mai bine pentru propria lipsă de moralitate. Cred că asta spune mai multe despre epoca noastră decât despre marii oameni care sunt responsabili de moștenirea noastră culturală.

– Vă înțeleg punctul de vedere, spuse Edie, zâmbind încurajator către Tafani.

– Vivaldi a rămas în Veneția toată viața? întrebă Jeff.

– Nu, nu, a călătorit un pic. De fapt, când era tânăr a fost concediat de la orfelinat. Dar l-au primit înapoi după un an.

– Ce a făcut în acel an?

– A predat muzica copiilor unei familii nobile din Padova. Familia Niccoli, cred.

– Familia Niccoli din Florența? exclamă Edie.

– Hm, da. Cred că de acolo au plecat. Dar se aflau în Padova de cel puțin două secole pe vremea lui Vivaldi. De ce?

– Nu aveți informații despre anul pe care Vivaldi l-a petrecut acolo, nu-i așa? întrebă ea.

– S-ar putea să aveți noroc, începu Tafani să-i răspundă lui Edie. Vivaldi a lăsat un testament foarte complex. A murit departe de casă, la Viena. Solicitase o slujbă la Curtea Imperială, dar împăratul Carol al VI-lea a murit la scurt timp după sosirea lui Vivaldi acolo, iar compozitorul era în dificultate, fără nici un ban și fără un patron. Câteva săptămâni mai târziu, a murit. O parte dintre hârtiile lui au rămas la Viena. Altele au ajuns la rude aflate în diverse părți ale Italiei, iar altele au sfârșit la cei mai apropiați prieteni ai lui aici, la Veneția. Există un set foarte cunoscut de documente, așa-numitul „Confesional“, pe care Vivaldi i l-a dat celui mai apropiat prieten al său, pictorul Gabriel Fabacci.

– Ce este „Confesionalul“?

– Veniți, am să vă arăt, spuse Tafani, ridicându-se.

– Îl aveți aici? întrebă Edie, nevenindu-i să creadă.

Tafani zâmbi.

– Nu chiar. Dar avem o arhivă pe computer cu aproape tot ce a fost scris vreodată în legătură cu Vivaldi.

Îi conduse afară din birou, de-a lungul unei galerii. Câteva clipe mai târziu, se aflau într-o bibliotecă, cu două rânduri de computere în mijlocul încăperii.

Traseră scaune, iar Tafani făcu câteva clicuri cu un mouse, vorbindu-le în continuare:

- Ceea ce vă voi arăta acum este un document extrem de fascinant. Vivaldi s-a îmbolnăvit de scarlatină la Viena și a delirat câteva zile înainte să moară. Mulți oameni de știință sunt de părere că a scris acest testament pe patul de moarte, că mare parte din el este o fantezie și o iluzie a unui om de geniu al lui Dumnezeu, care se temea pentru sufletul său muritor.

Cuvintele *La Confessione* apăruă pe ecran.

- Este destul de lung, dar din fericire îl avem în câteva limbi. Un mare număr de oameni de știință străini vizitează Veneția doar pentru a accesa această bază de date.

Tafani găsi versiunea în limba engleză și deschise fișierul. Ridicându-se apoi în picioare, spuse:

- Vă las să parcurgeți textul. Sper că v-am fost de ajutor. Treceți pe la mine înainte să plecați.

În fața lor pe ecran se afla un document intitulat „Captura și întoarcerea”. Începură să citească.

Sunt pe moarte. Ceea ce am să spun acum este adevărul absolut, așa cum îl văd, un adevăr pe care doresc să-l împărtășesc înainte de a mă întâlni cu Domnul Dumnezeu! Meu, Atotputernicul.

Confesiunile mele încep cu tatăl meu, Giovanni Battista. Când eram mic, el lucra pentru un arhitect care primise comanda să renoveze o casă veche de pe Calle della Morte. O veche caracteristică a casei era o coloană metalică care parcurgea întreaga înălțime a clădirii, de la fundație până la acoperiș. Până astăzi, nimeni nu știe de ce a fost pusă acolo. Tatăl meu era unul

dintre muncitorii care lucrau în subsolul casei. Într-o zi, a dat peste o cutie metalică simplă care se afla chiar sub împărțirea emisferică de la baza coloanei de metal. El a ascuns cutia și, mai târziu, când era singur, a reușit să forțeze încuietoarea și s-o deschidă.

Cred că a fost puțin dezamăgit pentru că acea cutie nu conținea aur sau bijuterii. În schimb, a găsit acolo doar un fragment de scrisoare. Era scrisă pe un pergament foarte vechi și în mare parte șifonat. Fusese scrisă în latină, o limbă complet străină pentru el.

Tatăl meu a murit câțiva ani mai târziu, iar eu am moștenit atât cutia, cât și scrisoarea. Dar abia în anul 1709, când aveam treizeci și unu de ani, m-am uitat pe amintirile de familie. Zăcuse uitată de lume mulți ani. Într-o bună zi, goleam dulapul ca să mai fac loc pentru niște manuscrise noi când am găsit-o.

Era un fragment de scrisoare scris de nimeni altcineva decât Contessina de Medici, soția lui Cosimo cel Bătrân. Era adresată unui bărbat pe nume Niccolò Niccoli. În mod tragic, mare parte din original se pierduse, dar ceea ce a rămas notez în cele ce urmează.

A treisprezecea zi de iunie, Anul Domnului 1470

Nobilul meu Niccolò,

Se împlinesc aproape șase ani de când dragul meu Cosimo nu mai este, iar eu și cu tine îmbătrânim. În curând va veni vremea ca eu să îndeplinesc promisiunile pe care le-am făcut odată, de a duce la îndeplinire lucrul început cu mulți ani în urmă...

... Nu mă înțelege greșit, dragul meu prieten, îți admir munca și cred că ceea ce ai scris în ultima jumătate de secol este de cea mai mare importanță științifică și de un mare rafinament literar. Cu

toate acestea, mă tem. Nu este nevoie să-ți amintesc cât de delicată este problema. Nimeni nu trebuie să știe adevărul despre marea noastră descoperire – cel puțin, nu în vremea noastră. Am încredere în integritatea ta și știu că vei avea grijă, nu-ți vei lăsa textele scrise să cadă în mâinile cui nu trebuie, dar nu am această încredere în alții și, din nefericire, ne apropiem de sfârșitul zilelor noastre...

... Am de gând să-i vizitez pe cartografi foarte curând și, cu ajutorul lor, voi ascunde comoara... Acum, în timp ce scriu, port cu mine fiola, pregătită să ascund vederii ceea ce s-a întâmplat la Golem Korab...

... Îmi permiți să ascund și scrierile tale la un loc cu comoara?... Ca să fie în siguranță? Aici, doar pentru tine, este indiciul:

... Cu făcătorii de hărți... giulgiul divin...

Crucea de fier... la centrul morții....

Prietena ta,

... Contes...

Imediat am fost captivat și nedumerit. Era extrem de frustrant că ultima secțiune fusese distrusă și că părți din indicii se pierduseră. Nu mai e nevoie să spun că m-am simțit obligat să aflu mai multe.

Așa se face că la câteva luni după aceea am fost pentru scurt timp mutat de pe poziția mea de Mastru de Vioară de la Pio Ospedale della Pietà. Se pare că nu mai eram plăcut de unii dintre vechii admiratori. Din fericire, am avut o mică moștenire de la tata și mai economisise niște bani și eu. Am petrecut ceva timp încercând să dau de urma familiei Niccoli

care s-a dovedit a fi de cel mai nobil și mai vechi sânge. Descendentul direct pe linie masculină al lui Niccolò Niccoli locuia acum la Pallazo Moritti, o proprietate mare aproape de Padova. Convingându-l pe directorul de la Pio Ospedale della Pietà să scrie o scrisoare de recomandare pentru mine, într-o săptămână de la pierderea poziției de la Veneția am găsit de lucru ca profesor de muzică pentru cea mai tânără generație a familiei Niccoli.

La Pallazo Moritti aveam mult timp liber. Predam muzica numai două ore pe zi. Restul timpului mi-l petreceam în contemplare și compoziție muzicală. Dar mă aflam acolo pentru un motiv anume: să aflu cât mai multe despre legătura dintre familiile Medici și Niccoli și să completez spațiile libere din scrisoarea Contessinei. Care fusese natura călătoriei ei? Și care era motivul secretului lor obsesiv?

Am găsit răspunsuri în marea bibliotecă, un monument în onoarea de curând răposatului cap al familiei, Michelangelo Niccoli, care fusese un colecționar avid de literatură ocultă și arhivistul familiei.

Textul crucial era cuprins în trei volume de jurnal scris de Niccolò Niccoli. Nu pot să divulg conținutul acestora, pentru că ele vorbesc despre cele mai incredibile lucruri. Am citit fiecare cuvânt pe care l-a scris. Am fost atât de captivat de povestea lui, încât aproape că am fost prins în bibliotecă, care era un spațiu strict privat pentru membrii familiei. Într-adevăr, am fost atât de fascinat, încât am furat cele trei volume, mi-am dat demisia cât de repede am putut și m-am întors la Veneția.

În următoarele șase luni, mi-am ocupat tot timpul liber cu copierea jurnalelor lui Niccolò Niccoli. Aveam toate intențiile de a returna originalele familiei. Când am terminat cu

transcrierea, am trimis cărțile anonim la Palazzo Moritti printr-un mesager discret.

Am fost încetinit în această provocare de a descifra secretele familiei Medici pentru că mare parte din a doua jumătate a jurnalului era scrisă folosind un fel de codificare pe care mi-a luat ani de zile s-o dezleg.

Acum cel puțin pot să mă simt oarecum mândru că am avut puterea să mă opresc. Am ajuns la sfârșitul vieții și încredințez celui mai apropiat prieten al meu, Gabriel Fabacci, scrisoarea și copiile jurnalului. Aș putea să le distrug eu însumi, dar nu mă simt în stare nici măcar să mă mai uit o dată la aceste documente. Am să-i cer prietenului meu să distrugă colecția sau, poate, să le trimită celor care au cel mai mare drept asupra lor, familia Niccoli.

Fie ca Domnul să aibă milă de mine!

Antonio Vivaldi

26 iulie 1741, Viena

Jeff împinse scaunul mai în spate.

– Deci, acest fragment din scrisoarea Contessinei este „documentul venerabil“ la care făcea referire Bruno. În povestea sa, el spunea că are un indiciu, dar că nu a găsit nimic. Servitorul său, Albertus, trebuie să fi pus fragmentul de scrisoare la Gritti Badoer unde a fost găsit aproape un secol mai târziu de tatăl lui Vivaldi.

– Deci acum, evident, trebuie să punem mâna pe jurnalele lui Niccolò Niccoli.

Jeff se pregătea să răspundă, când îi sună telefonul mobil.

– Tati, sunt Rose.

– Bună, iubito!

– Tocmai am primit un telefon de la spital, Roberto s-a trezit și vrea să vă vadă.

– Deci chiar ați citit transcrierea? Este incredibil!

Niște tuburi ieșeau din fiecare braț al lui Roberto, un dispozitiv pentru măsurarea tensiunii fusese prins pe un stativ lângă pat, alături de un monitor pentru inimă. Avea fața plină de julituri, un pansament îi acoperea o rană de pe frunte, iar buza de sus era spartă. În mod evident suferea mari dureri, dar încerca să nu lase să se vadă.

– Vreo veste despre pistolar?

– Candotti se pare că are tot atâtea piste câte a avut și după moartea lui Sporiani.

– Nici o îndoială că va veni aici să-mi pună întrebări de îndată ce-i dau doctorii voie.

– Pune gorila de la ușă să-l oprească!

Jeff și Edie aproape că nu putuseră să intre în rezerva lui Roberto din cauza vigilenței gărzii personale a lui Roberto, un bărbat masiv, de 150 de kg, în costum negru.

Roberto râse și se strâmbă de durere în același timp.

– Oh, Lou e o pisicuță dacă ajungi să-l cunoști.

– Nu sunt sigur că vreau să-l cunosc, spuse Jeff, frecându-se la brațul de care îl apucase Lou atunci când încercase să intre, câteva minute mai devreme.

– Tafani ne-a fost de ajutor, interveni Edie. Dar nu avem nici o idee ce e cu indiciul de la Gritti Badoer.

– Nu vă faceți griji în legătură cu asta; e treaba mea. Îl aveți, apropo?

Jeff îi dădu lui Roberto bilețelul de la hotel.

– Mulțumesc. Trebuie să urmați firul Vivaldi. Mergeți la Padova cât de curând.

– Ușor de zis, greu de făcut.

– Nu e adevărat! Dați un telefon la familia Niccoli.

– Oh, desigur... ușor! Începu Jeff sarcastic și se opri. Stai așa! Nu-mi spune: îi cunoști.

– Păi, de fapt...

Edie râse și se aplecă să-l mângâie pe obraz pe Roberto.

– Ești o comoară!

– Mulțumesc...

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și Aldo Candotti intră.

Roberto se chinui să zâmbească.

– Tocmai vorbeam despre dumneavoastră, domnule.

Jeff merse la ușă, iar Edie îl sărută pe obraz.

– Și, Jeff, strigă Roberto, cu o expresie gravă pe chip. Luați-o cu voi pe Rose!

Palazzo Moritti făcuse odinioară parte dintr-o mare proprietate la țară, situată la vreo trei kilometri de centrul Padovei. De-a lungul veacurilor, fuseseră vândute bucăți din teren, iar acum abia mai era o umbră din vechea glorie, o casă mare într-o suburbie exclusivistă din afara orașului.

Edie, Jeff și Rose plecaseră de la Veneția devreme cu o mașină închiriată. Rose nu prea fusese încântată de ideea că trebuia să se țină după ei, dar Jeff nu acceptase nici un refuz. Pe aproape toată durata călătoriei cu mașina, Rose se legănase pe bancheta din spate, în ritmul muzicii pe care o asculta la iPod.

După cum îi asigurase Roberto, se dovedise destul de ușor să fixeze o întâlnire, iar Giovanni Ricardo Marco Niccoli, cel de-al douăzeci și treilea baron, fusese mai mult decât fericit să primească niște prieteni ai lui Roberto.

Palazzo-ul era situat la oarecare distanță de șoseaua principală, pe o alee liniștită, străjuită de copaci, la vest de Padova. Un drum pietruit îi duse apoi prin niște porți uriașe de fier, pe lângă un șir de chiparoși, până la Palazzo Moritti, construit în secolul al cincisprezecelea de un discipol al lui Brunelleschi. Un majordom îmbrăcat elegant îi întâmpină la uriașa ușă principală și îi conduse printr-un hol răsunător până la un salon de primire.

Baronul Niccoli îi aștepta. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum albastru scump. Avea părul alb, iar privirea vioaie îi era caldă și prietenoasă.

– Bine ați venit! le ură el, într-o engleză cu un accent aproape perfect. Dădu mâna cu Jeff și i-o sărută ușor pe a lui Edie. Iar tu trebuie să fii Rose. Un adevărat trandafir englezesc¹, după câte văd.

Rose roși și toată supărarea de a fi trebuit să vină până aici o părăsi ca prin farmec.

– Îmi imaginez, continuă baronul Niccoli, că ești prea puțin încântată să fii târâtă aici, cu treburile lui papa. Am dreptate?

– Ne-a ignorat tot drumul, declară Jeff.

– Tată...!

Niccoli râse.

– Ei bine, am antidotul perfect pentru plictiseală.

Și spunând aceste cuvinte, doi tineri pătrunseră în cameră. Purtau blugi rupți și tricouri moderne, dar trăsăturile lor erau clasic aristocrate. Chiar și mai flagrant era faptul că, pentru ochiul unui străin cel puțin, păreau absolut identici.

– Rose, ei sunt fiii mei, Filippo și Francesco.

Amândoi o luară pe Rose de brațe.

– Ți place să mergi cu motoreta?

– Păi..., îi întrerupse Jeff.

Rose îi aruncă o privire.

– N-am încercat niciodată, dar mi-ar plăcea, recunosc eu, aruncând o privire provocatoare celor doi adulți pe care îi însoțise până aici.

– Este destul de sigur, Jeff, și poartă căști, explică Niccoli.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză, în original, între numele propriu Rose, care înseamnă „trandafir”. (n.tr.)

Câteva clipe mai târziu, Edie și Jeff stăteau de vorbă cu baronul, cu câte o ceașcă de cafea în față pe măsuta dintre ei.

– Așadar, spuneți-mi, vă rog, ce vă aduce aici? Roberto este bine, apropo? M-a surprins că nu a sunat el personal.

– A suferit un accident. Nimic serios, dar trebuie să stea în pat câteva zile.

– Îmi pare foarte rău să aud asta. M-aș fi bucurat să-l văd. Am fost foarte apropiat de tatăl lui.

– Adunăm material pentru un documentar TV, începu Edie. Președintele societății Vivaldi din Veneția ne-a trimis la dumneavoastră. Se pare că acest compozitor a petrecut aici câteva luni, în jurul anilor 1709 și 1710.

– Da, așa este.

– Și a fost fascinat de jurnalele unuia dintre strămoșii dumneavoastră, Niccolò Niccoli, condotierul care a fost și un prieten apropiat al lui Cosimo cel Bătrân.

Baronul se întinse să-și ia cafeaua espresso și luă o înghițitură.

– Da, îmi dau seama cât de interesant trebuie să fie pentru televiziune. Povestea aceasta are mai multe conexiuni între câteva personaje istorice absolut fascinante. Ilustrul meu strămoș a fost primul care a introdus familia noastră în rândurile aristocrației. Îi datorăm foarte multe.

– Jurnalele acestuia sunt de un mare interes, continuă Jeff. Episodul care se referă la Vivaldi venind aici să le predea muzica unor membri ai familiei a fost neobișnuit. Suntem interesați de povestea furtului acestor jurnale și returnarea lor mai târziu, dintr-un acces de vinovăție.

Niccoli chicoti.

– Este adevărat, cu toate că eu cred că povestea a fost mai degrabă exagerată. Oftă. Ei bine, am să vă ajut cât de mult pot. Până de curând, am avut mai multe copii ale jurnalului. În anii 1920, vestitul istoric britanic J.P. Wheatley a petrecut aici un an

traducând originalele și lucrând asupra versiunii pe care Vivaldi a transcris-o și apoi a returnat-o strămoșilor mei după ceea ce ai numit „un acces de vinovăție“. Dar apoi a fost incendiul. Jeff și Edie schimbă priviri îngrijorate. N-ai auzit de asta? A fost acum peste treizeci de ani, prin 1977. Eu eram la Oxford. Tatăl meu era suferind, mama, baroneasa, murise, ceea ce într-un fel este o ușurare, pentru că ar fi fost distrusă de ceea ce s-a întâmplat.

– Incendiu provocat? Întrebă Edie.

– Da, s-a dovedit că erau niște mici infractori din oraș. Poliția i-a prins, dar nu s-a mai putut recupera nimic din pierderi. Jumătate din bibliotecă a fost distrusă: câteva Biblii neprețuite, o primă ediție a *Mesagerului stelar* al lui Galileo – la fel, neprețuită. Am pierdut peste două mii de cărți, inclusiv ediția lui Vivaldi după jurnalele strămoșului meu și aproape tot ce tradusese profesorul Wheatley. Câteva pagini din primul volum au fost tot ce s-a putut salva.

– Dar originalele au supraviețuit?

– Posibil.

– Ce vreți să spuneți?

– Incendiatorii erau și hoți. Unele volume au fost luate de pe rafturi înainte de a se da foc. Însă au fost destul de stupizi. În anul următor, au fost localizate câteva volume valoroase. Până la urmă le-a fost imposibil să vândă cărțile. Am găsit un Petrarca, un Aristotel, două Boiardo și un set din desenele anatomice originale ale lui Leonardo.

– Dar jurnalele nu au apărut niciodată?

– Din păcate, nu.

Jeff se uită la Edie, a cărei dezamăgire era la fel de mare ca a lui.

– Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mare ajutor.

– Ați menționat de o parte din primul volum care a fost salvată de flăcări. O mai aveți?

– Da, dar este doar ceva mai mult decât un fragment din original.

– Putem să-l vedem?

Baronul își sorbi toată cafeaua și puse ceașca înapoi pe farfurie.

– Urmați-mă!

Trecură printr-un coridor larg, care dădea într-o cameră mare. Într-o parte, ferestrele de sticlă ofereau privirii peisajul grădinilor luxuriante, un lac, o casă de vară de un albastru-deschis pe catalige de lemn, pe un mal al apei. Peretele opus era plin de panouri, un rând de portrete, nasul familiei se repeta aproape ca o imagine fotocopiată: Warholuri renașcentiste.

Trecură printr-o serie de uși duble și coborâră printr-un coridor bogat decorat. Oprindu-se la o arcadă, baronul îi pofti în bibliotecă, o încăpere vastă, fără ferestre. Nu exista nimic care să indice faptul că fusese reconstruită în anii 1970. Două canapele care păreau vechi se aflau spate în spate în mijlocul bibliotecii. Fiecare centimetru pătrat de pe trei dintre pereți era plin cu rafturi pe care erau îngrămădite mii de volume.

– Sunt invidios, spuse Jeff.

– Cele mai mari comori ale noastre sunt păstrate aici, în aceste vitrine de sticlă, spuse Niccoli. După evenimentele din 1977, a devenit evident că trebuie să fim mai prudenți.

Descuie una dintre vitrine prin introducerea unei suc-esiuni de numere pe o tastatură specială. Sub trei rafturi de piele se aflau două sertare încăpătoare. Când trase de mânerul unuia dintre ele, Edie zări câteva bucăți de hârtie laminată în plastic. Baronul scoase încet un dosar de piele și îl duse la o masă mică.

Înăuntru, patru bucăți de hârtie fuseseră protejate profesional în plastic. Fiecare era ruptă și pe margine se zăreau semne de arsură la două dintre pagini. Una dintre pagini era fragmentată în trei și bucățile fuseseră puse una lângă alta, pentru a permite citirea textului.

– Asta este tot ce a rămas din traducerea în engleză? întrebă Jeff.

– Din nenorocire, este tot ce a supraviețuit din toate cele trei volume. Potrivit rapoartelor cercetătorilor, pe care le-am primit la vreo șase luni după incendiu, există dovezi că acea copie a lui Vivaldi a fost distrusă în incendiu. Circa nouăzeci și cinci la sută din traducerea profesorului Wheatley a fost de asemenea distrusă în incendiu. Au fost descoperite câteva fragmente minuscule de hârtie carbonizată cu aceleași însemne ca aceste pagini. Dar, adevăratul original, cel scris de mâna strămoșului meu... ei bine, sper să nu fi fost aruncat într-un râu sau folosit pentru curățarea țevelor. Prefer să-mi imaginez că undeva, cineva, apreciază jurnalele, chiar dacă nu are nici un drept să le aibă.

– Îmi dați voie? întrebă Edie.

– Desigur. Vă rog, nu vă grăbiți. Citiți aceste rămășițe. Eu am câteva îndatoriri plicticoase de făcut.

... salvarea a fost un adevărat miracol, dar Cosimo n-a apreciat-o la acel moment. A aflat foarte multe de la logodnica sa, dar ceea ce a descoperit a fost probabil prea șocant ca să accepte imediat. Detaliile aventurii sale la Veneția mi-au fost povestite mult mai târziu – povestea extraordinarului Luigi, a preotului trădător și lupta din capelă...

... căpitanul și tot echipajul său, cu excepția a șase oameni, au pierit în groaznica furtună. Nu știu cum am ajuns pe uscat. Tot ce-mi amintesc este apă rece, rece și țipete. Am găsit trupul

Caterinei, înecat și umflat. Spre marea mea ușurare și spre bucuria mea, Cosimo și Contessina supraviețuiseră, dar erau în șoc, ca și Ambrogio, care scăpase din chinuri doar cu câteva julituri și răni ușoare.

Fuseserăm aruncați pe o plajă aproape de un sat de pescari. Niște bătrâni ne-au găsit și ne-au luat cu ei. Toți au fost foarte cumsecade. Câteva provizii de pe corabie au fost în cele din urmă aduse de apă pe mal. Am luat doar cât ne trebuia pentru restul călătoriei, iar ce a rămas am lăsat să fie împărțit între salvatorii noștri. Era tot ce puteam face pentru cei care ne oferiseră mâncare și adăpost.

Membrii echipajului care au supraviețuit au rămas la Ragusa ca să aștepte altă corabie care să îi ia spre Italia. Noi am mai rămas în acel oraș frumos și nobil doar atât cât să găsim ceea ce ne trebuia și să ne pregătim pentru călătoria spre sud-est, în Macedonia. Câteva dintre lucrurile de valoare pe care le-am salvat de pe *Gisela* au fost schimbate pe cai, provizii, hărți și serviciul ghizilor locali...

... un tărâm sălbatic. Doar cu vreo doisprezece ani în urmă, acest loc fusese cucerit de turci. Oamenii, aproape toți țărani săraci, locuiau doar ceva mai bine decât sclavii. Sultanul controla, cu mână de fier, viața de zi cu zi în această provincie tristă, în vreme ce din punct de vedere spiritual, oamenii erau conduși de Patriarhia de Constantinopol...

... Eram în mare primejdie, desigur. Pe de o parte, am găsit înțelept să evităm soldații care îi țineau pe țărani în rând, iar pe de altă parte, eram vulnerabili la atacurile *ajduk*-ilor, membri mișcării de rezistență locală. Până în cea de-a treia zi, după ce am trecut în siguranță în Macedonia, am ajuns la locurile cele mai îndepărtate, la poalele Alpilor Dinarici și la cel mai înalt vârf, chiar Korab...

... o țară atât de dură și neospitalieră. Ambrogio se plângea tot timpul, desigur. Contessina și Cosimo erau inseparabili și acționau aproape ca o singură persoană, întăriți nu numai de cele prin care trecuseră, dar conduși de o ambiție arzătoare. Eu eram obosit, recunosc. Dar, fiind cel mai experimentat călător, tovarășii mei se bazau pe mine...

... am văzut lumină în depărtare, sus, pe cer, aproape de locul unde Korab se înălța în întuneric... poteca de munte ne-a dus direct spre răsărit. Pe drum am trecut pe lângă niște case părăsite. Ceva mai încolo, am dat peste un cătun cu colibe de piatră, fuseseră distruse... Înăuntrul uneia dintre ele zăceau două forme înnegrite, o mamă cu pruncul arși de vii în timp ce se îmbrățișau. Aceasta a fost cea mai tristă priveliște pe care am întâlnit-o vreodată în călătoriile mele, una pe care nu o voi uita niciodată. Mirosul de carne arsă și paie carbonizate încă plutea în aer. Ceva cumplit se petrecuse de curând acolo, poate chiar cu o noapte în urmă.

A doua zi dis-de-dimineată am ajuns pe creasta unui munte și acolo, în vreme ce soarele atârna jos, învăluit într-o pâclă roșiatică, am zărit pentru prima oară mănăstirea Golem Korab...

... starețul, părintele Kostov, era un bărbat înalt și voinic. Chiar și îmbrăcat în sutana largă, fără formă, dintr-o pânză grosolan țesută, răspândea un aer de demnitate cum rar am văzut... învățase la Genova și la Paris și vorbea patru limbi. Am fost îndelung și aspru iscodiți, până să ne îngăduie în mănăstire, dar odată ce starețul ne-a acceptat ca oaspeți, am fost tratați cu toată bunăvoința...

... prima noapte am cinat cu starețul în încăperile lui spartane de lângă chiliile călugărilor și i-am vorbit despre însărcinarea noastră. Ne-a explicat primejdia în care ne aflăm. Un despot din partea locului, pe nume Stasanor, pustiise satele din jur și acum își îndrepta ochii hulpavi către ei...

... au trecut trei zile de la sosirea noastră până să ni se arate biblioteca... multe minunății care făceau ca încercările prin care trecuserăm să nu fie în zadar. De-atunci încolo Cosimo și Ambrogio Tommasini rareori au mai fost văzuți; bunul stareț le dăduse mână liberă să copieze orice voiau...

... dar o atmosferă de spaimă bântuia mănăstirea... groaza față de Stasanor era pretutindeni... Călugării o simțeau, și la fel și noi.

... din pură coincidență... noaptea atacului...

... bunul stareț a venit la noi după vecernie și ne-a spus că voia să ne împărtășească ceva despre mănăstirea lui, ceva despre care nici un străin nu avea cunoștință. Și așa s-a făcut că am aflat de miracolul Sfântului Iacob și am văzut cum lucrează...

CAPITOLUL 21

Aeroportul din Toronto, în prezent

Telefonul lui Luc Fournier sună tocmai când acesta cobora din avionul Gulfstream G500.

– Acesta este al doilea eșec. Vocea cu accent puternic era ușor recognoscibilă. Înțelegeți cât de supărați sunt colegii mei.

Fournier nu spuse nimic.

– Aveți douăzeci și patru de ore. Dacă nu vă îndepliniți obligațiile, relația noastră ia sfârșit. Este clar?

– Perfect, răspunse Fournier rece. Dar vă rog să nu mă mai amenințați niciodată. În patruzeci și cinci de ani, nu am dat greș nici măcar o dată. Nu vă voi dezamăgi... decât dacă vreau eu!

Laboratorul era un edificiu de beton cu un singur etaj, ascuns de șoseaua principală de o umbră de copaci. În spatele clădirii se întindea un câmp acoperit de zăpadă. Cele mai apropiate case se aflau la jumătate de kilometru de clădire și chiar și acestea erau deținute de Silozurile de Grâne Canadiene, una dintre numeroasele companii anonime ale lui Luc Fournier care acționa ca fațadă pentru adevăratele lui afaceri.

Limuzina trase la ușa clădirii principale, iar șoferul alergă să-i deschidă portiera și să-i țină umbrela. Erau minus 5 grade Celsius, și scoteau aburi pe gură în aerul înghețat.

Fournier fu întâmpinat la ușa de șeful echipei de laborator, dr. Jerome Fritus. Cu o scurtă mișcare din cap în semn de salut, acesta îl conduse pe angajatorul său de-a lungul unui coridor către încăperile centrale ale complexului. Fritus nu era omul care să sporovăiască vrute și nevrute și știa că lui Fournier nu-i plăceau discuțiile inutile.

Principală încăpere din clădire avea pereții albi și era sterilă, un mediu care se potrivea perfect cu câmpurile înghețate și ninsoarea de afară. Fritus îl conduse la un fel de tejghea lată, pe care se găsea un container de sticlă de formă cubică. Înăuntru se afla tăblița furată de la Capela Medici.

În acel moment, toate grijile și frustrările lui Fournier se evaporară. Nimic nu mai conta, nici măcar teroriștii afgani. Se găsea în prezența unei minuni atemporale, ceva mai important decât toate celelalte lucruri.

– Am primit raportul tău inițial despre inscripție, spuse Fournier, dar ce ai mai descoperit?

Fritus stătea cu mâinile la spate și se uita fix la Fournier. Spre deosebire de alți angajați ai lui Fournier, părea că nu se teme de angajatorul său. Fournier găsea acest lucru reconfortant, dar de îndată ce Fritus nu îi va mai fi de folos, acesta avea să fie eliminat în liniște.

– Este un dreptunghi perfect proporționat de 3,9 cu 1,9 centimetri, răspunse Fritus. Inscripția trebuie să fi apărut la suprafață doar după ce piatra a fost hidratată de vaporii de apă din aer. Scrisul verde a fost făcut cu un compus pe bază de sulf care-și schimbă culoarea atunci când moleculele sunt încorporate în structura sa cristalină.

– Și ai reușit să o datezi?

- Datarea cu carbon este desigur imposibilă pentru că tăblița este din material anorganic. În orice caz, am reușit să ajung la o datare destul de corectă cu ajutorul unei recente tehnici de analiză comparativă. Tăblița este făcută din anorthosit, o formă a ceea ce este cunoscut ca rocă magmatică intruzivă, caracterizată de prezența unei mici cantități de minerale, letomenit. Letomenitul își schimbă structura chimică atunci când vine în contact cu aerul. Aceasta înseamnă că putem compara nivelul de schimbare din acest compus de pe marginea tăbliței Medici cu materialul dinăuntrul ei. Aceasta ne va spune când a fost tăiată în această formă.

Fournier era foarte impresionat.

- Dar, cu siguranță, în tot acest timp cât s-a aflat în interiorul corpului din capelă, piatra a fost sigilată împotriva aerului.

- Corect, replică Fritus ca și cum ar fi vorbit cu un student avid de cunoaștere. Însă a fost aer în corp atunci când a fost îngropat, iar molecule de oxigen ar fi putut să pătrundă în cadavru. Literele de pe tăbliță au început să apară după ce aceasta a fost expusă la aer, pentru că avea nevoie de vapori de apă care nu ar fi putut să-și croiască drum prin fluidul de îmbalsămare din jurul obiectului.

- Deci datele sunt corecte? Tăblița este originală?

- După calculele mele, piatra a fost tăiată și expusă la aer undeva între 500 și 600 de ani în urmă. Nu pot să fiu mai precis de atât.

- Nici nu trebuie, răspunse Fournier. Este destul să-mi confirmi că tăblița nu este modernă. Ce altceva ai mai aflat?

- De unde știți că e mai mult decât atât, Monsieur Fournier? Fournier ridică o sprânceană.

Fritus nu avea nevoie de mai multe încurajări.

- Am găsit ceva foarte ciudat. Urmele unei substanțe chimice numite Ropractin.

– Care este?

– Metapropil dimetilfosfoniclorid, dacă vă ajută. Este o rudă apropiată de Sarin, dar cu mult mai mortală. La temperatura camerei este lichid, de culoare gri intensă, semifluorescent. Este cam de o mie de ori mai otrăvitoare decât Sarinul, mortală în concentrații extrem de mici, cum ar fi o fracțiune de miligram per kilogram corp.

Fournier nu mai asculta. După toți acești ani, în sfârșit pricepuse misterul central al scrierilor lui Niccoli privind călătoria în Macedonia. Acum știa care era Secretul Medici.

CAPITOLUL 22

Padova, în prezent

Bărbatul brunet îi privi intrând pe proprietate cu mașina închiriată și mergând să parcheze la o sută de metri de alee. Încă îl durea capul de la lovitura din noaptea precedentă. Iar în adâncul sufletului îi încolțise dorința de răzbunare.

Până când ajunse la dumbrava de copaci din fața intrării, cei trei dispăruseră în casă. Înconjură casa și văzu doi adolescenți care intrau pe ușa din spate. Câteva minute mai târziu, băieții ieșiră cu fata.

Durerea de cap îi umbrea judecata. Închise ochii și parcurse câteva exerciții mentale pe care le învățase pe când lucra în Forțele Speciale. Cu mintea ceva mai limpede, inspiră adânc. Când deschise din nou ochii, totul părea clar.

Mișcându-se încet printre copaci, ajunse într-un alt loc bun de observație, la oarecare distanță de casă, într-o zonă acoperită cu iarbă și tufișuri. Cei trei adolescenți vorbeau tare de lângă o pereche de motociclete de teren.

Cu căștile pe cap, cei doi băieți îi arătau fetei cum să procedeze. Porniră pe o rută circulară peste niște movile, derapând la curbe. O parte din traseu urma o alee mocirloasă, care trecea la

numai câțiva metri de locul unde se afla brunetul, dar știa că n-aveau cum să-l vadă.

N-avea pic de remușcări. Meseria lui era să ucidă. Nu trebuia să-și urască victimele. Chiar așa, nu simțea nimic pentru nici una dintre ele. Instrucțiunile sale erau să adune toate informațiile posibile. Indiferent de preț. Clientul său plătea foarte bine. Așa că plănuia să scape de băieți, să o răpească pe fată și să facă troc cu ea – vie sau moartă –, în schimbul acelui lucru atât de prețios: informația.

Unul din frați frână la cea mai apropiată curbă, împrôșcând cu noroi în jurul lui. Redresând motocicleta, sări peste o movilă, zbură puțin prin aer și ateriză elegant. Ridicând pistolul, asasinul își fixă arma cu brațul liber. Băiatul gonea spre el, derapând și aruncând și mai mult noroi din roți în aer. Motocicleta se răsuci și aproape scăpă de sub control. Băiatul se ridică și urcă înapoi pe motocicletă, întorcându-se la ceilalți. Momentul trecuse.

Cel de-al doilea băiat își începu cursa cu o ridicare impresionantă pe roata din spate, apoi accelerează; dar pe măsură ce se apropia de prima movilă, roata din spate pierdu contactul cu solul. El zbură peste ghidon și ateriză în noroi.

Cu picioarele depărtate și genunchii ușor îndoiiți, asasinul ținti spre capul băiatului care se urca înapoi pe motocicletă. Începu să-și potrivească degetul pe trăgaci.

– Băieți?

Repede, bărbatul lăsă pistolul jos și făcu un pas înapoi între copaci când văzu o femeie rotofeie, cu părul vopsit în șuvițe roz.

Filippo se ridică în șa, opri motorul și coborî de pe motocicletă, lăsând-o să cadă pe pământul ud.

– Îmi pare rău să vă stric distracția, se auzi femeia. Bucătarul a făcut ceai și prăjituri.

Francesco își dădu ochii peste cap.

– Acum? De-abia am început.

– Cum vreți voi, veniți sau nu, băieți, dar prăjitura cu ciocolată este ceva special.

– Aceasta este dădaca noastră, Matilda, îi explică Francesco lui Rose. Matilda este din America și ia mâncarea *foarte* în serios.

– După cum se vede, adăugă Filippo în spatele fratelui său, făcându-i pe Rose și pe Francesco să râdă.

Pistolarul urmări din umbră cum cei trei intrau în casă.

CAPITOLUL 23

Veneția, în prezent

Era întuneric când ajunseră la *Piazzale* Roma și înapoiară mașina închiriată. Cafenelele și barurile de pe malul canalului începeau să prindă viață, iar taxiurile de apă alunecau pe Canal Grande. În mai puțin de zece minute ajunseră la Ospedale Civile.

În camera lui Roberto era liniște, luminile stinse. Un televizor era pornit într-un colț, cu sunetul oprit. Roberto era treaz și stătea sprijinit pe perne în pat. Durerea i se citea pe față, iar rănilor erau mai evidente decât în ziua precedentă.

– Ah, cercetătorii mei neînfricați, spuse el, și minunata Rose. Sunt *atât* de onorat!

Rose nu-și putu ascunde șocul, dar merse până la pat și îl sărută pe obraz.

– Cum te simți?

– Oh, destul de bine, domnișoară. Dar tu?

– Eu m-am distrat de minune.

Roberto se uită mirat la Edie și la Jeff.

– Baronul Niccoli are doi băieți, Francesco și Filippo. Geni identici. Și chiar sunt identici, spuse Rose entuziasmată.

– Ah, zâmbi cu greu Roberto, căci era foarte dureros.

– Deci, cum suporti? Întrebă Edie, luându-i mâna într-a ei.

– Nu mă plâng. Asistente drăguțe, mâncare bună, mult timp la dispoziție pentru relaxare.

Edie pufni.

– Oh, să nu uit, și cele mai recreative discuții cu Candotti. L-am gonit ieri. I-am spus că nu mă simt în stare să vorbesc. A venit din nou azi-dimineață, oarecum pocăit.

– Nu pare Candotti pe care îl cunoaștem și-l iubim cu toți.

– Mi-am luat precauția de a discuta cu șeful poliției, prefectul Vincenzo Piatti. I-am spus că voi doi sunteți hărțuiți.

– Există cineva pe care nu-l cunoști?

– Nu-l cunosc pe el, de fapt. Dar se pare că el mă cunoaște pe mine.

– Și asta nu l-a enervat pe Candotti și mai tare?

– Poate..., dar, sincer, nu-mi pasă. Nu cred că trebuie să avem încredere în oricine. Candotti își face doar meseria, dar poliția nu ne poate asigura protecția acum și cred că singurul mod de a ascunde informația de oameni ca el este pur și simplu să-i evităm. În orice caz, destul despre asta. Voi ce ați descoperit?

Edie îi povestește despre biblioteca baronului Niccoli și despre soarta jurnalelor.

– A fost o lectură fascinantă, concluzionă ea. Dar frustrantă. Nu ne-a dus mai departe.

Roberto tăcu o clipă, pierdut în gânduri.

– Și tu?

– Din fericire, eu cel puțin am avansat puțin. Indiciul de la Gritti Badoer; nu prea am la ce altceva să mă gândesc.

– Dar asistentele? Întrebă Edie, zâmbind dulce.

Roberto ridică o sprânceană, apoi continuă:

– Linia aceea melodică este fascinantă. La suprafață pare evident. Fiecare notă muzicală se referă la o literă care am crezut că vrea să însemne o propoziție.

– Și nu era așa?

- Nu. Literele nu spuneau nimic. Apoi am început să mă gândesc la cifrele romane, IV și V. Mi-a venit atunci ideea că s-ar putea să trebuiască să transfer notele într-o cheie diferită și aceste note marchează felul în care trebuie procedat.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, poți să cânti o bucată muzicală în orice cheie. Intervalele dintre note sunt cele care creează melodia. Gravura de pe emisferă era de pe un portativ cu o succesiune de note muzicale. Această serie de note poate fi transpusă; toate notele pot fi mutate în sus sau în jos, pentru a schimba cheia. Cifrele romane ne spuneau ceva. Erau două măsuri în indiciu și sub primul portativ se afla numeralul IV, sub cel de-al doilea era V. Mi-a fost atunci clar că trebuie să transpun notele din prima măsură la intervalul muzical de pătrimi și notele din a doua măsură la intervalul muzical de cincimi.

- Și asta ți-a dat o serie de note care a scos la iveală un mesaj citibil?

- Păi, nu.

- Nu? Jeff începea să fie iritat, dar își dădea seama că trebuia să-i mențină buna dispoziție lui Roberto, pentru că în mod clar acesta se bucura să tragă de fiecare bucățică de informație.

- Și eu am fost surprins. Crezusem că am reușit. Dar apoi mi-a picat fisa. În copia pe care ai făcut-o tu după gravură nu era nici o cheie în notație.

- Iar o cheie este...?

Rose chicoti.

- Oh, tată!

- Îmi pare rău.

Roberto îi făcu un semn lui Rose, invitând-o să explice.

- Cheia este simbolul de la începutul portativului muzical. Cea mai comună este cheia G sau cheia sol.

- Mulțumesc, Rose, o descriere ca la carte. Am presupus că notația era scrisă folosind această cheie. Apoi am început să mă întreb. Următoarea cea mai folosită formă este cea cunoscută ca și cheia de jos sau cheia fa. Și apoi am folosit-o pe aceasta și a funcționat.

Preț de o clipă, Roberto rămase tăcut.

- Poți să-mi dai puțină apă?

Edie îi dădu un pahar. El luă o gură și își puse capul pe pernă.

- Unde rămăsesem? Da, la cheia F. Prima măsură de note spunea: G, A, B, urmată de două spații libere, apoi un E, un spațiu și un F.

- G A B - - E -, și F?

- Exact! Cea de-a doua măsură era: A pauză, un A, două pauze, un E, o pauză și încă un A. Cu alte cuvinte: - A - - E - A.

- Ca la „Spânzurătoarea“, spuse Rose.

- Exact, răspunse Roberto. Completați spațiile libere. Tafani a spus că Vivaldi și-a încredințat fragmentul de scrisoare de la Contessina de Medici unui prieten, pictorul Gabriel Fabacci. G A B - - E - F? Gabriel. F, Gabriel Fabacci. Perfect!

- Bine, dar - A - - E - A? întrebă Edie.

- Aceasta mi-a luat ceva mai mult. Dar ideile de istorie locală se întind mai mult de-atât. În 1741, anul în care a murit Vivaldi, Gabriel Fabacci a primit comandă să picteze o frescă într-o biserică numită Chiesa di Santa Maria della Pietà. Vivaldi cânta acolo aproape în fiecare duminică și era dirijor de cor de mai bine de treizeci de ani. Numele ei popular este La Pietà. Puneți în locurile libere literele L, P, I și T și aveți indiciul.

- Deci, dacă înțeleg bine, spuse Jeff, încercând să țină pasul. Indiciul de la Gritti Badoer trebuie să fi fost lăsat acolo de prietenul lui Vivaldi, Fabacci, după moartea lui Vivaldi, și ne conduce la fresca lui din La Pietà? De ce nu a luat pur și simplu informația pe care i-a dat-o Vivaldi, nu a căutat pur și simplu

jurnalele lui Niccoli și nu a revendicat pentru sine așa-numitul Secret Medici?

– Ai putea să spui același lucru și despre Vivaldi, răspunse Roberto.

– În „confesiunea” lui, interveni Edie, el ne spune că ceea ce a aflat l-a speriat atât de tare, încât nu putea să meargă cu lucrurile mai departe.

– Inițial, am crezut că acesta trebuie să fi fost și felul în care a gândit Fabacci. Poate că și el era un om cu frica lui Dumnezeu. Dar, de fapt, au existat motive mai prozaice pentru întârzierea lui. La scurt timp după terminarea frescei, doar la câteva săptămâni după ce a moștenit documentele de la prietenul său, Fabacci a fost ucis, înecat în lagună. Tot ce reușise să facă până atunci a fost să plaseze indiciul la Gritti Badoer. Cunoștințele despre Secretul Medici au murit odată cu el.

– Dar de ce să se mai ostenească să lase un indiciu? se miră Edie.

Roberto oftă și scutură din cap.

– Cine știe? Poate că n-a putut să renunțe pur și simplu. Poate credea că, într-un viitor mai bun, mai luminos, cineva va afla secretul și va profita de el.

– Deci ce facem acum?

– Ei bine, totul este acolo, nu-i așa? Avem indiciul lui Fabacci, legat de fresca lui din La Pietà. El ne spune chiar și când să caute un cercetător neînfricat: la apusul soarelui.

Jeff dădea din cap, dar părea îngrijorat.

– Jeff? spuse Edie. Ce este?

– Nu-i nimic, dar n-ar trebui să ne întrebăm și cine mai este pe fir? Pistolarul acela era pe urmele indicilor sau e doar un asasin plătit? Dacă este cea de-a doua variantă, cine l-a angajat și de ce?

Camera rămase învăluită în liniște o clipă, luminile de la televizor aruncând umbre pe pereții întunecați și pe tavan.

– Nu cred că poate vreunul dintre noi să răspundă la aceste întrebări, Jeff. Cel puțin, pentru moment. Dar dacă te face să te simți mai bine, măcar puțin, am niște oameni care caută să afle cine m-a împușcat. Și preț de o clipă, doar o clipă trecătoare, citiră cu toții în privirea lui Roberto ceva ce nu mai văzuseră până atunci: o răceală aristocratică vecină cu amenințarea. Să ne concentrăm cu toții pe rezolvarea misterului central, adăugă el încet.

Jeff se pregătea să răspundă, când Rose arătă dintr-odată spre televizor:

– Uitați-vă, aceea nu este Capela Medici?

Se întoarseră cu toții să-l vadă pe Jack Cartwright vorbind în fața camerei de luat vederi, cu zidurile reci ale criptei în spatele lui. Edie apucă telecomanda și găsi butonul de volum.

– Sunteți convins de asta? îl întreba un reporter pe Cartwright, care părea puțin amețit de lumini și de camerele de luat vederi.

– Absolut! Bănuielile noastre ne-au fost confirmate de rezultatul testelor ADN, a răspuns Cartwright. Trupul care se presupunea a fi al lui Cosimo cel Bătrân, primul conducător al Florenței, nu este al lui.

– Dar al cui?

– În acest moment, nu știm. Nu cunoaștem când, de ce și cum a fost schimbat trupul, dacă a fost vreodată mutat de la locul său. Poate că această persoană necunoscută a fost îngropată în locul lui Cosimo de Medici; ceea ce, desigur, aduce după sine întrebarea: unde este adevăratul Cosimo? Și de ce a fost îngropat în altă parte?

– Nu-mi vine să cred, spuse Edie încet. Ticălosul! Trebuie să mă întorc la Florența... chiar acum.

– Este ridicol, spuse Jeff.

– Te aștepti să stai pur și simplu aici, în timp ce prefăcutul ăla îmi fură munca? Tot timpul am susținut că trupul de la Florența nu este al lui Cosimo și, cum întorc capul, Cartwright ajunge acolo.

– Atunci dă-i un telefon. Țipă la el, dar nu te duce acolo, nu acum.

Câteva minute mai târziu, ieșeau din liftul de la zona cu rezerve de spitalului și se îndreptau spre ușile care dădeau spre Campo SS Giovanni e Paolo. Edie își scoase telefonul din geanta de umăr și formă un număr. Rose părea îngrijorată, iar tatăl ei îi puse o mână liniștitoare în jurul umerilor.

– Uite, înainte să începi... Jack Cartwright fu luat prin surprindere evident de telefonul lui Edie. Nu este ceea ce pare.

– Atunci ce este, Jack?

– Ai văzut toată emisiunea?

– Păi, nu...

– Am spus clar de la bun început că ideea a fost a ta.

– Dar de ce a trebuit să spui ceva despre asta?

– Nu am vrut, răspunse Cartwright. Nu știi ce a fost aici după ce ai plecat tu. Poliția a venit cu anchetatori de două ori. Au adus înapoi dosarele, au luat altele. Nu am avut nici un pic de intimitate. Ba chiar au instalat camere de supraveghere video.

– Dar ce legătură are asta cu...?

– Nu am spus nimic presei. Un reporter nenorocit a venit și a spionat pe-aici și mi-a spus că știe care sunt rezultatele cercetărilor noastre. A spus că ar vrea ca eu să confirm în direct acest lucru. Când am spus că nu doresc să fac asta, el a spus clar că tot vor da informația publicității. Punând lucrurile în balanță, m-am gândit...

– Te-ai gândit să mergi la televiziunea națională și să anunți o ipoteză nedemonstrată, una care nici măcar nu îți aparține.

– Da.

– Bine, Jack. Ce a fost a fost. Am niște lucruri de care trebuie să mă ocup aici, dar voi veni cel târziu poimâine. Și, Jack, te rog să nu mai spui nici un cuvânt la televizor sau altundeva!

După ce o lăsară pe Rose la apartament, Jeff și Edie ajunseră la La Pietà în jurul orei 5.15 după-amiaza, când cerul era un amestec magic de culori, portocaliu, roșu și mov spre vest. Soarele urma să apună peste vreun sfert de oră.

Biserica se afla pe Riva degli Schiavoni și era orientată cu fața spre lagună, spre San Giorgio Maggiore. Prea puțin rămăsese din clădirea de secol cincisprezece în care lucrase Vivaldi; mare parte din ea fusese reconstruită în secolul optsprezece, o structură proiectată de arhitectul Giorgio Massari.

– Este amuzant, spuse Jeff, uitându-se la interiorul de baroc târziu. În tot acest timp de când locuiesc în acest oraș, nu am pus nici măcar o dată piciorul în această clădire.

– Este incredibil, dacă nu chiar inimaginabil.

Merseră de-a lungul stranelor, admirând minunatele coloane crem cu auriu și fresca spectaculoasă de pe tavan realizată de Tiepolo. Ferestrele se aflau pe fiecare perete din stânga și din dreapta, și între acestea se aflau câteva fresce mici, pictate de o varietate de artiști.

Fresca pe care o căutau era prima de pe peretele din dreapta. Era o Madona cu pruncul. Îngerii coborau deasupra lor, culorile erau încă vibrante. Fecioara, care ocupa mare parte din stânga frescei, îl ținea pe copilul Isus cu o mână. Cu cealaltă arăta spre trei bărbați pe măgari. Măgarii erau încărcați și cu niște coșuri. În partea cea mai de sus a frescei, în centru, se afla o stea mare, razele ei descriau un semicerc de pumnale aurii. Jumătatea inferioară a picturii se afla în umbră și cu toate că mișcarea era abia perceptibilă, umbra se mișca ușor în sus pe frescă, pe măsură ce

lumina soarelui aflat la apus era refractată de ferestrele din spatele bisericii.

Secundele treceau.

– Este 5.31, spuse Edie. Apusul soarelui. Și acum, ce?

– Nu știu. Ce cău...?

– Acolo, spuse Edie atât de tare, că un cuplu mai în vârstă se întoarse și se uită la ea. Acolo, privește. Mâna Fecioarei.

Linia care separa umbra de lumină trecea de-a lungul brațului Fecioarei și prin degetul ei întins. Traversa pictura și peretele către o altă frescă, imediat în dreapta. Alergară la imaginea vecină de pe perete. Pictura era tăiată în două, cam o treime luminată, două treimi în umbră. Linia de diviziune traversa cerul albastru, tăia vârfurile unui șir de munți, decapita un înger și trecea printr-o construcție.

– Isuse! exclamă Edie.

Jeff se uită la frescă.

– Oare asta este ceea ce...?

Linia diseca o imagine mititică a unei clădiri, care nu putea să fie decât Capela Medici din Florența. Sub ea se afla scris: „SOTTO 400, 1000“.

Cerul se întuneca atunci când ieșiră din La Pietà și o luară spre vest, spre San Marco. Se aprinseseră luminile pe Riva degli Schiavoni. Oamenii începuseră să umple străzile și din *vaporetti* care soseau de la Lido se revărsau turiști care-și croiau drum prin mulțime. Un vânt rece se pornise în lagună, făcând gondolele să danseze și să se legene pe apă.

Traversară San Marco și intrară în holul clădirii unde locuia Jeff. Locul era pustiu, dar, când o luară în sus pe scări, auziră un sunet slab, ca un gâlgâit. Portarul din spatele biroului se chinuia în spasme violente, cu o rană de glonț de vreo doi centimetri în gât. Fața lui și biroul erau năclăite de sânge.

Jeff încercă să depășească panica tot mai mare care puneă stăpânire pe el.

– Edie! O scutură de umeri, iar ea deveni atentă la el. Cheamă poliția!

Jeff urcă scările spre apartament câte două o dată. Când ajunse pe palier, văzu ușa de la apartament dată de perete. Un bărbat înalt, palid, îmbrăcat în costum închis la culoare stătea lângă una dintre canapele. O ținea pe Maria lângă el, cu amortizorul de sunet al pistolului lipit de tâmplă. Ea scâncea, cu ochii plini de groază.

Jeff se retrase repede în hol.

– Îi zbor creierii, Jeff. Bărbatul avea o voce hârșăită, cu accent puternic. Știi asta, nu-i așa? Apoi o omor pe fată. Știu că Rose e pe-aici pe undeva. Am s-o găsesc eu.

Jeff intră încet în cameră, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Ce vrei?

– Ce întrebare prostească. Indiciul, desigur.

– Ce indiciu?

Jeff privi în jos la lichidul care curgea dintre picioarele Mariei. Și pistolarul văzu. Apăsă pe trăgaci și jumătate din capul Mariei zbură în cealaltă parte a camerei.

Jeff se aruncă înapoi pe hol și se lovi de Edie, aproape doborând-o.

Edie îl apucă de braț.

– Ce naiba se întâmplă aici?

– Rose, croncăni el, intrând din nou în cameră.

Arăta ca un abator. Sânge pe pereți și pe tavan. Pistolarul nu se vedea.

– Oh, Dumnezeule! spuse Edie, ridicând ambele mâini la față de groază.

– Trebuie s-o găsim, murmură Jeff.

Alergară pe coridor.

Prima cameră era goală. Alte două încăperi erau în față, una pe partea stângă și cealaltă pe partea dreaptă. Se pregăteau să intre în cel de-al doilea dormitor, când asasinul apăru din nou, cu pistolul ridicat.

– Bună seara, Signorina Granger! Ce părere aveți despre noua paletă coloristică? *Très chic*, nu-i așa? Din doi pași ajunse lângă Jeff. Dă-mi indiciul, șopti el. Fie că te omor pe tine, fie pe signorina, o voi găsi pe fiica ta și voi termina redecorarea apartamentului. Deci, ultima voastră șansă...

Îi puse pistolul la tâmplă lui Edie.

O voce se auzi din capătul coridorului:

– Aruncă arma!

O clipă, pistolarul ezită. Dar apoi lăasă pistolul în jos.

– *Aruncă-l!*

Locul se umplu dintr-odată de oameni în uniforme și veste antiglonț. Unul dintre ei îl apucă pe bărbat și îi puse cătușe. Un altul alergă să-i ia pistolul și să-l pună într-o pungă de plastic.

– Mulțumesc, spuse Jeff și trecu pe lângo Aldo Candotti, care nu făcu nici un gest să-l oprească.

În capătul cel mai îndepărtat al coridorului se afla o baie mică. Înăuntru se vedea conturul discret al unei uși și un mâner minuscul ascuns în perete. Ascunzătoarea secretă a lui Rose. Jeff apucă de clanță și trase, rugându-se ca fiica sa să fie în siguranță acolo. Încercă să aprindă lumina. Becul se arse. Dar era destulă lumină înăuntru ca să vezi bine. Era o cameră lungă și îngustă, mobilată cu o canapea în miniatură, o măsuță joasă și un dulap cu câteva cărți.

– Rose?

Nu auzi nici un răspuns.

– Rose? Tata sunt! Totul este în regulă. Poți să ieși.

Edie și doi ofițeri de poliție se apropiară.

– Jeff, ce...?

– Am crezut că...

Edie îl îmbrățișă, iar el își îngropă fața în părul ei.

Atunci se auzi un țipăt din sufragerie. Ducându-se înapoi pe coridor, o văzură pe Rose, cu fața albă ca varul.

CAPITOLUL 24

Macedonia, iunie 1410

Starețul Kostov îi conduse pe Cosimo și pe ceilalți prin sala de mese, pe un coridor lung și întunecos și apoi în jos, pe o scară, până în criptă. Mergeau în liniște, starețul luminând drumul cu o singură torță, până ajunseră la o încăpere circulară, cu acoperișul jos, ca o cupolă. În centru se afla un stâlp de piatră pe care era așezat un vas de sticlă, cam de mărimea mâinii unui om. Înăuntru se afla un flacon cilindric subțire, de câțiva centimetri, închis la ambele capete cu câte un capac de alamă. Un lichid ciudat, gros și verde la culoare, umplea trei sferturi din el.

Cosimo avansă, dar starețul ridică brațul ca să-l oprească.

– Prietene, nu te apropia nici un pas mai mult, spuse el ferm.

Cosimo se supuse.

– Acesta este cel mai sacru loc al nostru, spuse starețul. Suntem custozii acestui obiect de mai bine de o sută de ani. Provine din satul Adapolin din regiunea Sunun, departe de aici. Satele din partea locului au fost lovite de o ciumă groaznică ce ucidea fără discriminare, dar satul Adapolin a fost cruțat. Nici măcar o singură persoană de acolo nu a căzut la pat bolnavă. Un bărbat pe nume Iacob, un țăran simplu care se ocupa cu munca pământului, deținea acest obiect pe care îl vedeți în fața voastră, acest

flacon sacru. Când vecinii au început să piară de ciumă, Iacob le-a cerut bătrânilor din Adapolin să ridice un stâlp în piața orașului și să ridice un zid nu prea înalt în jurul lui. Apoi a pus flaconul pe pedestal și toți sătenii, femeile și copiii, bătrânii și tinerii, au trecut pe lângă zidul ridicat. Fiecare a fost pus să îngenuncheze să spună o rugăciune scurtă și apoi să-și facă cruce. Până în toamna aceluia an, Adapolin devenise renumit, satul miraculos. Bolnavii și șchiopii se buluceau acolo ca să-și afle vindecarea. Mulți se întorceau acasă cu povești despre curele miraculoase și calitățile protectoare ale flaconului lui Iacob. Dar Iacob însuși era foarte bolnav. Era ca și cum ar fi absorbit în el vaporii întunecați și îngăduise să devină slujitorul Diavolului. Pielea lui se acoperise cu răni dureroase, ochii aproape că i se închiseseră de bășici și își pierduse tot părul. Într-o bună dimineață, sătenii se treziră și văzură că atât flaconul, cât și Iacob dispăruseră. Starețul Andanov, cinci generații înaintea mea, îl luase pe cel bolnav în grija lui. Iacob a murit la două zile după ce a sosit aici și a fost înmormântat în pământul acestei mănăstiri. Predecesorii mei au păstrat flaconul în siguranță tot acest timp.

Undeva de deasupra lor se auzi dintr-odată un bubuit puternic și toată sala se zgudui. Urmară țipete și sunet de pași alergând.

Starețul îl apucă pe Cosimo de braț.

– A început! strigă el. Suntem atacați!

Un călugăr tânăr intră în sală clătinându-se. Fața lui era brăzdată de dâre de sânge.

– Părinte, bolborosi el. Stasanor... mai apucă să spună, și căzu la podea cu fața în jos, unde rămase nemișcat.

– Repede, veniți cu mine! Starețul Kostov trânti ușa și o încuie, apoi le făcu semn să-l urmeze în sus pe scări. Sala de mese era părăsită, dar se auzea zăngănit de arme, țipete și urlete de la oamenii din apropiere. Și se simțea miros de ars.

- Nu ne mai puteți ajuta acum!

Cosimo apucă mâinile starețului.

- Părinte...

- Mergeți, prieteni. Dumnezeu vă va călăuzi pașii. Trebuie să vă las acum.

- Cosimo, armele noastre au rămas în camere, spuse Niccoli. Sunt prea departe. Trebuie să ne despărțim.

La capătul coridorului apărură trei bărbați. Doi dintre ei aveau săbii late, iar al treilea un buzdugan.

Niccoli apucă o torță de pe perete și avansă spre ei. Ieșind într-un spațiu deschis, în curtea din mijlocul mănăstirii, auziră țipete, trosnet de lemn ars care se frânge și cade. Era un aer greu din cauza mirosului de carne arsă și de sânge vărsat.

- Trebuie să ne împrăștiem, strigă Tommasini peste tot zgomotul acela.

- De acord. Trebuie să ieșim de aici. Să ajungem la lac. Este un pâlț de copaci pe țărm.

Cosimo se întoarse și o simți pe Contessina apucându-l de braț.

- Nu te scap din ochi, spuse ea.

Gâfâind, Tommasini ajunse înapoi în camera sa. Ridicând un bagaj pe umăr, își trase sabia din teacă și se năpusti înapoi afară pe coridor. Se simțea tot mai mult fum. Începu să se înece și își dădu seama că n-avea nici cea mai mică idee cum putea să scape de aici. Cineva se repezi spre el, iar el se lipi de perete. Omul trecu pe lângă el prin întuneric. Apoi simți o mână pe umăr. El țipă, dar auzi o voce care îi sâsâia în ureche:

- Maestre Ambrogio!

Reuși să distingă trăsăturile unuia dintre călugări, părintele Daron, bibliotecarul.

- Trebuie să salvăm flaconul sacru, îi spuse el. Urmează-mă!

Scările către criptă se aflau în partea opusă a curții. O săgeată șuieră pe lângă urechea lui Tommasini. Nu știa de unde venise și continuă să pășească peste lespezile de piatră inegale. Călugărul era doar la câțiva pași în fața lui, mergând aplecat de mijloc. Când ajunseră la scări, o siluetă înaltă ieși dintr-un prag de ușă din stânga. Se uită spre ei, cu sabia ridicată.

Călugărul se dădu înapoi, cu Tommasini pe post de scut. Dar florentinul era pregătit, cu toate simțurile la pândă. Înainte ca atacatorul său să apuce să lovească, Tommasini îl tăie cu sabia. Când se dădu la o parte din fața trupului care se prăbușea, își scăpă sabia, dar avu prezența de spirit să ia arma dușmanului.

Jos, părintele Daron căută cheia și în cele din urmă reuși să descuie ușa. Apoi o închise cu putere în urma lor și amândoi se treziră în întuneric.

Pipăind drumul prin coridor, dădură de o luminiță slabă și în câteva clipe ajunseră din nou în sala circulară.

Tommasini văzu cum degetele călugărului se avântară înainte, pe suprafața cutiei de cristal. Deschise o ușiță de pe o latură a cutiei. Părintele Daron băgă mâna înăuntru și apucă nerăbdător flaconul. În spatele lor, se auzeau deja bubuituri în ușă.

– Repede! Trebuie să iei asta! spuse părintele Daron și-i strecură lui Tommasini în mâini cilindrul de sticlă. Preț de o secundă, Ambrogio își permise luxul de a studia obiectul în lumina plâpândă, minunându-se încă o dată de intensitatea culorii și de greutatea lichidului din tub. Imagini din trecut îi trecură prin minte, ca niște licăriri. Mâinile Sfântului Iacob ținând chiar acest obiect, acest lucru miraculos.

Se auzi tropăit de cizme pe podeaua de piatră.

– Eu am să-mi las viața în mâinile Domnului, spuse părintele Daron. Tu însă trebuie să scapi. Călugărul îi dădu lui Tommasini una dintre torțele de pe perete și îl împinse scurt spre zona mai îndepărtată a sălii, unde trase la o parte o carpetă de pe jos. În

piatră era o margine abia întrezărită a unei trape. Călugărul scoase o cheie din buzunar și o băgă într-un mic orificiu. Tommasini îl ajută să ridice chepengul. O scară dispărea în întuneric. Tommasini urcă pe treapta de sus, chiar în momentul în care trei bărbați pătrunseră în sală. Călugărul îi împinse capul jos, iar florentinul aproape că-și pierdu echilibrul. Trapa se închise cu zgomot deasupra lui.

Tommasini se găsea într-un tunel abia cât un stat de om și nu mai mult de câțiva centimetri mai lat decât umerii săi. Împiedicându-se, încerca să avanseze spre o răscruce aflată în fața lui, unde o luă la stânga din instinct. Abia respira în aerul fetid și tot corpul îi era scaldat în sudoare. Încercând să-și potolească bătăile inimii, ascultă sunetele urmărilor. Era imposibil să detecteze ceva peste vuietul focului, zgomotul exploziilor și distrugerea zidăriei. Dădu de alt tunel și continuă să meargă înainte. Doar intuiția îi era călăuză. După treizeci de pași, dădu de un colț și apoi văzu un zid solid care se ridica în față. Ajunsesse într-o de o fundătură.

O altă explozie chiar deasupra capului său scutură zidurile, iar o parte din plafon începu să cadă peste el. Bucăți de piatră și țiglă se prăbușiră în cascadă și o bucată mare de piatră aproape că-l doborî. Reuși să-și mențină echilibrul, dar torța i se stinse. Cu mâna stângă se pipăi în buzunarul interior ca să verifice dacă flaconul era intact, apoi, strângând bine sabia, se strecură încet spre o mică geană de lumină.

- Trebuie să salvez cât pot de mult din bibliotecă, șopti Cosimo. Pentru asta am venit aici. Nu putem să lăsăm totul să fie în întregime distrus de Stasanor.

Contessina îl apucă de braț.

- Vizavi, în curte, insistă Cosimo și arată spre o ușă de pe perețele îndepărtat.

În dreapta lor se afla un coteț de pui și alături o grădină de zarzavat, tăiată pe din două de o potecă îngustă. În stânga, o ușă deschisă dădea într-o spălătorie goală. Contessina aproape se împiedică de trupul unui bărbat în tunică neagră de piele. Apucă sabia acestuia și se uită de jur-împrejur, în timp ce Niccolò Niccoli, înarmat acum cu o sabie lată, sosi împleticindu-se, cu spatele spre ei, încercând să se lupte cu doi bărbați în același timp.

Contessina îi sări în ajutor. Unul dintre bandiți sări spre ea cu ghioaga. Îi rată capul la mustață. Omul nu avea experiență cu această armă și își recăpătă cu greu echilibrul. Cu o viteză uimitoare, Contessina își spintecă atacatorul de la gât până la vintre. Apucă ghioaga acestuia de jos și o aruncă spre Cosimo. Atacatorul lui Niccoli fu o clipă distras de imaginea tovarășului său ucis, așa că Niccoli profită și se năpusti înainte, cu sabia în gura acestuia. Lama ieși prin ceafa banditului, chiar la baza craniului. Niccoli o lăsă acolo și toți trei fugiră spre ușa din partea opusă a curții.

Niccoli apăsă clanța și deschise ușa cu grijă. Un coridor scurt ducea spre câteva scări. Ușa bibliotecii era în dreapta. Era încuiată și zăvorâtă.

Cosimo izbi puternic ușa cu ghioaga și încuietoarea sări cât colo sub puterea loviturii. Înăuntru era atârnată o torță. Niccoli scoase din buzunar o cutie cu o bucată mică de cremene și un amnar. Frecând amnarul de cremene, ieși o scânteie care aprinse o flăcăruie. Punând torța înmuiată în ulei la acea flăcăruie, aceasta se aprinse numaidecât.

Multe dintre rafturile bibliotecii erau deja goale. Cosimo se repezi în camera alăturată. Podeaua era acoperită cu lăzi, unele pline cu vârf. Călugărul, chiar în acea seară, începuse să pună la adăpost unele dintre cele mai prețioase lucruri ale mănăstirii ca să fie depozitate în siguranță într-un labirint de catacombe de sub

clădire. Aproape toate lăzile erau legate cu sfori subțiri, unele erau sigilate cu ceară. Lângă lăzi se aflau două coșuri. Unul era plin cu pocale, farfurii și argintărie; celălalt conținea o mulțime de icoane, picturi pe lemn, cruci de aur și argint, potire și sfeșnice care emanau încă miros de lumânări.

Cosimo îndepărtă capacul celei mai apropiate lăzi, ridicând cu grijă hârtiile care se aflau mai la îndemână. Desfăcu o copertă prăfuită, dădu peste pagina de gardă și citi literele grecești. Era un manual pentru constructorii de apeducte scris de un anume Umenicles. Ridică un pergament uzat, cu urme de arsură pe el.

– Acesta a fost scris de Herodot însuși, spuse el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Următorul volum conținea pagini de diagrame geometrice și formule matematice. Era o lucrare a unui discipol grec al lui Euclid.

– Mi se rupe inima la vederea acestor minuni, oftă Contessina. Ce putem să facem?

– Eu zic să ne grăbim, murmură Niccoli.

Dar Cosimo era ca în transă, pe altă lume. Pe de o parte se simțea rău, iar pe de altă parte, înălțat de aceste minuni. Era aproape prea mult ca să poată cuprinde totul cu gândul.

– Ce putem să facem? spuse el în cele din urmă.

– Nu prea multe, mă tem.

– Niccolò, nu putem lăsa aici aceste cărți. Cum putem să decidem pe care să le salvăm?

Contessina se aplecă și puse o mână grijulie pe umărul lui Cosimo, dar era prea târziu. Prădătorii erau deja pe urmele lor. Strigătele lor răsunau pe coridor.

– Repede! șopti Contessina și îl apucă pe Cosimo.

– Trebuie să salvăm ce putem! Cosimo puse un vraf de texte prețioase în brațele Contessinei, apoi începu să înghesuie cât mai multe în buzunare și sub centură. Niccoli luă și el câteva suluri

de pergamente, apoi îl trase pe Cosimo în spatele celui mai înalt maldăr de lăzi. O clipă mai târziu, doi dintre bandiții lui Stasanor se repeziră în cameră.

Până să ajungă prea aproape, Niccoli și Contessina ieșiră din ascunzătorile lor. Niccoli avea torța într-o mână și sabia în cealaltă. Cu torța descria un arc de cerc amenințător în aer. Îl atinse pe unul dintre oameni în față și acesta izbucni în urlete de durere. Apoi se năpusti înainte, găsi gâtul omului cu sabia și-l spintecă dintr-o singură mișcare. Sângele țâșni în șuvoi, iar omul se prăbuși în genunchi ținându-se de gât. Contessina sări iute la celălalt. Îl luă prin surprindere, ceea ce îi oferă un mare avantaj. Oponentul ei abia avu timp să-i pareze prima lovitură, înainte ca ea să-l străpungă cu sabia sub scut. Omul era deja mort când căzu la pământ.

Afară pe coridor se auzeau apropiindu-se mai multe voci. Niccoli stinse torța. Retrăgându-se înapoi în umbră, își ținură respirația. Alți doi intruși trecură în fugă pe lângă ei în magazie, de unde ieșiră câteva secunde mai târziu. Nu-i observară pe florentinii ascunși într-un cotlon întunecat.

– Acum ce facem? întrebă Contessina.

– Urmați-mă! Niccoli verifică holul și ieși.

După ce trecură pe lângă magazie și pe lângă o încăpere unde se făceau pomeni, intrară pe o altă ușă și ajunseră în capelă. Mergând pe lângă zid, ascunzându-se printre coloanele de piatră, ajunseră repede la altar. Un călugăr tânăr, un băiat de numai treisprezece sau paisprezece ani, sări din spatele altarului cu un crucifix în mână, ca scut. Avea fața albă ca varul de groază. Văzându-l pe Niccoli cu fața murdară de sânge, cu sabia strălucind în penumbră, tipă, scăpă crucifixul și o luă la sănătoasa. Niccoli urcă scările de piatră din colțul încăperii, unde o ușiță îngustă ducea la un coridor larg. Văzură un grup de atacatori venind în fugă spre capelă.

- Turnul trebuie să fie la dreapta, șopti Niccoli. Cred că pe acolo mai există o cale de ieșire.

Nu fură zăriți când intrară. O siluetă solitară se afla în mijlocul încăperii. Arăta ca un iepure surprins de lumina prea puternică, cu casca pusă pe-o parte. Abia dacă ajunsese la pubertate, un geamăn al tânărului călugăr, dar un băiat care dusesese o viață cu totul diferită. Se uita la sabia pe care o lăsase pe o bancă de lemn din apropiere. Niccoli făcu un semn cu capul și ridică din sprâncene.

Dură doar câteva secunde să-i lege mâinile băiatului și să-i pună un căluș în gură. În timp ce Niccoli făcea acest lucru, Contessina și Cosimo cercetară încăperea. Într-un cărucior de lemn aflat lângă zidul exterior curbat al camerei din turn găsiră sfoară și rămase aici de câțiva ani, când mănăstirea suferise câteva reparații.

O ușă întredeschisă ducea la o rampă care urca la mezanin. N-aveau altă șansă decât să-și lege de ei săbiile și ce apucaseră să salveze din bibliotecă și să o ia în sus pe rampa la capătul căreia se afla un parapet și, mai departe, întunericul nopții. În stânga lor, un coridor ducea înapoi către mănăstire. Contessina se uită peste zid și zări pământul la vreo zece metri dedesubt. Iarba se întindea de lângă zid până în depărtare.

Niccoli apucă un cârlig, în timp ce Cosimo luă altul și îl potrivește pe parapet. Apoi aruncă frânghiile de cealaltă parte a zidului. Niccoli trecu primul. Cosimo o ajută pe Contessina, în timp ce trecea peste zid și cobora cu agilitate spre pământ. Cosimo atinse și el pământul câteva clipe mai târziu. Când ateriză, vreo două cărți îi căzură din haină. Se aplecă să le ia, dar Contesina îl trase de acolo.

- Nu, făcu ea, în timp ce două săgeți bufniră în iarba de lângă ei.

Alergară în zigzag în jos, pe o pantă. Uitându-se înapoi, Cosimo zări un grup de călăreți gonindu-și caii spre un pod de lemn aproape de ziduri, într-un efort de a-i prinde. Era epuizat și încetinea mersul, nu mai putea nici să respire.

– Haide, Cosimo, țipă Contessina la el și se întoarse să-l ajute. Îi puse brațul în jurul lui. Nu te opri acum, dacă putem...

În acel moment, călărețul care se afla în fruntea grupului ieși din umbra mănăstirii, luându-i prin surprindere cu viteza cu care traversase distanța de la ziduri. Ridică o suliță și o lansă. Contessina se aruncă iute și îl împinse pe Cosimo la o parte din calea suliței. Acesta căzu la pământ, iar călărețul trecu pe lângă el, copitele calului aproape zdrobindu-i capul lui Cosimo.

Niccoli îl apucă pe Cosimo de un braț, iar Contessina de celălalt, și se chinuiră să parcurgă și ultimii metri de teren deschis până la adăpostul pâlcului de copaci.

– Nu te opri acum, strigă Niccoli, grăbindu-se și trăgându-l pe Cosimo de braț.

– Dați-mi drumul, se răsti Cosimo și-și eliberă ambele brațe. Nu sunt copil.

Cu o rezervă de energie pe care nu bănuia că o mai are, își trase sabia din teacă și merse pe lângă tufișuri. Încă mai auzeau voci, dar tot mai slabe. De dragul celor câteva lucrări prețioase pe care le salvaseră, nu putea să se oprească, cel puțin cât mai avea suflare în el.

Începuse să plouă când Ambrogio ajunsese la locul de întâlnire. Îl durea tot corpul, iar fața și mâinile îi erau rănite și sângerau. Oprindu-se o clipă, scoase flaconul și îl ținu în sus, în lumină. Strălucirea verzuie părea mai intensă acum. În vasul de sticlă, lichidul misterios părea aproape viu, iar Ambrogio îi simțea puterea latentă. Nu se putea abține să zâmbească de unul singur. Stăpânul lui știa mult mai multe decât el despre acest lucru

misterios. Dar el era cel care îl ținea în mână în acest moment. După ce puse înapoi flaconul, auzi o rămurică trosnind. Își trase sabia din teacă și se strecură cu grijă printre copaci.

Aproape că se năpustise asupra omului înainte să vadă cine era. Își înăbuși un scâncet și sări înapoi.

– Ambrogio, eu sunt!

– Niccolò! Slavă Domnului!

Cei doi bărbați se îmbrățișară. Ambrogio înlemni când alte două siluete ieșiră din întuneric. Apoi zâmbi larg, când îi văzu pe Cosimo și pe Contessina venind spre el.

CAPITOLUL 25

Veneția, în prezent

Vincent trăsesese draperiile grele și stinșese lumina, lăsând focul să arunce o strălucire caldă și plăcută în cameră. Edie și Jeff stăteau pe canapea, fiecare cu câte un coniac mare în mână, în timp ce Rose dormea pe o altă canapea de piele de sub o fereastră de cealaltă parte a bibliotecii. Apartamentul lui Jeff fusese sigilat, era încă subiect de investigație. Candotti le povestise că fuseseră urmăriți de un echipaj de poliție, ceea ce, cu siguranță, le salvase viețile. Roberto insistase să locuiască la el și renunțase să ceară să fie externat doar atunci când Edie amenințase că își face bagajele și pleacă singură la Florența.

Chiar dacă poliția le urmărise mișcările de când părăsiseră camera de spital a lui Roberto, Jeff și Edie fuseseră îndelung interogați de doi ofițeri superiori de poliție cărora le povestiseră de câteva ori evenimentele până la împușcături: cum vizitaseră La Pietà ca simpli turiști, ca să se uite la celebrele fresce; cum plecaseră de acolo la scurt timp după ora 5.30 seara și se întorseseră la apartament. Fiecare dăduse descrieri detaliate ale pistolarului și lămuriseră că era același care îi urmărise în noaptea precedentă, îl rănise pe Roberto și îl omorâse pe Dino. De

asemenea, ei confirmaseră că acest ucigaș era cel care deturnase șalupa lui Roberto și îl omorâse pe Antonio.

O femeie consilier stătuse de vorbă cu Rose și, mai târziu, cu Edie și Jeff. Dar Rose se calmase cu-adevărat doar când intrase în Palazzo Baglioni. Părea că are o afinitate naturală pentru acest loc și se apropiase foarte mult de Roberto. Se simțea în siguranță în interiorul zidurilor vechi ale clădirii de pe malul canalului. Înghițise o licoare specială preparată de Vincent după o rețetă secretă despre care acesta pretindea că se afla în familia lui de generații întregi și adormise în sunetele melodioase ale Intermezzo-ului în La al lui Brahms. Când Jeff o sărutase de noapte bună, ultimul lucru pe care i-l spusese a fost:

– Nu-mi vine să cred, tată! Ieșisem din apartament doar de câteva minute!

Jess se uită la fiica sa adormită.

– Tinerii au puteri remarcabile de recuperare, șopti Edie.

– Cred că asta îți aduce aminte de niște evenimente tragice pentru tine.

Ea zâmbi.

– Anii de terapie au pus un plasture peste acele răni. Aveam opt ani, eram mult mai tânără decât Rose, atunci când părinții mei au fost uciși. Dar nu înseamnă că nu-mi amintesc. Fiecare detaliu, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Părea că vrea să vorbească despre asta, așa că Jeff o lăsă să se descarce. Am re trăit acea experiență de atâtea ori! Niciodată nu-și pierde din putere, dar am ajuns să mă împac cu gândul că, da, chiar s-a *întâmplat*. Chiar am *intrat* în acel laborator improvizat din deșert și mi-am găsit mama și tatăl practic plutind în propriul sânge. A fost pur și simplu o crimă absurdă: asasinul a fugit cu câțiva dolari. Asta a fost acum treizeci de ani, iar ceasurile nu au stat, pământul nu s-a oprit din rotație chiar dacă așa crezi că ar trebui să facă.

– Și acum lucrezi cu morții.

- Oh, da.

- Într-un fel ciudat, poate că te ajută.

- Nu sunt sigură de asta, dar păstrează perspectiva lucrurilor.

Jeff se uită întrebător la ea.

- Uită-te la Cosimo de Medici. A fost unul dintre cei mai bogați oameni care au trăit vreodată. În vremea sa, putea să facă aproape orice. El a dat startul Renașterii, pentru numele lui Dumnezeu! Și ce este acum? Indiferent unde se află trupul lui, acesta este, în cel mai bun caz, o grămadă de oase într-o haină frumoasă cu nasturi de aur masiv.

Jeff se gândi la biata Maria. La viața ei atât de violent și de fără sens curmată. Și la Dino, care plătitise prețul suprem ca să-i salveze. Asta fusese doar cu două nopți în urmă, dar deja părea o veșnicie de-atunci. Unde era Dino acum? Oare ceva din ființa lui se întâlnise cu soția și fiica sa? Oare scăpasera de agonia care le bântuise existențele? Sau poate din tot ce avusese Dino vreodată rămăsese doar o grămadă de carne care putrezea într-un cimitir din apropiere?

Jeff ridică din umeri și se uită în tavan.

- Întrebări fără răspuns, spuse el ca pentru sine. Cred că numai în momente ca acesta ne gândim ce înseamnă viața cu adevărat. Și la ce concluzie ajungem?

- Fiecare ajunge la o concluzie complet diferită, spuse Edie.

- Dar există un adevăr de bază, nu-i așa?

- Probabil că nu, răspunse Edie.

- Totul este numai fum și oglinzi, totul e în zadar, nu-i așa? Chiar dacă crezi sau nu într-o viață de apoi, singurul lucru care contează cu adevărat este ce lași pentru ceilalți, fie mari opere de artă, o muzică minunată pe care oamenii o ascultă secole după moartea ta sau ceva simplu, cum ar fi ca oamenii să-și aducă aminte că ai fost un om bun, cineva care a dat mai mult decât a luat.

– Poate, spuse Edie, golindu-și paharul și turnându-și încă unul. Dar orice faci, orice lași după tine, în cele din urmă totul este uitat și în final dispare. Văd asta în fiecare zi. La sfârșit, nu mai rămâne nimic, nimic-nimic. Oasele se transformă în praf și pulbere, iar praful este suflat de vânt. Luă o gură zdravănă de coniac. Și ceea ce *facem* noi dispare la fel, nu-i așa? Nu așteptă răspunsul lui Jeff și continuă: Într-o bună zi, muzica lui Mozart va fi uitată, cuvintele lui Isus nu vor mai însemna nimic. Orice vor fi însemnat odată nu va mai avea nici o însemnătate. Cum a spus odată marele George Harrison: toate trebuie să treacă.

– Chiar așa, spuse Jeff și ridică paharul. Apoi izbucniră amândoi în râs.

– Deci, acum ce facem? întrebă Edie, ștergându-se la ochi.

– Evident, mergem la Florența. Primul lucru. Toți! Jeff se uită spre Rose simțindu-se vinovat pentru că o târâse în toată nebunia asta. Apoi îl cuprinse furia, furie pentru că nu fusese în stare să o apere de toate ororile la care fusese martoră.

CAPITOLUL 26

Toronto, în prezent

Apelul la un număr de Veneția fusese făcut de unul dintre secretarii lui Luc Fournier care îi întinse telefonul în timp ce limuzina gonia spre aeroport.

– Bună seara, zise Fournier. Auzi respirația persoanei de la celălalt capăt al firului. Nu trebuie să spui nimic. Fournier fu cât se poate de clar și de concis. Hai să facem asta cât mai simplu posibil. Vreau să intervii personal. Înțelegeți?... Bine! Asta e tot! Să nu mă dezamăgești!

CAPITOLUL 27

Veneția, în prezent

Cei doi bărbați purtau costume gri identice. Unul avea o pereche de ochelari de soare pe nas, chiar dacă era ora 22.30 și întuneric beznă în fața secției de poliție. Celălalt, mai înalt, avea părul vopsit blond, dar se vedeau rădăcinile negre. Mesteca gumă. Se apropiară de biroul principal, iar ofițerul de serviciu, Gabrielli Risso, îi zări și simți cum îl trec fiori pe șira spinării.

– Da?

Bărbatul cu ochelari de soare scrută încăperea în liniște. Celălalt scoase un portofel din buzunar, îl deschise și îl puse în fața ofițerului de la birou. ROS: Raggruppamento Operativo Speciale, o divizie de elită a carabinierilor, o unitate antiteroristă.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Risso.

Mestecând gumă în continuare, blondul spuse:

– Am venit să luăm prizonierul.

– Dacă vă referiți la suspectul de crimă adus aici de la San Marco în această seară, este încă anchetat.

– Cheamă-ți comandantul aici... acum!

Risso se uită fix în ochii cenușii ai omului din fața lui și decide să nu se certe cu el. Ridică receptorul și formă un număr de interior din trei cifre.

Câteva clipe mai târziu, își făcu apariția un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniforma de comandant provincial.

- Comandant Mantessi, spuse el, cu puternic accent napolitan. Ofițerul meu de serviciu mi-a spus că vă interesează asasinul din San Marco.

Comandantul le făcu semn către o sală aflată la oarecare distanță de holul de primire. Era complet goală, cu excepția unei mese de oțel. Singura fereastră dreptunghiulară din cameră, aflată pe peretele opus ușii, avea zăbrele. Bărbatul cu ochelari se opri la un capăt al mesei. Blondul se așează.

- Am fost trimiși să transferăm prizonierul.

Comandantul se lăsă pe un scaun de cealaltă parte a mesei, își puse mâinile pe masă și își împreună degetele.

- N-am auzit nimic despre asta.

- Comandantul nostru v-a trimis un e-mail în această seară.

- Nu am primit nici un e-mail.

Ofițerul ROS continua să-l fixeze cu privirea pe Mantessi și scoase din buzunarul hainei niște hârtii.

- Iată!

Mantessi se uită la ele și apoi se ridică fără un cuvânt.

- Așteptați aici.

În mai puțin de un minut se întoarse în cameră.

- Nu a fost înregistrată această cerere nicăieri în afară de acest document pe care mi l-ați arătat. Nu există nici un e-mail, spuse el simplu.

- Am anticipat această situație, spuse ofițerul ROS. Nu poți să te bazezi pe noile tehnologii. Așa că mi-am luat libertatea de a-l contacta pe superiorul dumneavoastră, prefectul adjunct, Aldo Candotti - spuse el și-i dădu lui Mantessi mobilul său.

Comandantul îl luă ca și cum ar fi fost un pește stricat. Punând telefonul la ureche, spuse:

- Da, domnule prefect adjunct. Da, așa este. Dar, domnule, nu avem nici o bază formală... Se uită la ofițerul ROS, care își privea pantofii și se legăna pe călcâie. Celălalt ofițer părea că se uită prin el, dar era greu de spus având în vedere ochelarii de soare. Da, domnule! Da, normal. Înțeleg... Foarte bine... Noapte bună! Se prefăcu a încheia conversația, deși Candotti îi pusese de mult punct.

Dubița ROS trase la intrarea din spate a secției de poliție. Prizonierul avea mâinile legate la spate cu cătușe. Patru ofițeri de poliție îl escortară la ușile dubitei. Zâmbi disprețuitor spre Mantessi, care urmărea totul din ușă. Doi ofițeri în uniformă îi împinseră capul prizonierului în jos ca să nu lovească rama ușii și pocniră portierele, apoi loviră cu palma în ele pentru a-i da de înțeles șoferului că totul era în regulă. Dubița demară în trombă. O Alfa Romeo 159 cu ofițerii ROS o porni imediat după ea.

Cele două vehicule traversară Ponte della Liberta și o luară spre Mestre, lăsând luminile Veneției în urmă. Drumul principal o lua spre nord și se avânta peste câmpurile pline de măslini, apoi se îngusta și devenea doar o șosea pe două benzi, cu case modeste de piatră pe fiecare parte. Dubița și mașina traseră pe dreapta pe o alee. Cei doi bărbați săriră din Alfa Romeo și se întâlniră cu șoferul dubitei la jumătatea distanței dintre vehicule. Aleea era mocirloasă sub picior. Lapovița se opri se doar cu o oră în urmă. Din gură le ieșeau aburi calzi de respirație. Făcură schimb de chei. Mașina întoarse, se răsuci pe alee și o porni la drum, în timp ce ofițerii ROS săriră în cabina dubitei, porniră motorul și continuară pe drumul mocirlos. La aproape un kilometru depărtare, se vedeau lumini în noapte. Încetiniră și traseră sub ramurile

unui copac lângă o mașină neagră staționată acolo. Fugiră în spatele dubitei și deschiseră ușile.

– Dumnezeuule, ce mă bucur să vă văd! exclamă prizonierul și ieși în aerul rece.

Unul din ofițerii ROS îl bătu pe spate.

– Și noi ne bucurăm să te vedem, Giulio.

Celălalt ofițer îi desfăcu repede cătușele. Giulio își frecă încheieturile mâinilor. Unul din ofițeri îi oferă o țigară. O luă recunoscător și o aprinse, mergând după ei pe o parte a dubitei.

Farurile mașinii se stinseră și o siluetă robustă ieși din mașina neagră. Aldo Candotti își ținea mâinile în buzunarele unui pardesiu lung, care îi flutura pe lângă picioare. Dădu mâna cu cei trei bărbați.

– Excelentă treabă, spuse el, cu vocea plată. Acum, domnilor – se întoarse spre cei doi ofițeri ROS. Dacă puteți să așteptați aici o clipă, aș vrea să vorbesc ceva în particular cu Giulio.

Candotti puse un braț cărnos în jurul umărului prizonierului și îl conduse pe poteca plină de frunze pe sub copaci.

– Sunt foarte recunoscător, zâmbi larg Giulio către Candotti. În curând voi avea informația de care aveți nevoie.

– Problema este, răspunse șeful poliției, că se pare că ai dat naștere la... cum să spun? Mult PR negativ, Giulio. Ideea ta de a te duce s-o iei pe fată din apartament a fost atât de neinspirată, încât a trebuit să intervin personal.

Giulio își duse țigara la buze și trase din ea. Apoi o scoase, o aruncă la pământ și o strivi cu vârful pantofului. Când ridică din nou privirea, Candotti ținea un pistol în mână, la doar câțiva centimetri de fruntea lui. Giulio se încordă și se dădu un pas înapoi.

– Ineficiența este scuzabilă la mulți oameni, Giulio, spuse Candotti plictisit. Oamenii pot accepta că un star de muzică pop ajunge târziu la un concert sau că un pictor are nevoie de puțin

mai mult timp ca să-și termine opera de artă. Dar asasinii? Ei bine, nu merge, nu-i așa? Sunt sigur că înțelegeți.

Giulio gândea cu febrilitate. Nici o situație nu era absolut iremediabilă. Aruncă o privire în direcția vehiculelor și-i văzu pe cei doi bărbați uitându-se direct spre ei.

– Aș spune că îmi pare rău că trebuie să fac asta, continuă șeful poliției. Dar urăsc clișeele, tu nu? Acum, să te pun să stai în genunchi și să-ți trag un glonț în cap sau ar fi mai sportiv să te las să alergi și să te împușc în spate?

Pistolul bubui și apăru o gaură mare în fruntea lui Giulio.

– Sau ce-ar fi să te iau prin surprindere? Întrebă Candotti.

Punându-și pistolul în buzunar, o luă înapoi spre mașină, încercând să nu se murdărească de noroi pe pantofi. Deja pornea motorul când cei doi polițiști se apropiară. Candotti coborî geamul.

– Îngropați-l în pădure, spuse el, uitându-se în ochii reci, lipsiți de expresie, ai ofițerului ROS blond. Fără nici un alt cuvânt, acceleră mașina și ieși pe șoseaua principală, și înapoi spre Republica Serenissimă a Veneției.

CAPITOLUL 28

Florența, în prezent

Când ajunseră la Capela Medici, era seara târziu. Nu mai găsiseră bilete de tren, fiind nevoiți să închirieze o mașină. Îi făcuseră o vizită lui Roberto, apoi trecuseră să ia câteva lucruri de la apartamentul lui Jeff și pe la secția de poliție ca să obțină permisiunea de a călători la Florența, așa că se făcuse aproape ora 16.00 când părăsiră *Piazzale Roma*.

Jack Cartwright îi întâmpină la scările care duceau la sala raclelor. Dădu mâna cu Jeff și îi aruncă o privire pocăită lui Edie. Ea își dădu ochii peste cap și merse direct în biroul unchiului său.

Poliția înapoiase toate lucrurile pe care le ridicase pentru investigații, dar numai un angajat din personalul laboratorului, Sonia Stefani, se întorsese la muncă din concediu. Computerele fuseseră reinstalate, fișierele verificate; totul era în ordine. De fapt, era aproape la fel cum fusese cu o săptămână în urmă, aproape ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Jack arătă spre tavan.

– Camere de supraveghere, explică el. Poliția a recomandat, iar firma de asigurare a insistat asupra acestui lucru. E o ingerință în intimitatea fiecăruia, după părerea mea.

Edie ridică din umeri.

– Este bine că te-ai întors așa de repede, îi spuse Soniei. Apreciem asta foarte mult, eu și Jack.

– Ca să fiu sinceră, m-am plictisit de moarte. Ați fost la Veneția?

– Da, aveam nevoie de o scurtă pauză, minți Edie. El este un prieten, Jeff, și fiica lui, Rose.

Își dădură mâinile.

– Deci, ce s-a mai întâmplat? întrebă Edie. Am văzut reportajul TV, desigur. Se uită spre Jack Cartwright, care stătea pe un scaun pivotant la vechiul birou al lui Carlin Mackenzie.

– Vezi astea de aici, spuse Jack, arătând spre o imagine de pe ecranul monitorului; dungi colorate care semănau cu tresele de pe umerii soldaților. Acum doar două zile am obținut un software nou-nouț care ne permite să efectuăm teste ADN pe mostre extrem de mici. Asta înseamnă că am putut să prind mai bine natura ADN-ului pe care l-am prelevat din trupul care credeam că este al lui Cosimo. Prin comparație, aici sunt mostre de la alți patru membri ai familiei Medici.

Apăsă câteva taste și câteva seturi de dungi colorate apărură sub prima.

– Te-ai fi așteptat să se potrivească în zona aceasta, spuse, și mută cursorul de-a lungul unui bloc de culoare. Dar nu este nimic. Ridică privirea și se uită la Edie. Acest corp nu poate să fie al unui membru al familiei Medici.

– Atunci cine dracului este? întrebă Jeff.

– Asta nu pot să spun. Dar am descoperit niște fapte interesante. Am comparat mostra cu altele din International HapMap.

– Cu ce? întrebă Jeff.

– Scuze. Pentru că genomul uman a fost localizat pe hartă acum câțiva ani, acum avem ceva care se numește International HapMap Project, adică un catalog de PNU.

– Care sunt?

– Polimorfisme nucleotide unice, întrerupse Edie. Cantități minuscule de ADN care variază cel mai adesea de la un individ la altul; fragmente de genom care fac ca o persoană să aibă, știu și eu, ochi albaștri, să spunem. Sau spatele păros.

– Sau un nas ca al mamei, interveni și Rose.

Jeff își puse un braț pe umerii ei.

– Nu contează, spuse Cartwright. Ideea este că am putut să compar ADN-ul de la acest corp cu peste trei milioane de PNU din catalog și am aflat că acest cadavru îi aparține unui bărbat care s-a născut în Scandinavia. Din câte știm, Cosimo de Medici nu a călătorit niciodată o mie cinci sute de kilometri ca să ajungă în Scandinavia, deci trupul cu siguranță nu este al lui Cosimo. Presupun că este probabil al unui servitor de la curte sau al unui sclav.

– Dar femeia? întrebă Jeff.

Jack se ridică brusc.

– Voi doi aveți de gând să-mi spuneți vreodată ce se întâmplă? Edie înghiți în sec.

– Ce te face să crezi...?

– Edie, de ce te-ai întors așa repede? Și cum de este Jeff atât de interesat de toate astea? Inspiră adânc. Citesc și eu ziarele, să știi. Patru morți în câteva zile. Un celebru viconte împușcat, unul care se întâmplă să îți fie prieten, Jeff.

– Îmi pare rău, Jack, spuse Edie. N-a fost planul meu să te țin în necunoaștință de cauză. Observă că Rose făcea ochii din ce în ce mai mari.

– Și nici pe tine, îi spuse Jeff fiicei sale.

Edie îi relată lui Cartwright pe scurt povestea, lăsând deoparte informațiile esențiale privind indiciile.

– Și, evident, ați găsit ceva în La Pietà care v-a adus înapoi aici? spuse Jack, atunci când ea termină.

Edie aprobă din cap.

– Și, evident, nu ați auzit ultimele știri.

– Ce vrei să spui?

Cartwright se opri o clipă, savurând efectul dramatic pe care îl produsese remarca sa.

– Presupusul asasin a evadat din custodia poliției.

– Ce? ȋipară Edie și Jeff la unison.

– Au făcut public în seara asta, chiar înainte de a sosi voi, de fapt. Nici urmă de el.

– Tată? făcu Rose temătoare.

– Stai o clipă, draga mea, spuse Jeff. Este în regulă.

– Și ce ați găsit în La Pietà mai precis? întrebă Jack, cu un rânjet pe față.

– Era o frescă.

– Știu. Locul ăla e plin de fresce, la naiba!

– Pe o frescă apărea o imagine cu această capelă. Și scria ceva: „SOTTO 400, 1000“.

– Și ce vrea să însemne asta?

– „Sub“, în latină, spuse Edie.

– Știu asta, murmură Jack.

– Atât. Nu am nici o idee ce vrea să însemne restul.

Cartwright se întoarse spre Jeff.

– Dar tu?

– Am crezut că ar putea să fie o combinație sau un cod, dar...

– Evident că v-ați încâlcit prea mult în treburile astea, spuse Jack. Nu mai vedeți pădurea din cauza copacilor. De ce să amestecați latina cu numerele moderne? 400, 1000? Trebuie să vă spună ceva. Schimbați 400 și 1000 în sistemul numeral roman și ce aveți? CD, M.

– CD, M...

– C-o-s-i-m-o D-e M-e-d-i-c-i?

Jeff și Edie se uitară la Cartwright ca și cum le-ar fi revelat sensul vieții.

- Genial, Jack, zâmbi Edie timid.

- „Sub Cosimo de Medici“, spuse Jeff. Urăsc să vă stric petrecerea, dar nu am ajuns de unde-am plecat? Artefactul pe care l-ați găsit nu era tot „sub“ Cosimo de Medici?

- Doar că nu era Cosimo, ripostă Jack.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Edie. Este ridicol!

- Nu, nu - stai puțin, stai puțin! Jeff se aplecă pe marginea biroului și se uită la podea. Celălalt corp, femeia. Ați presupus că este Contessina de Medici, corect? Dar artefactul se afla sub corpul presupus a fi al lui Cosimo. Poate că indiciul din La Pietà ne conduce la ceva ce se află sub celălalt corp.

- Ce te face să crezi asta?

- Păi, răspunse Jeff. CD, M pot să însemne Cosimo de Medici, dar pot la fel de bine să însemne Contessina de Medici, nu-i așa?

Le luă o jumătate de oră ca să scoată trupul din raclă, o procedură pentru care era nevoie de multă răbdare și de o foarte mare experiență pentru a evita să se aleagă cu un maldăr de oase și de praf pe podeaua laboratorului. Edie și Jack transferară trupul femeii din locul în care se odihnea pe o targă pe roți, pe care Rose o ajutase pe Sonia s-o pregătească. Rose nu voia să mai fie dată la o parte. Iar Jeff își zise că, în cele din urmă, era mai bine decât să o gonească cu fiecare ocazie. Dăduse piept cu cele mai mari pericole și se dovedise a fi o tânără curajoasă și rezistentă. Se trezi privind-o, admirând-o în timp ce lucra. Se simțea extrem de mândru de fetița lui.

Cei doi paleopatologi își puseseră halate și mănuși de cauciuc și se pregăteau să înceapă investigațiile. Edie fixă o lumină puternică aproape de targă, în timp ce Jack își potrivi un fel de monoclu pe ochiul stâng. Nimeni nu vorbea. Jeff observă pentru

prima oară luminița roșie de la camerele de supraveghere din laborator și se gândi ce ciudățenie or fi înregistrând.

– Corpul se află aproximativ în aceeași stare ca al bărbatului, remarcă Edie, în timp ce examina hainele și câteva fire de păr sur din jurul tâmpelor cadavrului. Posibil să fi fost îngropate în același timp.

Luă cu penseta câteva fire de păr și le puse într-o eprubetă pe care o etichetă. Cartwright perie câteva fire de praf de pe rochia femeii și le puse într-o eprubetă similară.

Mare parte din rochia femeii se dezintegrase, în special pe partea de dedesubt, lăsând un strat de pânză doar de grosimea unei coli fine de hârtie peste corp. Îndepărtară cu mare atenție bucățelele de material, așezându-le pe o masă din apropiere, pe care pusese în prealabil o folie de plastic. Apoi puseră o altă folie de plastic peste haine.

Pielea cadavrului era maronie, culoarea lemnului de tec vechi, cu niște pete sub brațe și în zona pelvisului. Pe alocuri se dezintegrase și nu mai rămăsese nimic din tegumente, lăsând la iveală osul gol.

– OK, spuse Edie. Să aruncăm o privire „sub“ corp.

Repetând aproape identic ceea ce făcuse echipa cu aproape o săptămână în urmă, Jack răsuci corpul pe o parte. Văzură forma sirei spinării și oasele vechi, acolo unde vertebrele fuseseră expuse din cauza dezintegrării pielii și a cărnii. Apoi Edie îl zări, între a șasea și a șaptea vertebră, în spațiul intercostal, acolo unde fuseseră odată mușchi și țesut. Un obiect argintiu.

– Răsuciți-l înapoi, le ceru Edie și îl ajută pe Jack să răsucescă corpul care n-avea nici măcar greutatea unor fulgi.

– E ceva? întrebă Jack, aplecându-se ca să vadă mai de aproape.

– Cred că da. Jeff, ai putea...?

– Îmi pare rău, spuse Jeff, trăgându-se un pas înapoi.

Repetând procedura pe care o urmăsea Carlin Mackenzie, Edie desfăcu ce mai rămăsese din pieptul femeii. Acolo, cuibărit în țesutul acum uscat, observă marginea a ceva ce semăna a fi o cutiuță metalică. Câteva dintre coastele femeii se făcură praf. Edie dădu cu grijă la o parte un fragment de os și, cu o perie moale, mătură cu atenție cavitatea, înainte de a-și strecura degetul arătător înmănușat în deschizătura creată.

Toată încăperea era învăluită în tăcere – toți patru se uitau hipnotizați la obiectul pe care îl scoase Edie. Era o cutiuță metalică nu mai mare de cinci centimetri pătrați, cu o închizătoare minusculă pe o parte. Edie merse într-o parte și puse cu grijă obiectul pe o măsuță acoperită cu plastic.

Era ceva atât de simplu. Metalul părea să fie argint sau aliaj de argint. Arăta la fel de nou ca în ziua în care fusese făcut. Jack se aplecă și-și potriveși monoculul, apoi și-l scoase cu totul și trase o lupă mai mare, aflată pe un stativ special.

– Nu are nici un semn pe ea, spuse.

– Putem s-o deschidem? Întrebă Jeff.

Edie ridică închizătoarea cu o pensetă și desfăcu atent capacul. Acesta se dădu la o parte încet. Înăuntru se afla o cheie mică pe un pat de catifea de un mov decolorat. Pe mânerul cheii se zăreau cuvintele: „GOLEM KORAB“. Edie o scoase din cutie și o ținu în mână între arătător și degetul mare cu mânușile în mâini. Tocmai o întorsese ca să vadă dacă scrie ceva și pe cealaltă parte, când auzi o voce ciudată:

– Bravo!

Un bărbat înalt cu părul vopsit în șuvițe blonde stătea la jumătatea drumului pe scară, spre camera funerară. Fuseseră atât de adânciți în ceea ce făceau, încât nici unul dintre ei nu îl auzise venind. Bărbatul aplauda încet, sunetul palmelor sale fiind camuflat de mânușile de piele pe care le purta. Se opri, băgă mâna în buzunarul hainei de unde scoase un revolver.

– Se pare că am ajuns chiar la momentul potrivit. Acum... – se uită direct spre Edie –, te rog să pui înapoi cheia și să te depărtezi de lângă masă.

Edie nu se mișcă.

– Foarte bine, spuse el, ridicând pistolul.

– Edie! țipă Jeff.

Bărbatul zâmbi, dar menținu pistolul ațintit asupra lor.

– Foarte rezonabil.

Ajunse la masă în trei pași, ridicând cheia din cutie.

– Frumos, nu-i așa? Strecură cheia în buzunar. Acum, îmi pare foarte rău, dar va trebui oricum să vă omor. Angajatorului meu nu i-ar plăcea ca publicul să afle de vizita mea și, ei bine, nici mie. În genunchi!

Nici unul nu se mișcă. Îl pocni pe Jeff cu pistolul în tâmplă, trimițându-l la podea.

– Tată! țipă Rose și se duse repede lângă el.

– În genunchi! repetă bărbatul.

Jack și Edie se supuseră.

– Fața la perete. Și tu.

Tremurând, Sonia se alătură celor doi.

– Acum, cine vrea să fie primul? Cred că cea mai tânără, nu credeți?

Jeff acționează instinctiv și se aruncă spre mâna bărbatului înarmat. Cu o forță pe care nici nu bănuia că o posedă, se izbi cu capul în fața blondului spărgându-i nasul. Pistolul alunecă pe podea. Blondul se împiedică cu spatele, apucându-se în ultima clipă de marginea mesei ca să nu cadă. Dar Jeff încă nu-și potolise furia și disperarea. Îl pocni pe bărbat cât putu de tare în plexul solar. Acesta se aplecă de mijloc și gemu.

Jack și Edie erau și ei amândoi în picioare, iar Sonia recu-perase pistolul de pe jos. Poate că era depășit de numărul lor mare, dar blondul nu era un simplu bătăuș în baruri. Cu sângele

șiroind din nasul spart, apucă targa pe roți cu trupul femeii și o împinse cu putere spre ei. Targa porni spre cealaltă parte a camerei, se lovi de un dulap cu computere aflate pe un stand mobil și alunecă până într-un colț al laboratorului, unde se întâlneau două bancuri de lucru. Corpul mumificat alunecă în diagonală de pe masă și pe oțelul de pe bancurile de lucru, împrăștiind în jur stative cu eprubete și alte instrumente de laborator și apoi ateriză cu capul înainte, dar, în mod miraculos, intact într-o încurcătură de fire și hârtii. Împingând-o apoi pe Rose la o parte, atacatorul urcă câte trei trepte o dată.

Jeff se repezi la Rose și o trase spre el.

– Ești bine, iubirea mea?

– Sunt bine, tată. Tu sângerezi.

Jeff își duse mâna la tâmplă, unde fusese lovit cu patul pistolului.

Sonia aduse o cârpă rece și umedă și șterse ușor rana. Nu era adâncă, dar deja pielea din jurul ei începea să se învinețească.

– N-ar trebui să chemăm poliția? spuse ea.

– N-ar trebui mai întâi să verificăm dacă ticălosul ăsta nu mai este încă aici? întrebă Edie.

Jeff luă pistolul de la Sonia și fugi în sus pe scări. Dar nu se zărea nici urmă de intrus pe nicăieri. În fond, luase ceea ce-i trebuia.

– Ei bine, ăsta pare a fi finalul aventurii noastre, spuse Jack.

– Da, așa s-ar putea să fie, răspunse Jeff mâhnit.

– Am văzut ce scria pe cheie, spuse Edie. „GOLEM KORAB“.

– Sună a budincă indiană, observă Sonia.

Rose fu singura care râse. Dar apoi expresia feței ei deveni serioasă.

– Așteaptă puțin, Edie, spuse ea dintr-odată. Ai văzut ce scria pe o parte a cheii. Dar pe cealaltă?

- Din păcate, nu am apucat să văd asta. Prietenul nostru cu părul vopsit ne-a întrerupt chiar când voiam să întorc cheia pe partea cealaltă.

Se lăsă liniște preț de o clipă, dar apoi tăcerea fu întreruptă de Sonia:

- Camerele de supraveghere, spuse ea, cu ochii larg deschiși.

Ceilalți se uitară la ea fără expresie.

- Poate că nu ai avut timp să vezi cealaltă parte a cheii, dar camerele poate că au prins imaginea.

- Sonia, ești un geniu! exclamă Edie.

Scoțând cardul de memorie din camera de supraveghere, Sonia îl puse într-un cititor multimedia conectat la unul dintre computerele Macintosh.

- Știi ce ai de făcut? o întreabă Edie, în timp ce Sonia preluă tastatura și începu să tasteze câteva comenzi.

- Am prins câteva șmecherii de la fratele meu. El lucrează pentru o firmă de securitate la Milano. Camerele acestea sunt în marea majoritate standard. Ele înregistrează imaginile pe aceste carduri de memorie și apoi sunt șterse automat la fiecare douăzeci și patru de ore, după ce imaginile originale au fost stocate pe un hard disc. Deci tot ce trebuie să facem este să derulăm imaginea până la momentul de acum douăzeci de minute, spuse Sonia.

Mare parte din imagini prezentau un laborator gol. Apoi o văzură pe Sonia intrând și apoi ieșind. Puțin mai târziu, Jack Cartwright veni de pe coridor și lucră cam o oră la unul dintre computere. Derulând imaginea mai departe, Sonia găsi momentul în care Edie și Jack erau aplecați asupra cadavrului de pe targa cu roți. O văzură pe Edie cum ridică un obiect din cadavru, îl pune pe o masă, îl deschide și scoate cheia.

- Aici este! exclamă Edie. Mergi înapoi.

Sonia tastă ceva și filmul începu să se deruleze înapoi. Încetini mișcarea până când ajunse să se miște cadru cu cadru.

– Acolo, spuse ea.

Pe ecran văzură degetul mare și cel arătător al lui Edie ținând cheia.

– Este imposibil, remarcă Jeff disperat. Nu poți să distingi nimic.

– Așteptați puțin, spuse Sonia, cu degetele dansând pe tastatură. Imaginea de pe ecran se mări și se dădu spre dreapta, se opri și începu să crească din nou. Cheia umplea acum tot ecranul, dar imaginea era încetoșată.

– Trebuie doar să îmbunătățesc imaginea aceasta...

Câteva secunde mai târziu, Sonia se rezemă de scaun.

– Voilă!

Se distingea doar o inscripție slabă pe marginea cheii. Era o clădire cu un singur etaj și cuvântul: ANGJA. În mijlocul clădirii doar două litere mici, M și D.

La ora 7 dimineața, aeroportul din Pisa era aproape gol, semănând mai mult cu o stație de autobuz decât cu un aeroport internațional. Rose, înfocolită în haina ei groasă de iarnă, sorbea dintr-o ceașcă de plastic un ceai slab pe care tocmai i-l dăduse Jeff.

– Chiar nu trebuie să mă faci pachet și să mă trimiți acasă, să știi, tată, spuse ea, mângâindu-l ușor cu mâna înmănușată.

– Mă tem că da, Rose. Crede-mă, îmi pare rău, dar ai asistat și-așa la prea multe întâmplări înfricoșătoare. Se simțea furios pe el însuși pentru că-și pusese fiica în pericol, pentru că îi stricase vacanța în Italia, pentru că o expusese la atâtea orori. Sunt..., începu el.

– Tată, nu e nevoie. Nu este vina ta. Ia-o și așa: câte fete de vârsta mea au parte de atâtea acțiune? râse ea. Gândește-te câte le

pot povesti prietenilor!... Glumesc, tată, adăugă ea repede, văzând că acesta se schimbă la față.

El reuși să zâmbească obosit și o îmbrățișă.

– Deci, promite-mi, spuse el, ținând-o la distanță de un braț de el. Nici o vorbă nimănui, nici măcar mamei tale... în special mamei tale.

– Pe cuvântul meu!

Se întoarseră spre Edie, care se apropia de ei.

– Totul este pregătit?

– Da. Pașaport, bilete, bani, spuse ea zâmbind spre Jeff. Cel puțin, le aveam pe toate trei când mi s-a cerut să le verific acum două minute.

Edie râse și o sărută pe Rose pe frunte.

– Ne vedem curând.

Rose se ridică pe vârfuri și își sărută tatăl pe obraz.

– Au!

– O, Dumnezeu! Îmi pare rău, tată!

– Nici o problemă, spuse el, ducând mâna la obrazul vânăt.

Când le ajunse rândul la îmbarcare adăugă:

– Sună-mă când ajungi acasă, da?

– Așa am să fac. Și te rog, tată, ai grijă. Nu prea înțeleg eu tot ce se întâmplă cu voi, oameni buni; dar poate că e timpul să mergeți la poliție?

– Da, poate, Rose. Poate. Dar nu-ți face griji. Vom răzbi noi la capăt. Și vii din nou peste vreo două luni, OK?

– Încercați să mă opriți!

Zicând acestea, plecă. De cealaltă parte, își luă geanta și se mai întoarse o dată să le facă semn cu mâna lui Jeff și lui Edie înainte de a intra pe coridorul lat care ducea la porțile de plecări.

Rose stătea și citea o revistă când o voce anunță în italiană, și apoi în engleză, că pasagerii de la clasa Business pot să se îmbarce

pentru zborul BA către Gatwick. Își împături revista, o băgă în buzunarul lateral al genții și se ridică.

– Rose, spuse o voce în spatele ei.

Se întoarse surprinsă, apoi zâmbi:

– Ce faci tu aici?

CAPITOLUL 29

Ragusa, iunie 1410

Când se luminează de ziuă, grupul lui Cosimo lăsase mănăstirea cu mult în urmă. Trei zile mai târziu, ajunsese în orașul de coastă Ragusa.

Se simțeau bine să se întoarcă la civilizație și nu se gândeau prea mult la necazurile prin care trecuseră. Când ajunseră la o tavernă din mijlocul portului Ragusa, soarele apunea, aruncând o lumină caldă, aurie peste apele tremurânde din golf. Marinarii își spălau bărcile, și negustorii se înghesuiau să-și vândă marfa care le mai rămăsese. Copiii râdeau și se jucau în jurul sforilor care țineau strâns bărcile de chei și se fugăreau în jurul năvoadelor și al lăzilor, în timp ce adulții stăteau de vorbă și beau.

Cosimo se simțea excelent. Aventura implicase riscuri enorme, dar meritase. Ceea ce luaseră cu ei de la mănăstire era cu adevărat uimitor, cuprinzând o colecție de eseuri de Marțial, un comentariu asupra operelor lui Homer și un text minunat care părea să fie un exemplar foarte timpuriu al unui dialog de Platon. Reușise să salveze și o parte dintr-un text original al lui Aristotel și, cel mai important dintre toate, o lucrare originală aproape completă, numită *Istorie*, scrisă de marele Herodot. Cu toții

dormiră duși în acea noapte, prima lor noapte într-un pat de la atacul asupra mănăstirii.

Cosimo ciocăni la ușă. Apoi lovi mai tare. Nu primi nici un răspuns.

– Ambrogio..., Ambrogio! strigă el.

Contessina și Niccoli așteptau pe hol, în spatele lui. Se întoarseră spre hangiuul care se apropia de ei cu o legătură de chei.

– Vă faceți griji pentru prietenul vostru? Poate că a băut ceva mai mult decât putea duce aseară, chicoti omul și apoi își frecă barba.

Descuie ușa și o împinse.

Ambrogio zăcea pe pat.

– Ha! Vă las să-l ajutați cu durerea de cap, le spuse vesel hangiuul.

Contessina îi luă mâna lui Ambrogio.

– Ambrogio, șopti ea.

El tresări când își auzi numele strigat, și apoi deschise larg ochii.

– Arăți groaznic, îi spuse Cosimo. Credeam că rezisti la băutură ceva mai bine de-atât.

Se opri deodată la colțul patului lui Tommasini. Podeaua era pătată de sânge și de un lichid gălbui. Ceva mai încolo zăcea pe spate, cu colții trași, un șobolan mare maro. O tumoare uriașă, cam de mărimea craniului său, îi crescuse pe cap. Avea ochii încă deschiși și urme de sânge uscat pe blană.

– Ambrogio, ți-e rău? țipă Contessina.

Tommasini încercă să se ridice în capul oaselor. Gemând, își duse mâna la frunte. Avea cearcăne mari, rotunde și negre în jurul ochilor, buzele uscate și tenul cadaveric.

– Eu, eu n-am putut să dorm. Avea vocea pierdută.

– Ce Dumnezeuului este asta? spuse Cosimo, arătând spre podea.

Tommasini se uită și el în jos spre podea și se întoarce repede.

– Dumnezeu! Otravă? murmură el.

– Sper că este doar asta..., chiar așa sper.

Stele argintii punctau noaptea neagră ca abanosul, în timp ce Cosimo se aplecă peste balustrada corabiei și se uită la oceanul albastru ca smoala și calm. *Zadar*, corabia comercială pe care se îmbarcaseră la Ragusa, era rapidă, dar nici un vas nu era destul de rapid pentru el. Acum cel mai mult își dorea să fie acasă, să se plimbe pe străzile Florenței și să aibă timp să studieze mărețele comori pe care le salvaseră de barbarul Stasanor.

O călătorie de șapte zile pe coasta de nord, apoi spre vest și spre sud avea să-i ducă la Ancona, ceea ce însemna că evitau Veneția. Apoi încă o călătorie de două zile călare până acasă. Simțind dintr-odată că-l ia frigul, Cosimo își strânse mai bine în jurul trupului pătura de lână pe care și-o aruncase pe umeri.

Cosimo fu trezit de un țipăt ascuțit. Își trase pantalonii pe el în întuneric, pierzându-și aproape echilibrul. Apoi ieși pe punte și îi zări pe Niccoli și pe Contessina apărând din partea din spate a corabiei. Parcă aveau ochii încetoșați, în lumina cenușie a dimineții. Un tânăr din echipaj se apropie în goană, cu ochii negri de șoc. Cosimo se pregătea să-l apuce de umăr, când auzi vocea căpitanului.

Căpitanul Davonik era un bărbat masiv, cu o barbă înspicată, cu ochii căprui și obrajii aspri de vreme. Urmase drumul acesta spre Ancona de mii de ori și oamenii spuneau că are apă sărată de mare în loc de sânge.

– Ce este, Kulin? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Băiatul tremura și nu-și găsea cuvintele. Căpitanul îl apucă de braț.

– Calmează-te!

Băiatul arăta disperat, fără să fie în stare să rostească o vorbă, spre balustrada de pe partea cu portul.

De jur-împrejurul corabiei, cât vedeai cu ochii, toată suprafața apei era un covor de pești morți. Erau de toate mărimile și de toate speciile. Apăruseră la suprafața apei, ca o mie de ochi care se holbau goi spre cer.

Era aproape de apusul soarelui, iar Cosimo stătea singur lângă o ladă care-i servea drept masă. Gândurile îi solicitau atenția, fiecare mai nebunesc decât precedentul. Era întuneric aici, cu excepția unui licăr rotund și galben, produs de o singură lumânare. Era înconjurat de cutii cu mirodenii și mâncăruri exotice din Turcia, Persia și mai departe. Coșuri pline cu tot felul de pânzeturi într-un curcubeu de culori. În curând, toate acestea vor fi transformate în rochii elegante și vândute pe averi la Napoli și Genova, Veneția și Florența. Poate că exact pe această corabie se găsea materialul pentru rochia de mireasă a iubitei sale.

În fața sa se afla o carte nedeschisă, un volum care ar fi putut să fie considerat de neprețuit pentru orice bibliotecă din orice oraș din lume. Era un tratat scris de un istoric grec pe nume Tucidide, care, aproape cu o mie de ani în urmă, compusese o orăție funerară pentru cunoscutul politician atenian Pericle. Cosimo citi cuvintele cu voce tare, pentru sine însuși:

– „Și noi nu vom rămâne fără martori. Există monumente importante ale puterii noastre, care vor face din noi o minune a acestor timpuri și a veacurilor următoare“.

Contessina apăru în pragul ușii. Aducea cu ea o carafă cu vin și un castron mare cu fructe și pâine.

- Stai jos, Così, spuse ea zâmbindu-i. Jur că nu te-am văzut mâncând de când ne-am îmbarcat pe corabie.

- Crezi că am nevoie să mă îngraș?

- Cu siguranță.

Contessina puse vinul și mâncarea pe masa improvizată și se așeză alături de Cosimo.

- Nu mi-e foame deloc, spuse el.

- Nici mie. Dar trebuie să mâncăm.

Cosimo își turnă puțin vin. Lichidul rubiniu, gros și tare, provenea din viile de pe lângă Ragusa.

- Căpitanul Davonik ți-a dat vreo explicație pentru cele întâmplate azi-dimineață? Întrebă el obosit.

Contessina scutură din cap.

- Nici una. Mi-a spus că bate Adriatica de peste treizeci de ani. Era mai tânăr decât băiatul Kulin în prima lui călătorie și niciodată nu a mai întâlnit așa ceva. Este complet de neînțeles.

- Dacă i-aș permite rațiunii mele să ia pauză o clipă, aș spune că aceasta a fost lucrarea Diavolului.

Niccoli intră în cameră.

- Trebuie să vorbesc cu voi despre Ambrogio, zise el.

Contessina îi oferi niște vin. El refuză, dar se așeză lângă ei.

- Probabil că era cu vreo două ore înainte de răsăritul soarelui. Nu puteam să dorm. Mă tot gândeam la șobolanul acela din camera lui Ambrogio. În cele din urmă, m-am ridicat și am ieșit pe punte. Noaptea era neobișnuit de calmă. Vedeam insula Lastova la depărtare, în fața noastră. Apoi am observat că un coș era coborât pe o parte a corabiei. Și acolo, zăcând pe burtă, era Ambrogio, cu mâinile în apă. Am zărit ceva de culoare verzuie. A apărut și a dispărut așa de repede, încât n-aș putea să fiu sigur.

- Flaconul, spuse Contessina.

- De ce nu ne-a spus?

De pe punte se auziră strigăte puternice.

Cosimo fu primul pe scară. O ajută pe Contessina când ajunse sus.

Ambrogio Tommasini era aproape în pielea goală. Doar o vestă murdară și niște haine de piele zdrențuite mai stăteau atârinate pe trupul său ud. Se ghemuia ca un animal, cu fața și brațele acoperite de bube urâte și umflături care supurau un lichid gălbui. Avea ochii sălbatici. Îi curgea sânge din nas și din gură. Părul său, odinioară o coamă frumoasă de cârlionți blonzi, îi căzuse tot, cu excepția câtorva smocuri ude, lipite cu sânge de scalp.

Căpitanul și echipajul de pe corabie se aflau la câțiva metri în fața lui, cu privirea ținută spre el, înmărmuriți.

– Înapoi! țipă Tommasini. Înapoi! Nu mă atingeți! Sunt blestemat! Apoi îi zări pe Cosimo și pe ceilalți. Così..., Così. Lacrimile îi curgeau pe obraji, amestecându-se cu sângele.

Începuse să plouă.

– Ambrogio, ce ai făcut?

Tommasini părea nedumerit.

– De ce ai ținut asta secret? De ce nu...?

Tommasini făcu doi pași împleticindu-se spre ei. O expresie de nebun îi apărui pe chipul grotesc desfigurat.

– Cosimo, o, nobilule, virtuosule Cosimo! Ar trebui să te auzi. Poate atunci ți-ai da seama de ce multor oameni le vine să verse!

Ploaia se întetise acum.

– Ce sperai să faci, Ambrogio?

– Aveam instrucțiunile mele, Cosimo.

– Ce vrei să spui?

– Doar nu-ți imaginezi că tu și Liga Umanistă sunteți singurii interesați de cele descoperite de oameni precum Valiani, nu-i așa? Tuși și vomită. Sângele mânji puntea. Când ridică din nou capul, arăta ca un vampir al iadului. Și Valiani, făcu el. Nu a fost prea

secretos în legătură cu călătoriile sale, nu-i așa? Sfântul Părinte știa de Golem Korab înaintea noastră.

– Sfântul Părinte? Despre ce vorbești?

– Ai memoria scurtă, Cosimo. Uiți. Tatăl meu a fost teolog pe lângă cardinalul Baldassare Cossa, așa cum era cunoscut înaintea Sfinția Sa. Am crescut în casa viitorului papă.

Tommasini încercă să zâmbească, dar nu îi reuși decât un rânjel oribil diavolesc.

– Vrei să spui că papa Ioan știa de acest flacon?

– El, el știa că vechea mănăstire ascunde secrete. Un emisar din Macedonia i-a pomenit de acest loc, cu ani în urmă, și atunci... Tommasini se uită spre cer, cu fața contorsionată, în agonie. Sfântul Părinte a aflat că Valiani și ceilalți erau pe acest drum. Am fost chemat la Roma să vorbesc cu Sfinția Sa. Știa de legăturile mele cu tine. Am fost rugat să îi transmit toate informațiile pe care le-aș putea afla. Făcu din nou o grimasă și se ținu cu mâinile de burtă. Apoi, când Valiani a apărut pe nepusă masă, am simțit că totul mi se servește pe tavă. Recunosc că nu îmi surâdea eventualitatea unei călătorii în munții Macedoniei, dar, ei bine, era pentru o cauză nobilă.

– Ah?

– Da, Cosimo, îți vine să crezi sau nu, alți oameni chiar au idealuri diferite. Stăpânul meu, papa Ioan, are dușmani care îl atacă din toate părțile. Este un militar, la fel cum este un conducător spiritual... El, el... Picioarele lui Tommasini începură să-i tremure. Căzu în genunchi. Papa... spera că va fi ceva... ceva de mare valoare în biblioteca de la Golem Korab... Ochiul lui Tommasini ardeau de o boală lăuntrică profundă. Oh, Dumnezeu! Cosimo, prietene, prietenul meu loial... Îmi pare atât de rău... Eu, eu... am deschis flaconul...

Buzele continuă să i se miște, dar acum nu se mai auzea nici un sunet. Cu un grohăit, se prăbuși în față ca un sac de făină pe jumătate gol.

Se adunaseră cu toții pe puntea corabiei *Zadar*, căpitanul și echipajul, Cosimo, Contessina și Niccolò Niccoli. Trupul lui Ambrogio Tommasini zăcea ca o cârpă pe marginea balustradei corabiei. Stropi de apă de ploaie cădeau pe puntea corabiei, formând niște pete mari maronii, de mărimea unor monede.

Cosimo nu se putu abține să se gândească la toți cei care muriseră, pierduți în schimbul a ce? Idei, câteva bucăți de hârtie, cuvinte, cuvinte lăsate de oameni morți de mult. Durerea era aproape de neîndurat. Ridică privirea spre cer și lăsa picăturile de ploaie să-i spele fața, le lăsa să-i curgă pe obraji, împreună cu lacrimile pe care nu și le putea opri.

Papa știuse de flacon în tot acest timp? Cosimo nu se putea gândi decât la ce era mai rău și trebuia să acționeze în consecință: să ascundă fiola ca să nu mai ajungă vreodată pe mâini greșite. Ridicând capul, spuse:

– Dumnezeu mare, ia-l pe prietenul meu Ambrogio, care a fost răpit dintre noi atât de crud și atât de tânăr. Ambrogio a căzut în capcana ispitei, o ispită care l-a distrus. A suferit groaznic pentru păcatele sale. Mă rog ca sufletul său să se odihnească în pace, pentru că a fost un om bun, un prieten adevărat și loial, un om, slab ca noi toți. Îl iert și mă rog ca în înțelepciunea Ta nemăsurată, Doamne, să-l ierți și Tu.

Îi făcu semn cu capul căpitanului și trupul în giulgiu al lui Ambrogio Tommasini alunecă în mare.

CAPITOLUL 30

Macedonia, în prezent

Când elicopterul coborî deasupra aeroportului din Skopje, Jeff văzu orașul de dedesubt, o masă de clădiri albe împrăștiate în jurul unor munți pestriți. O oră mai târziu, trecuseră de vamă și traversaseră orașul cu o Toyota Landcruiser Sahara. Șoferul, care le era și ghid, îi scoase pe autostradă spre vest. Șoseaua urca ușor, iar peisajul devenea tot mai muntos. Se făcuse aproape seară când ajunseră la poalele muntelui Golem Korab, cel mai înalt din Macedonia și locul unde se afla o mănăstire veche, acum în ruine. Aceasta fusese ridicată lângă o întindere de apă, lacul Angja. Cu ajutorul unui pachet software numit Google Earth, care le permitea să mărească imaginea până la câțiva metri a oricărui loc de pe suprafața pământului, verificaseră zona și localizaseră o clădire în formă de cub aflată pe o insulă mică, aproape de mijlocul lacului. Nu existau nici un fel de informații referitoare la clădire, dar, din imaginile ușor neclare de pe Google Earth, semăna cu un mausoleu de marmură. Foarte important, era de aceeași formă cu clădirea schițată pe cheie.

Șoseaua principală se termină în curând și Toyota cu tracțiune integrală apucă un drum de țară accidentat. După aproximativ treizeci de minute, ajunseră la o bază de alpinism, numită

Refugiul Karadjek. De aici, ghidul le spuse că un traseu nu foarte dificil îi va duce până la ruinele vechii mănăstiri.

Jeff și Edie apucară drumul muntelui singuri. Fiecare dintre ei avea câte un rucsac, lanterne, mâncare și walkie-talkie pentru că nu exista semnal pentru telefonul mobil. De asemenea, împachetaseră chibrituri, rachete luminoase și schimburi de haine. Jeff mai avea cu el o barcă pneumatică, un caiac făcut din fibră ușoară de carbon.

Era frig de crăpau pietrele, dar extrem de frumos, o frumusețe înghețată, ca un Picasso din perioada cubistă sau ca o femeie care trecuse de prima ei tinerețe, dar încă radia, cu obraji roșii de gheață. Priveliștea îi amintea lui Edie de vacanțele copilăriei sale în Scoția, când făcea drumeții prin munții Grampian. Atunci nu apreciasse zgârie-norii de stâncă spectaculoși și lacurile pitorești; dar aici se bucura de toată această priveliște minunată.

Mănăstirea se afla undeva în spate, ca rămășițele unei păduri fosilizate, cu coloane de piatră înălțându-se înspre cer, crestate și neregulate. Uitându-se la ea acum, Jeff își imagina cum odinioară, cu mult timp în urmă, fusese o priveliște magnifică, un monument nu doar al ingeniozității oamenilor, ci și al smereniei lor, pentru că acesta fusese un loc de închinăciune, un sanctuar unde sufletele temerare își dedicau viața lui Dumnezeu. Și acolo, imediat în spatele mănăstirii, poate la vreo sută de metri de cealaltă parte a dealului, se afla lacul Angja. Se întindea în umbra munților. Câteva raze din soarele de seară se strecurau printre nori și își aruncau strălucirea pe dealurile de lângă apă. Dar lacul semăna cu o sticlă neagră, atât de nemișcat arăta, aproape de pe altă lume.

– Pot să văd harta? întrebă Jeff.

Se pornise vântul și amândoi își ridicaseră gulerele de blană. Jeff compară imaginea de pe Google Earth cu copia pe care o făcuse după desenul schematic scrijelit pe cheie.

– Insula trebuie să fie chiar după acel promontoriu, spuse el, arătând vag spre nord-est.

Apropiindu-se de rămășițele turnurilor, găsiră o potecuță care cobora chiar printre stânci, până la marginea lacului. O insuliță se vedea cam la o sută de metri peste apa nemișcată și neagră. Copacii nu permiteau să se vadă țărmul, dar întrezăriră totuși marginile clădirii, cu zidurile ridicate și fără nici un ornament.

Își dădură rucsacurile jos, iar Jeff scoase husa protectoare de la caiac și o puse pe pământ. Desfăcu un mâner mic pe-o parte și barca se umflă imediat. Împreună o împinseră în apă și se urcară în ea.

Nu era nici un curent, așa că traversarea fu destul de ușoară. Când coborâră pe malul insuliței, fură întâmpinați de liniștea deplină din jurul lor. Clădirea domina insula, un colos masiv de marmură, fără nici un ornament și rău prevestitor. Pereții erau dreپți, dar măiestru meșteșugiți, lăsând doar structura stâncii să întrerupă monotonia. Le amintea de ceva desprins parcă din visele lui Albert Speer, pentru fantezia lui Adolf Hitler privind al Treilea Reich.

Făcură de două ori ocolul clădirii până să găsească ușa. Era un dreptunghi de marmură îngust, făcut din aceeași bucată de piatră ca și zidul. Ușa ar fi trecut neobservată cu totul dacă era închisă, dar acum era ușor întredeschisă. Încuietoarea fusese spartă de curând și se mai vedea încă un rest de ulei. Jeff simți un fior pe șira spinării.

– Nu trebuie să mergi mai departe, Edie, spuse el, scoțând o lanternă din rucsac.

– Nu fi ridicol, ce dracu’!

– Poate că unul din noi ar trebui să rămână aici, pentru orice eventualitate.

– O, tacă-ți fleanca, Jeff! Pentru orice eventualitate, ce? Nu crezi că e puțin cam târziu pentru așa ceva?

- OK, spuse el, strecurându-se sub pragul de sus, și aprinse o lanternă.

Pașii lor răsunară pe podeaua de marmură a unui coridor îngust. Razele proiectate de lanternele lor tăiau tuburi spectrale de lumină prin întuneric și abia întrezăreau zidul cel mai îndepărtat, o altă barieră de piatră fără nici un ornament. Dar pe măsură ce ochii li se obișnuiau cu întunericul, văzură o rază de lumină, iar întunericul făcu loc unui spațiu deschis, care se continua cu un alt coridor.

Lumina din depărtare era suficientă, așa că își stinseră lanternele. Pereții de piatră erau la fel de netezi și de simpli ca și în restul mausoleului: marmură rece, fără suflet, care licărea foarte vag. Instinctiv, o luară pe lângă perete și încetăniră pasul. Pe măsură ce se apropiau de capătul coridorului, văzură o altă deschidere dreptunghiulară tăiată în piatră. O ușă mare de metal dădea spre un alt coridor și prin ușă se vedea o sală mare, cu tavanul înalt. Pereții erau scăldați în lumină portocalie care dansa și tremura pe piatră. Edie se strecură pe lângă perete și pătrunse în sală cât de repede putu.

Era o cameră mare, circulară, cu acoperiș de cupolă, aproape emisferă, dar ascuțită în centru la fel ca domul Catedralei Sf. Vasile din Piața Roșie. Pereții și podeaua erau construite din cea mai albă piatră. În mijloc se afla un bloc masiv de marmură neagră.

La început, Edie nu înțelese cum era iluminată încăperea. Nu existau nici un fel de torțe sau altă formă de iluminat pe pereți. Dar un canal, lat de vreo jumătate de metru, trecea prin podea, de jur-împrejurul camerei, iar flăcările lingeau aerul ridicându-se dintr-un lichid negru vâscos. Cu siguranță cineva fusese aici de curând.

Asta nu era bine, se gândi Jeff. Dar era prea târziu ca să se mai întoarcă.

Își lăsară rucsacurile la intrare și merseară la pedestalul de marmură neagră, care se afla chiar sub mijlocul tavanului. Pe margini avea trei trepte tăiate în marmură. Începură să urce încet. Ajungând sus, Edie tresări și aproape că-și pierdu echilibrul de emoție.

– Dumnezeu! exclamă ea.

Sub un geam de sticlă, se aflau două racle una lângă alta. Una din ele conținea trupul unei femei care purta ceea ce semăna cu o rochie de mireasă, doar că era de culoare crem și cu dantelă bleu pal. Un voal îi acoperea fața. Bărbatul din celălalt sicriu purta o haină lungă de catifea albastru regal, cu brocard de aur. Fețele le erau descărnate, pielea crăpată în barbă și pe obraji. Mâinile erau așezate pe mătase crem, iar toată carnea dispăruse, lucru care le făcea inelele identice de aur alb și ametist să pară prea mari. Lângă cel mai apropiat sicriu se aflau două coloane de marmură. Pe pedestalul din stânga era o cutie de lemn dreptunghiulară, lungă de vreo treizeci de centimetri. Pe coloana din dreapta observară o placă de aur cu niște cuvinte în latină scrijelite pe ea. Înțeleseseră imediat cuvintele: COSIMO ET CONTESSINA DE MEDICI.

– Spectaculos, nu-i așa? se auzi o voce de la intrare.

Se întoarseră.

– Vă întrebați unde am fost? Credeți-mă, locul ăsta e ca o vizuină de iepuri.

Un bărbat înalt, într-un costum negru, cu părul negru vopsit și pieptănat spre spate peste urechi, ieși la lumină. Lângă el își făcu apariția Aldo Candotti cu un pistol în mână. Și, în spatele lor, Jack Cartwright. Aducea o tânără cu el: Rose. Cartwright îi ținea brațul drept răsucit la spate, iar gura îi era acoperită cu o pânză neagră.

Jeff se repezi pe trepte în jos, răcnind cu o voce aproape neomenească. Candotti o apucă pe Rose și îi puse pistolul la tâmplă.

– Acum, să încercăm cu toții să rămânem calmi, bine? rosti individul înalt, zâmbind ușor.

– Cine dracu' ești tu? se repezi Jeff. Și ce caută aici fiica mea? Făcu un pas spre Candotti, care lipi țeava pistolului și mai tare de capul lui Rose, făcând-o să geamă de durere.

– Mă numesc Luc Fournier, spuse bărbatul, făcându-i semn lui Candotti să o mai slăbească pe Rose.

– Și tu? întrebă Edie aproape scuișând. Ce dracului faci tu aici?

Cartwright nu-i răspunse.

– Signor Cartwright este angajat de mine de ceva vreme, explică Fournier. Pari surprinsă, signorina.

Edie se duse spre Cartwright, cu ochii scăpărând de mânie.

– Tu ai fost! Ți-ai omorât tatăl vitreg!

Expresia de negare a lui Jack părea aproape o mască pe fața lui.

– Sărmanul Jack, spuse Fournier. Sărmanul Jack, mereu era pe locul doi, mereu în umbra marelui Carlin Mackenzie. Mi-a fost ușor să găsesc un aliat în el. A profitat imediat de ocazia de a-mi povesti tot ce se întâmpla. Eu am fost cel care a pus mâna pe jurnalul Medici în 1966. Părea foarte posibil atunci să mai fie și alte comori îngropate în criptă. Nu voiam să mai dea nimeni altcineva peste ele, nu-i așa?

– Deci ai știut de artefact de îndată ce a fost descoperit și l-ai omorât pe unchiul meu ca să-l furi?

– Asta a fost regretabil.

Edie îi aruncă o privire plină de ură lui Cartwright.

– Nenorocitele! spuse ea.

- Nu ne aflăm aici ca să rezolvăm conflicte de familie. Cu siguranță lui Fournier îi plăcea rolul de maestru de ceremonii. Sunt probleme cu mult mai presante. Acest mausoleu a fost proiectat de Contessina de Medici și construit cu câțiva ani înainte de moartea sa, un mausoleu în care ea și mult iubitul ei soț să poată să se odihnească pentru eternitate. Totul foarte emoționant. Dar singurul lucru care mă interesează este conținutul pe care mai degrabă îl presupun al cutiei de colo, spuse el, și arată spre pedestalul de lângă sicriele de sticlă. Așa cum fără îndoială ați aflat deja, Cosimo de Medici și viitoarea sa soție pe-atunci, Contessina, au călătorit până în acest loc în urmă cu aproape șase sute de ani. În acea călătorie, au fost însoțiți de doi bărbați, Niccolò Niccoli și Ambrogio Tommasini. Au plecat de la Florența la îndemnul unui mistic și filosof călător, pe nume Francesco Valiani, care i-a călăuzit spre o bibliotecă aflată în mănăstirea unde se credea că s-ar ascunde importante documente antice. Dar ei, sau mai degrabă Ambrogio, au găsit mult mai mult. El a descoperit o substanță ciudată care putea să-i protejeze pe oameni de boală, dar care putea să și ucidă, un agent biochimic.

- Ce legătură are asta cu noi? izbucni Jeff. Pentru numele lui Dumnezeu, dați-i drumul fiicei mele!

Candotti îl ignoră.

- Conținutul acelei cutii are mare legătură cu dumneata, Signor Martin, spuse Fournier, iar Rose este mica mea poliță de asigurare. Dumneata și Signorina Granger sunteți un cuplu remarcabil. Știam eu că veți găsi o cale să ajungeți aici, după toate prin care ați trecut împreună. De fapt, mă bazam pe asta. Pentru că aveți o informație vitală de care am eu nevoie.

- Noi?

- Am nevoie de patru numere, spuse Fournier. Patru cifre romane, mai precis. Iar eu am numai două, cele inscripționate pe

cheia scoasă de la Capela Medici, numerele D și M. Aceasta este problema mea. Jeff ridică din umeri. Dar este și problema dumitale, Signor Martin. Fournier zâmbi sinistru. În călătoriile dumitale, ai dat de alte două cifre romane, care le-au scăpat oamenilor mei. Am putea fi scutiți de multe probleme în această după-amiază. Acum, îmi dai, te rog, acele numere?

– De ce aş face asta?

– Pentru că, Signor Martin, dacă nu faci asta, minunata Rose aici de față ar putea să-și găsească sfârșitul ca și Cosimo și Contessina.

– IV și V, spuse Jeff.

– Mulțumesc foarte mult. Vezi ce ușor este?!

Fournier urcă treptele de marmură până la pedestal și deschise cutia. Un butoiș cu patru cilindri metalici individuali însemna încuietoearea. El se uită la ele o clipă și apoi începu să le răsucescă în pozițiile corecte.

– În afară de călugării de la Golem Korab, spuse el, Ambrogio Tommasini a fost unul dintre puținii oameni care au văzut vreodată ce conține această cutie. Și-a băgat nasul în chestiuni pe care nu a putut, nu a reușit să le înțeleagă și a plătit prețul. După moartea sa, familia Medici a ascuns această cutie. Dar bunul nostru prieten, Niccolò Niccoli, a scris un jurnal despre aventurile lor, în care a lăsat o serie de indicii criptice. Se pare că secretul putea fi descifrat prin folosirea a patru numere și a cuvintelor: A fi Dumnezeu. Plasate în ordinea corectă, cifrele IV, V, M și D scriu DIVVM sau DIVUM... Dumnezeu.

Închizătoarea se deschise cu un clic, iar Fournier săltă capacul. Băgă mâna în cutie și scoase de acolo flaconul, ridicându-l la nivelul ochilor.

– Uimitor! murmură el.

– Vrei, te rog, să-i dai drumul lui Rose acum? întrebă Jeff. Ai obținut ceea ce căutai.

Fournier îi făcu un semn lui Candotti, care fără prea mare tragere de inimă îi dădu drumul și o împinse pe Rose într-o parte. Ea se împiedică, dar Jeff se repezi s-o prindă.

De la ușă se auzi o tuse ușoară. Candotti se întoarse și ridică arma.

– Chiar nu e nevoie de asta, domnule prefect adjunct, spuse Roberto, făcând câțiva pași în cameră. Șchiopăta ușor, având brațul stâng în ghips de la umăr până la palmă, susținut de o eșarfă. Era tot palid.

– Viconte Armatovani, spuse Fournier, aplecând ușor capul. Cărui fapt îi datorăm onoarea?

– Cum aș fi putut să rezist, Monsieur Fournier? Eram îngrijorat pentru prietenii mei. Și aveam prea mult timp la dispoziție în spital ca să mă gândesc. Și, chiar dacă spun asta eu însumi, chiar am o bibliotecă foarte bună. Printr-un mare noroc, copii după unele părți din jurnalul lui Niccoli au ajuns în posesia strămoșilor mei. Am aflat niște lucruri remarcabile despre... și făcu un semn cu capul spre tubul din mâna lui Fournier.

Fournier ridică o sprânceană.

– Oh, chiar așa?

– Acesta este marele secret pe care familia Medici a vrut să-l țină ascuns de oameni. Pentru ei, era o substanță miraculoasă. Și erau siguri de asta, mai ales după ce au văzut cum a trimis un prieten de-al lor la moarte. Însă conținutul flaconului putea să protejeze oamenii de ciumă. Dar Cosimo și Contessina văzuseră cu propriii ochi cum putea să corupă un astfel de lucru. Oamenii erau în stare să-și sacrifice sufletele pentru așa ceva. Sunt sigur că v-ar plăcea să ne spuneți totul despre asta, Monsieur Fournier.

Lui Fournier îi sclipiră ochii de încântare.

– Fiola conține un agent biochimic foarte rar numit Ropractin. Cu toții am auzit de Ricin sau Sarin, ambele produse chimice extrem de periculoase care, în cantități infime, pot să

omoare mii de oameni. Ropractinul provine dintr-un mucegai numit *Tyrinilym Posterinicum*, care se găsește în zone mlăștinoase. Rafinat și purificat, acesta produce un lichid de o nuanță verzuie fluorescentă. Urme de Ropractin omoară bacterii ca o superpenicilină. Dar, peste o anumită concentrație, provoacă atacul rapid al unor boli foarte neplăcute, pentru care nu se cunosc remedii. Familia Medici a descoperit acest lucru întâmplător. N-aveau nici o idee de unde provenea acest flacon și probabil că nici unul dintre noi nu va ști vreodată. Poate că vreun alchimist necunoscut a descoperit compusul. Cine știe?

– Dar ideea este, îl întrerupse Roberto, că n-ai bătut atâta drum până aici ca să combați boli sau pentru scopuri medicale...

– Trebuie să ascultăm toate acestea, Luc? izbucni Candotti. Nu poți să ai încredere în omul ăsta...

Fournier se întoarse încet spre șeful poliției venețiene.

– Mă amuzi, Aldo.

Candotti rămase perplex.

– Un om ca tine să vorbească despre încredere. Tu ți-ai vândut cariera și încrederea pe care și-au pus-o în tine cetățenii de bună-credință ai Italiei. Și pentru ce? Pentru cei câțiva arginți pe care ți i-am dat. Scutură din cap, țățâind din buze. Și tu, Signor Cartwright – continuă Fournier. Ai și tu niște perle de înțelepciune de adăugat? Niște cuvinte de avertizare în cine putem și în cine nu putem să avem încredere?

Cartwright nu rosti nici o vorbă.

Fournier scoase un pistol cu țeava scurtă din buzunarul hainei. Ridică arma și îi împușcă pe Cartwright și pe Candotti între ochi.

Jeff se ghemui, acoperind-o pe Rose cu trupul său. Fournier întorsese pistolul spre Edie, dar nu trase. Roberto avea un Beretta M9 în mâna teafără îndreptat spre capul lui Fournier.

– Edie, Jeff, Rose, dați-vă la o parte!

Se ascunseră în spatele pietrei de mormânt.

- Eu și cu tine nu avem nimic de împărțit, spuse Fournier încet. O luă spre ușă. Și nu vei îndrăzni să tragi. Dacă scap flaconul pe jos...

Roberto ținu Beretta nemișcat o clipă, apoi îl coborî. Fournier se aruncă într-o parte. Ghemuindu-se jos la pământ, trase o dată, departe de țintă, se repezi spre ieșire și dispăru.

Edie, Jeff și Rose ieșiră de după sarcofag, ferindu-și ochii de carnagiul de la numai câțiva metri distanță.

- Nu putem să-l lăsăm pe nebun să scape pur și simplu, spuse Edie.

- Și ce sugerezi? întrebă Roberto. Nu suntem poliția. În orice caz, arată cu privirea spre cadavrul lui Candotti, nici poliția nu prea ne-a fost de mare ajutor.

- Roberto are dreptate, Edie, interveni Jeff. Îți amintești de ce am intrat în chestia asta de la bun început? Ca să aflăm cine l-a ucis pe unchiul tău. Acum știm răspunsul.

- O, minunat! făcu ea. Urcând treptele de marmură, se uită la cutia goală, cu mâinile în șolduri. Apoi, dintr-odată, scoase un țipăt și lovi baza pedestalului.

Se auzi un sunet spart în podeaua de sub picioarele lor, urmat de un alt sunet înalt și zgomot de piatră care se freacă pe o altă piatră. Pedestalul se dădu la o parte, trimițând cutia goală în jos pe scări. Dintr-un punct de deasupra intrării în încăpere, un bloc masiv de piatră se prăvăli jos, sub pragul de sus al intrării, obstrucționând-o. Se lovi de podea cu zgomot, făcând întreaga sală să se cutremure.

Nimeni nu se mișca. Se auzeau numai niște pietricele care cădeau din tavan pe podeaua de marmură.

Lui Rose i se umplură ochii de lacrimi.

- Suntem prinși aici, nu-i așa?

– Întotdeauna există o ieșire, draga mea, spuse Jeff, cuprinzând-o cu brațul după umeri.

În locul coloanei era o gaură perfect pătrată. Înăuntru se vedeau rânduri de tuburi de lemn. Jeff băgă mâna, ridică unul dintre ele și îl puse cu grijă pe podea, apoi luă un altul, aproape identic.

– Suluri de pergament, la fel ca acela pe care l-a găsit Sporani în Capela Medici, spuse Roberto.

Jeff mai scoase câteva, apoi observă ceva care se afla sub ele.

– Mai este o cutie.

– Poți s-o ridici și s-o scoți de-acolo?

– Nu, este prinsă aici. Are o închizătoare identică cu cealaltă.

Jeff răsuci cilindrul ca să formeze combinația perfectă. Se auzi un clinchet după care putu să ridice capacul.

Un flacon identic se odihnea pe o bucată de catifea. Pe interiorul capacului erau niște cuvinte în latină, scrise cu litere aurii. Roberto traduse: **TOȚI OAMENII SUNT TRĂDĂTORI.**

Jeff ridică flaconul și îl ținu în sus. Aproape că n-avea greutate și strălucea verde fluorescent în lumina torțelor.

– Știu că sună nebunesc. Dar parcă ar fi vie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jeff, ai grijă! făcu Edie.

– Pare destul de bine izolat, răspuse Jeff. Sticlă groasă de cristal. Dacă Tommasini a fost omorât, probabil că a deschis-o. Uite, aceasta a fost bine sigilată la loc. Arată spre un capăt al tubului bine învelit într-o substanță care seamăna cu ceara.

– OK, dar chiar și așa...

– Deci, spuse Jeff, dându-i flaconul lui Roberto. Două flacoane, unul adevărat și unul fals?

Edie izbucni în râs, aproape un râs isteric.

– Al dracului de minunat! Avem flaconul, dar suntem închiși aici, fără putință de scăpare.

- La naiba! spuse Jeff, mergând spre ușă. O linie subțire pe margini era singurul indiciu că acolo fusese odată o ușă. Este ridicol! Cum se deschide chestia asta? Cum puteau inginerii din secolul al cincisprezecelea să construiască așa ceva?

- Nu au fost ei primii, replică Roberto. Cu patru mii cinci sute de ani în urmă, Marea Piramidă a fost sigilată de îndată ce faraonul a fost îngropat acolo. Totul a fost făcut automat, folosind un sistem ingenios de frânghii și pârgarii. Nu uita cu cine avem de-a face. Familia Medici nu erau oameni de rând. Aveau resurse uimitoare la dispoziție, iar Cosimo și amicii săi posedau vaste cunoștințe despre Antichitate.

- Și idealul umanist, pufni Edie. Nu ne este de prea mare folos acum.

- Ce ai spus? Întrebă Roberto.

- Idealul umanist...

- Desigur!

Roberto ridică flaconul la nivelul ochilor.

- Idealul umanist.

- Ce tot îndrugi acolo, Roberto? vru să știe Edie.

- Cosimo și prietenii săi erau conduși de puterea cunoașterii, dar aveau și principii morale înalte. Ei credeau că integritatea personală era covârșitoare. Observați inscripția - arată spre capacul cutiei. Și-au dat seama de puterea flaconului. Știau că poate să distrugă lumea. De aceea au ascuns-o aici.

- Deci, ce încerci să ne spui? Întrebă Rose tremurând.

Ghemuindu-se, Roberto puse flaconul înapoi în cutie și închise capacul.

Preț de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Roberto se dădu un pas înapoi, cu ochii lipiți de deschiderea din podea.

- Nu este..., începu Jeff, dar se opri. Se auzi un zgomot ușor în podea, iar cutia dispăru în treptele de piatră. O văzură coborând un metru, un metru jumătate, doi metri. Se opri și un

bloc de piatră alunecă și umplu spațiul gol, sigilând cutia adânc înăuntrul mormântului. Apoi se auzi un nou sunet, din partea opusă a clădirii, zgomot de piatră frecată peste piatră. Se auzea din ce în ce mai tare. Coborâra scările, ajungând pe podea în timp ce blocul de piatră de la ușă începu să se ridice. Se repeziră într-acolo și se ghemuiră, trecând repede pe sub ea, aproape căzând unii peste alții în coridorul întunecat din cealaltă parte.

Se ridicară în picioare în întuneric când, fără nici un avertisment, blocul își opri mișcarea. Un moment de liniște. Apoi un zgomot, ca un grohăit al unei bestii înfricoșătoare. Din ce în ce mai tare. Un zgomot puternic se auzea din cameră și vedeau prin deschizătura ușii cum bucăți mari de piatră cădeau din tavan, veneau prin aer și se spărgeau de podea.

– Repede, cade tavanul! strigă Roberto.

Jeff o apucă pe Rose și o luară la fugă spre ieșire cât puteau de repede. Roberto șchiopăta în spatele celorlalți. Pereții se cutremurau, iar podeaua începuse să se crape și să se despice. Spre capătul coridorului, simțiră un fel de seism. Rose țipă. În lumina gri, groapa de un metru lățime se căsca în podea și continua în sus, pe perete. Edie îl ajută pe Roberto să sară peste ea. El alunecă, ateriză cu greutate și urlă de durere.

– Haideți... ieșirea este chiar în față, țipă Edie peste tot zgomotul.

Ajungându-i din urmă pe Jeff și pe Rose, o luară cu toții la fugă fără să se uite înapoi.

Leoarcă de transpirație, ieșiră la aer. Frigul îi lovi ca un ciocan în moalele capului, dar era o ușurare. Se făcuse noapte și nu era deloc ușor să găsească drumul înapoi. Dar atunci, întunericul fu spintecat de o rază de lumină deasupra mausoleului și un elicopter își făcu apariția și apoi se ridică spre nord.

Se auzeau voci dinspre mănăstire. Și în întunericul nopții apărură o altă rază de lumină. O barcă mică cu motor sosi la țărm. Un ofițer al poliției macedonene sări pe țărm și-și croi drum spre ei. Roberto îi conducea, iar Jeff o ținea pe Rose aproape de el, în timp ce traversau terenul accidentat ca să-l urmeze pe polițist.

Elicopterul se întoarse și survola destul de jos, aproape de suprafața apei, în timp ce ei parcurseră scurta distanță până la marginea lacului. Când ajunseră la țărm, un alt ofițer îi zări, o luă la fugă spre ei și strigă în aparatul de radio-emisie solicitând ajutor.

Zona de lângă vechea mănăstire arăta ca după o operațiune militară. Aproape de turnuri putură vedea siluete în salopete albe de protecție ridicând un cort gonflabil de decontaminare. Elicopterul se întoarse și survolă pe deasupra turnurilor și un altul era înălțat pe un platou de piatră la vreo doisprezece metri de intrarea în ruine. Un polițist le ceru să-l urmeze. În elicopter, trei bărbați în uniformă stăteau cu puștile pe genunchi. La podea în spatele pilotului, cu mâinile prinse în cătușe la spate se afla Luc Fournier. Avea fața lovită și costumul sfâșiat.

– Acesta este omul? îl întreabă polițistul pe Jeff.

Fournier nici măcar nu ridică privirea.

Polițistul îi făcu semn pilotului să decoleze.

În timp ce se îndepărtau de elicopter, Roberto spuse:

– OK, deci am aranjat să vină niște întăriri.

Jeff nu rezistă și izbucni în râs, iar Roberto se aplecă să-i ciufulească părul lui Rose.

– Voi doi mergeți să vă încălziți, spuse el. Cred că toți vom trece prin decontaminare.

Doi paramedici alergară și-i escortară pe Jeff și pe Rose la elicopterul ambulanță.

– Cu siguranță știi cum să faci spectacol, nu-i așa, Roberto? spuse Edie, cu ochii strălucind.

– Te plângi?

– Nu! râse ea și întoarse privirea.

– Vreau să-ți arăt ceva înainte de a merge și noi să fim verificați.

Ea își strecură brațul pe sub brațul lui teafăr.

– Ești cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată. Cum ai reușit să găsești drumul până aici?

– Am sunat la Capela Medici, sperând să dau de voi, în schimb am vorbit cu Sonia. Ea mi-a povestit de cheie și de Candotti. Google și biblioteca mea au făcut restul.

– A, da, biblioteca ta. Mi-l și imaginez pe Vincent venind cu maldărul de cărți la spital.

– A mai schimbat și el decorul.

Trecură de ruinele turnului de apus și apoi dincolo de zidul mănăstirii. O potecă ducea direct la o platformă de piatră circulară, care oferea o priveliște de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Lacul Angja se întindea în fața lor, strălucind în lumina lunii ca o fotografie în alb și negru cu un filtru special. Vedeau mausoleul, un cub de piatră întunecată pe insulă spre vest. Părea misterios, iar acum știau că într-adevăr ascundea multe secrete înăuntrul zidurilor sale.

Roberto o cuprinse pe Edie cu brațul bun și privi lacul.

– Nu e greu să ți-i imaginezi pe Cosimo și pe Contessina stând chiar în locul acesta acum șase sute de ani, nu-i așa? spuse el.

– Pune lucrurile în perspectivă.

– Cred că se iubeau foarte mult.

Ea se întoarse și se uită la el, foarte surprinsă.

– Contessina nu a pus la cale toată chestia asta doar ca să ascundă flaconul, spuse Roberto, cu privirea la priveliștea

incredibilă. Locul acesta cu siguranță însemna foarte mult pentru ei. Era locul lor special, iar ea a vrut ca ei să-și doarmă aici somnul de veci.

- Nu mi-am dat seama că vicontele este așa un romantic incurabil.

- Poate, răspunse el cu un zâmbet viclean. Dar mă gândeam și la ce sacrificiu au făcut ei.

- Ce vrei să spui?

- În secolul al cincisprezecelea, oamenii credeau că trupul este sacrosanct. Gândește-te doar la obsesia lor pentru sfintele moaște. Și totuși, au permis ca mormântul lor minunat să fie distrus numai ca să oprească pe oricine nu era demn de fiolă.

- Așa s-au gândit ei?

- Sigur că da. Cred că secretul familiei Medici este în siguranță, cel puțin pentru o vreme. Nu intenționez să povestesc nimănui despre el. Și am sentimentul că prietenul nostru Luc Fournier va fi închis pentru foarte mult timp. Desigur, vor fi întotdeauna oameni ca Fournier. Dar vor fi mereu și oameni precum Cosimo și Contessina...

- Doar prin înțelegerea lucrurilor am reușit să ieșim de acolo.

- Și printr-un noroc chior.

Ea îi aruncă o privire mirată și amândoi rămaseră tăcuți un moment, bucurându-se de atmosfera magică a locului.

- Și, cu siguranță, arătau foarte liniștiți înainte să cadă acoperișul, nu-i așa? spuse Roberto în cele din urmă.

- Dar nu erau chiar acolo totuși, nu-i așa, Roberto?

- Poate că nu, dar noi am fost acolo, așa că moștenirea lor trăiește mai departe. Poate că peste alți șase sute de ani, altcineva va afla de secretul familiei Medici. Și, cine știe? Poate chiar vor trăi în timpuri mai iluminate. Ar fi frumos să crezi că, într-o bună zi, nu va mai fi loc pentru oameni precum Fournier

și nu vei mai putea câștiga nimic dacă vinzi moartea la cel mai mare preț.

– Ce? Vrei să spui idealul umanist?

– Ceva de genul ăsta, șopti el, trăgând-o mai aproape și coborându-și buzele către ale ei. Ceva de genul ăsta.

FAPTELE

DE LA BAZA FICȚIUNII

Secretul familiei Medici este, desigur, o ficțiune, dar, la fel ca în cazul primului meu roman, *Echinox*, multe elemente din această poveste își găsesc corespondent în istoria reală. Cele ce urmează reprezintă un rezumat al acelor elemente și adevărul din spatele lor.

Manuscrise antice

Grecii și romanii erau mari cronicari. Din păcate pentru civilizația umană, s-a pierdut mare parte din cele scrise în vremuri de mult apuse. Mulțimea de scrieri distruse odată cu Biblioteca din Alexandria constituie una dintre cele mai dure-roase pierderi culturale ale lumii. Dar multe texte trebuie să fi dispărut în alte moduri, mai puțin dramatice.

O parte din vasta literatură greacă și romană a fost păstrată în mănăstirile și bibliotecile regale din Europa și Asia Mică și multe documente au supraviețuit Evului Întunecat. În special datorită florentinilor aceste cunoștințe au ajuns la europeni, aflându-se la baza înfloritoare perioade pe care o numim Renaștere.

Marele filosof italian al secolului al paisprezecelea, Petrarca, a adunat în jurul său un grup de adepți care îi împărtășeau fascinația pentru tradiția clasică. Ei credeau că existau probabil mii de manuscrise și documente în limbile latină și greacă, ascunse în colecții particulare și în mănăstiri izolate. Mulți dintre ei și-au făcut un țel în viață din descoperirea acestor comori.

La o generație după Petrarca, au fost făcute unele dintre cele mai semnificative descoperiri în zona de studii „științifice” antice. Una dintre cele mai importante figuri în această provocare a fost Niccolò Niccoli. În cea de-a doua decadă a secolului al cincisprezecelea, Niccoli a descoperit *Astronomica* a autorului latin Manilius, precum și *De Rerum Natura*¹ a lui Lucrețiu și câteva lucrări despre minerit și agricultură, inclusiv *Silvae*² de Statius și *De Re Rustica*³ de Columella. Câțiva ani mai târziu, Bracciolini a găsit *Despre Apeducte* a lui Cassio Frontinus, care prezenta tehnica arhitectonică romană, precum și *Brutus* al lui Cicero, lucrare care a devenit în scurt timp subiect de controversă politică din cauză că portretiza virtuțile unei forme de guvernământ monarhice.

Semnificativ în legătură cu aceste descoperiri este faptul că erau scrise în limba latină și nu fuseseră traduse deloc până atunci. Aceasta însemna că, pentru prima oară, elita florentină de la sfârșit de secol al paisprezecelea și început de secol al cincisprezecelea putea să citească operele unor gânditori ai epocii clasice, exact așa cum au fost ele scrise.

Acest lucru a reprezentat o evoluție extraordinară. Dar poate că cel mai important lucru este că, după ce aceste opere au fost

¹ *Despre natura lucrurilor*, în limba latină, titlul original al lucrării în versuri a lui Lucrețiu (n.tr.)

² *Păduri*, în limba latină, titlul original al lucrării lui Statius (n.tr.)

³ *Despre lucrarea câmpenească*, în limba latină, titlul original al lucrării lui Columella (n.tr.)

traduse și interpretate, oamenii au realizat în curând că vastitatea gândirii oamenilor de știință latini avea de fapt la bază o sursă mai veche: ideile grecilor și, în special, ale unor figuri precum Arhimede, Aristotel, Pitagora și Platon din epoca de aur a învățaturii grecești, între 500 și 250 î.Hr.

Rezultatul inevitabil a fost o nouă și intensificată căutare a surselor grecești ale cunoașterii științifice. Inspirați de ceea ce fusese deja descoperit, mulți dintre cei mai bogați oameni din Florența au început să-și trimită emisari peste graniță, care să găsească și să achiziționeze în numele lor orice exista în limba greacă în original.

Până atunci, singurele manuscrise în limba greacă în original ale lumii occidentale constau în câteva fragmente din opera lui Aristotel și câteva pagini din Platon, precum și câteva tratate de Euclid, toate păzite cu strășnicie de călugări sau aflate în mâinile câtorva pasionați. Petrarca însuși se știe că ar fi deținut un exemplar original din Homer, dar nu știa să citească nici un cuvânt din el. Bazându-se pe autoritatea scriitorilor romani care făceau referire la Homer, Petrarca a trebuit să accepte că acesta fusese un mare poet și săruta cartea în fiecare seară înainte de culcare.

În primele trei decenii ale secolului al cincisprezecelea, câteva sute de manuscrise originale au luat drumul Florenței, majoritatea venind din Est. Acolo unde odinioară cruciații luptaseră în numele creștinismului, emisarii occidentali negociau și achiziționau acum capital intelectual de la turci. Un singur trimis florentin, Giovanni Aurispa, s-a întors după o călătorie fructuoasă întreprinsă în anul 1423 cu 238 de manuscrise complete.

În acest fel, comunitatea intelectuală de la Florența a ajuns în posesia versiunii complete a *Politicii* lui Aristotel, a *Istoriilor* lui

Herodot, a dialogurilor lui Platon, a *Odiseii* și a pieselor lui Sofocle, ca și a scrierilor medicale ale lui Hippocrate și Galenius.

Odată cu traducerile excelente ale unei colecții tot mai mari de texte grecești, s-a ajuns la concluzia că tot ce au realizat florentinii din punct de vedere cultural a fost depășit cu aproape două mii de ani în urmă de către greci. Însă această descoperire nu a acționat ca o forță distructivă. I-a inspirat nu numai să emuleze, ci și să îndrăznească să îmbunătățească realizările antichității.

În 1428, a fost organizat un comitet care să inițieze o serie de schimbări ale sistemului educațional al Florenței. Unul dintre administratorii Studium-ului, care se află în centrul cultural al orașului, a fost Cosimo de Medici, pe-atunci un tânăr bancher care locuia la Roma. El a convins instituțiile clericale de la Florența să ofere o rată anuală de 1 500 de florini pentru adăugarea a încă două noi materii. Curricula existentă consta în medicină, astrologie, logică, gramatică și drept, la care s-au adăugat filosofie morală și o materie constând din retorică și poetică. Aceasta a oferit un nou *syllabus* pentru fiecare student din Florența și a format baza sistemului adoptat în întreaga Europă și care a rămas la fel în cadrul universităților din Anglia, Franța și Italia până în secolul al optsprezecelea.

Arme biochimice

Substanța biochimică din centrul romanului – secretul familiei Medici însuși – este Ropractinul. Aceasta este o substanță chimică fictivă, însă structura și proprietățile sale sunt foarte apropiate de un agent biochimic numit Sarin. Această substanță biochimică este cunoscută și sub denumirea dată de NATO de „GB”. Sarin este o substanță extrem de toxică și singura sa

aplicabilitate este ca agent sensibil. A fost clasificat ca armă de distrugere în masă de către Națiunile Unite, iar producerea și depozitarea sa a fost scoasă în afara legii de către Convenția Armelor Chimice din 1993.

Sarin a devenit cunoscut în 1994, atunci când a fost folosit de secta religioasă japoneză Aum Shinrikyo, ai cărei membri fanatici au emis în atmosferă o formă impură a substanței biochimice în timpul câtorva incidente legate între ele, care au avut drept rezultat moartea mai multor persoane și rănirea altor sute.

Armele biochimice și biologice sunt cunoscute de sute de ani. Cel mai recent exemplu de armă biologică provine din timpuri mai vechi decât epoca lui Cosimo și asociații săi din *Secretul familiei Medici*. În 1346, soldații tătari care muriseră de ciumă au fost aruncați peste ziduri, în cetatea asediată Kaffa (acum Feodosia în Crimeea) pentru a-i infecta pe cei dinăuntru. Patru secole mai târziu, în timpul războiului dintre francezi și indieni din America de Nord din anii 1760, englezii le-au dat pături contaminate cu virusul variolei băștinașilor din acele locuri.

Armele chimice au fost folosite în câteva ocazii în timpul Primului Război Mondial și, în timpuri mai recente, răposatul lider al Irakului, Saddam Hussein, se știe că a gazat mii de kurzi și a folosit arme chimice în lungul război cu Iranul, care a început în 1980.

Astăzi, folosirea agenților biochimici și biologici de către grupări teroriste reprezintă o amenințare reală pentru guvernele occidentale. Resurse uriașe sunt folosite într-un efort masiv de a împiedica astfel de substanțe să ajungă pe mâini criminale, dar mulți cred că este doar o chestiune de timp până când un individ nihilist sau o organizație, undeva, va obține cantități suficiente de agent mortal pentru a provoca uciderea în masă a unor orașe din Occident. Este deprimant să-ți dai seama că oricând poate exista un Luc Fournier acolo undeva, care are asemenea planuri infame.

Lectură suplimentară pe aceeași temă: *Biochemical Weapons: Limiting the Threat*¹, Joshua Lederberg, MIT Press, Boston, 1999.

Giordano Bruno

Giordano Bruno a fost un mistic și un filosof, care a respins deopotrivă religia oficială și preistorică și pe cea a preoțimii, pentru a deveni în cele din urmă o figură detestată de Inchiziție. Născut la Nola, aproape de Napoli, în 1548, el s-a alăturat Ordinului Dominican. Dar, după ce a descoperit o vedere filosofică mai largă prin intermediul lucrărilor lui Copernic și a altor gânditori neortodocși, a întors spatele dogmei religioase. A scris multe cărți de filosofie radicală, printre care și *Cina din Miercurea Cenușii*.

Bruno a trăit pentru scurt timp la Londra și se presupune că a fost spion al reginei Elisabeta I. S-a asociat cu mulți dintre misticii zilei, inclusiv John Dee, și se poate să-l fi cunoscut chiar pe William Shakespeare, care se știe că fusese interesat de multe dintre ideile lui Bruno.

La începutul anului 1592, Bruno s-a mutat înapoi în Italia la invitația unui nobil pe nume Giovanni Mocenigo. Aparent, a fost invitat pentru a-i fi profesor patronului său bogat. La Veneția a predat la Padova și i-a cunoscut bine pe Galileo și pe alți gânditori ai vremii. Însă invitația din partea lui Mocenigo a fost o capcană, iar în mai 1592 Bruno a fost arestat la Veneția și judecat în fața Inchiziției venețiene. Apoi a fost transferat la Roma. Acolo a rămas într-o celulă mizeră șapte ani. A îndurat torturi groaznice la porunca celui care era mâna dreaptă a papei, Robert

¹ *Arme biochimice: cum să reducem amenințarea*

Bellarmino, și a fost ars pe rug pe Campo de' Fiori de la Roma, la data de 17 februarie 1600.

Cu toate că Giordano a fost omorât de Inchiziție, astăzi el este considerat primul martir al științei și filosofiei, un om care a refuzat să se dezică de convingerile sale privind natura universului. Galileo știa cum era tratat Bruno aflat la mâna Curiei Romane și nu voia să-i împărtășească soarta. Moștenirea lui Bruno a crescut, în timp ce Biserica Catolică a scăzut, dar rămâne anatema chiar și în ziua de azi, la mai bine de patru secole de la moartea lui, căci Bruno n-a fost iertat pentru vederile sale așa-zis eretice.

Lectură suplimentară pe aceeași temă: *The Pope and the Heretic*¹, Michael White, Abacus, Londra, 2002.

Cosimo și familia de Medici

Schițarea pe care am făcut-o personajului și biografia lui Cosimo de Medici din *Secretul familiei Medici* sunt atât de corecte pe cât am reușit eu să le transmit. S-a născut la Florența în 1389. Familia sa chiar a locuit într-o casă din *Piazza del Duomo*, tatăl său se numea Giovanni di Bicci de Medici și a pus bazele a ceea ce, în anul 1410, era deja o mare bancă.

În realitate, Cosimo a avut doi frați mai mici, Lorenzo și Pierfrancesco. Lorenzo avea șaisprezece ani în 1410, iar fratele vitreg al lui Cosimo, Pierfrancesco, s-a născut abia în 1431, la douăzeci și unu de ani după evenimentele descrise în roman. Însă faptul esențial care face diferența între Cosimo cel fictiv și Cosimo cel adevărat este acela că, în realitate, el n-a făcut nici o

¹ *Papa și ereticul*

călătorie pentru a descoperi ceva, în Macedonia sau oriunde altundeva. Dar, în mod curios, a fost foarte aproape. Bunul său prieten Niccolò Niccoli a încercat să-l convingă să-l însoțească într-o călătorie în Est, dar tatăl lui Cosimo a refuzat să-i acorde permisiunea, iar Cosimo s-a supus dorinței tatălui său.

Cosimo a fost un umanist. A fost extrem de interesat de cultură și învățătură și a avut o mare influență la dezvoltarea Renașterii. Cu toate că nu a călătorit prea departe el însuși, i-a plătit pe alții să aducă tot ce găsesc din locuri îndepărtate, inclusiv din Macedonia.

Cosimo era, asemenea tatălui său, un mare om de afaceri și și-a adus contribuția importantă la extinderea orizonturilor afacerii bancare a familiei. Cel mai important, a avut pe mână finanțe papale. Acest lucru a fost crucial în evoluția dinastiei Medici și a făcut din el cel mai bogat om al vremii sale.

Dar, desigur, Medici aveau și dușmani – nu familia Tommasini – și existau rivalități permanente între ei și alte mari familii italiene. Una dintre ele, familia Albizzi, a încercat să-l asasineze. Au eșuat, dar au reușit să facă să fie închis în anul 1433. Însă în decurs de un an, Cosimo era înapoi la Florența cu și mai mare putere și influență. Pentru următorii treizeci de ani, el a fost, în toate, mai puțin cu numele, liderul Florenței.

Cosimo s-a căsătorit cu Contessina de Bardi în anul 1416 și au avut doi copii, Piero și Giovanni. La moartea sa în 1464, Cosimo a fost numit *Pater Patriae*, Părinte al Țării sale. Fiul său mai mare, Piero, a devenit atunci liderul Florenței. Cunoscut și ca Piero cel cu Gută, acesta a avut o sănătate precară și a murit în 1469, doar la cinci ani după ilustrul său tată. Fiul acestuia Lorenzo a devenit, după Cosimo, cel mai bine privit și mai de succes membru al dinastiei Medici dintre ei toți. Cunoscut și drept Lorenzo Magnificul, acesta a fost, asemenea tatălui și bunicului său, cel mai de seamă cetățean al Florenței și, vreme de douăzeci

și trei de ani, a fost efectiv liderul politic al cetății-stat, îndrumând Florența într-o perioadă de stabilitate și de creștere fără precedent.

Personajul Contessina, așa cum a fost el prezentat în roman, nu are aproape nici o legătură cu adevărata soție a lui Cosimo de Medici. Potrivit istoriilor oficiale, nu avea nici un fel de puteri fizice speciale și nu a fost educată de un învățat precum Valiani, dar a fost cu siguranță o femeie foarte inteligentă și loială, devotată lui Cosimo, pe care l-a încurajat și susținut în toate acțiunile sale.

Lectură suplimentară pe aceeași temă: *The Rise and Fall of the House of the Medici*¹, Christopher Hibbert, Allen Lane, Londra, 1974.

Da Ponte

Antonio da Ponte a fost proiectantul Podului Rialto din Veneția, care a fost terminat în anul 1591. Povestea despre Diavol și soția lui da Ponte cu copilul a fost adaptată după o veche legendă venețiană, în care șeful de șantier la pod, Sebastiano Bortoloni, era cel vizitat de Lucifer.

Inundația de la Florența

În noaptea de 3 noiembrie 1966, Florența a suferit cel mai puternic dezastru natural din întreaga sa istorie îndelungată. Cam pe la ora 4 dimineța, o mare cantitate de apă din barajul Valdarno a făcut ca Arno să-și iasă din matcă și să inunde

¹ *Mărirea și decăderea casei de Medici*

malurile. Apa a luat cu ea mașini și copaci, a intrat în biserici și lăcașuri vechi și a intrat și în pivnițe, și în cavouri de oțel. A fost întreruptă alimentarea cu gaze, electricitate și apă, iar ceasurile electronice ale orașului s-au oprit la ora 7.26 dimineața. La cel mai înalt punct, apele au ajuns la 6,5 metri înălțime în zonele din jurul Santa Croce.

Cel puțin treizeci de persoane au murit și 50 000 de familii au rămas fără adăpost. În plus, 15 000 de mașini au fost aruncate pe străzi și 6 000 de magazine au fost distruse. Potrivit celor mai bune estimări, în numai câteva ore, aproximativ 14 000 de opere de artă au fost distruse, laolaltă cu trei sau patru milioane de cărți și manuscrise.

Golem Korab

Aceasta nu este o budincă indiană, ci cel mai înalt munte din Macedonia, ajungând la aproape 3 000 de metri înălțime peste nivelul mării. Zona este împânzită de lacuri, dar nu există nici un lac Angja și nici o mănăstire pe munte. Dacă va fi fost vreodată vreun castel prin zonă, a dispărut cu totul.

Umanismul

Pe măsură ce Europa ieșea din mohoreala Evului Întunecat, conștiința a ceea ce putea fi realizat și convingerea că umanitatea putea să facă mai mult decât făcuse până atunci constituia un impuls fantastic către aventură, deopotrivă în cuvânt și în faptă. Acest lucru a condus la o epocă de descoperiri și la începuturile gândirii științifice moderne, ca și la furnizarea unui teren fertil

pentru întreprinderile artistice pe care le percepem ca emblematice pentru Renaștere.

Importanța acestei schimbări în percepție nu poate fi supraestimată. Cu câteva excepții notabile, cum ar fi Roger Bacon, oamenii începând de la căderea Romei au fost paralizați de un sentiment adânc înrădăcinat de lipsă a valorii și deșertăciune. În centrul gândirii lor și încurajată de dogma creștină se afla ideea că oamenii sunt simple creaturi ale Domnului, pionii într-o lume în care forțele naturii și voința Domnului erau totul, o lume în care individul era totalmente lipsit de valoare. O astfel de gândire nu putea să conducă decât la o societate care stagnează și, deși credea că Dumnezeu controla universul și era direct implicat în toate aspectele existenței umane domina curențele de gândire până la revoluția lui Darwin, totuși unele figuri ale Renașterii au gândit diferit.

Unele dintre cele mai mari minți ale Renașterii credeau din toată inima în ideea că intelectul uman trebuie valorizat și hrănit. În această schimbare de paradigmă putem vedea impactul filosofiei platonice evoluând în ceea ce a fost numit virtute, un pilon central al Umanismului activ. În centrul filosofiei platonice stă conceptul că umanitatea poate să descopere Dumnezeu prin desfășurarea secretelor Naturii. Pentru Platon, aceasta era baza „inspirației” și a devenit elementul de importanță capitală în gândirea multora dintre cele mai mari minți ale Renașterii. Un număr de figuri mari și influente precum Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Machiavelli și Cosimo de Medici au înțeles acest ideal platonician.

Mulți umaniști au subscris la viziunea conform căreia virtutea era aparte față de religia convențională și o vedeau ca pe o calitate umană în întregime, care putea să aducă individul mai aproape de esența Naturii. Într-adevăr, omul de știință umanist Leon Battista

Alberti a scris odată că cei care au virtute sunt „capabili să cucerească orice vârf de excelență“.

Această gândire a reprezentat o modalitate revoluționară de a percepe lumea, adusă de marea redescoperire a valorii umane și o realiniere pozitivă a rolului umanității în universul lui Dumnezeu. Acesta a fost un element cu adevărat esențial al Renașterii.

I Seguicamme („Urmașii“)

Aceasta este o societate secretă imaginară, dar istoria Veneției este plină de secte ciudate și comunități secrete. Giordano Bruno a fost implicat în diverse grupuri ale organizației pan-europene rosicruciene în Republica Venețiană și, vreme de secole, Veneția a fost un loc de întâlnire pentru astrologi, mistici și ocultiști itineranți.

Autoritățile venețiene erau faimoase pentru indulgența față de ceea ce Biserica Catolică considera erezie, și orașul era un rai pentru cei cu vederi radicale. Au avut voie să înflorească la Veneția multe filosofii alternative, iar editorii venețieni au împins granițele a ceea ce era permis de către dogma catolică să fie publicat.

Mappamundi a lui Mauro

Părintele Mauro a fost un cartograf care a trăit într-o mănăstire de la San Michele în Isola, care este cimitirul Veneției. În *Secretul familiei Medici*, detaliile istoriei sale au fost dezvoltate, dar baza acestei părți a romanului este adevărată. Între 1457 și 1459, părintele Mauro a realizat, cu ajutorul secretarului său

Andrea Bianco, o hartă pentru marinari, comisionată de regele Alfonso al V-lea al Portugaliei, o foarte frumoasă hartă a lumii (sau *mappamundi*). Harta a fost gata în aprilie 1459, cu câteva luni înainte de moartea lui Mauro. A fost trimisă în Portugalia, dar nu a supraviețuit până în ziua de azi. O copie a hărții se află expusă la Biblioteca Nazionale Marciana din Veneția.

Niccolò Niccoli

Descrierea lui Niccolò Niccoli din *Secretul familiei Medici* este foarte apropiată de ceea ce se cunoaște despre adevăratul personaj. Avea patruzeci și patru de ani în 1410, când are loc acțiunea romanului, și era un nobil florentin care fusese, în tinerețe, un condotier admirat. Era dur, bun în luptă și înțelegea chestiunile militare. Și avea un obicei de a purta o togă roșie antică. Dar sunt mai multe de spus despre Niccoli. A devenit cunoscut în Italia ca om de o înaltă cultură, care făcea foarte multe pentru a-și lărgi înțelegerea și descoperirile. A fost un mare călător și deținea cea mai mare și cea mai valoroasă bibliotecă din Florența. Cea mai mare contribuție a sa este cea față de literatura clasică, deopotrivă în calitate de copist și colaționist al manuscriselor antice. Acestea includ opere ale lui Lucrețiu și Plaut. Niccoli este, de asemenea, cunoscut ca inventator al scrierii italiice. Însă am schimbat câteva detalii în ce-l privește. Niccolò a murit în anul 1437, deci în realitate nu putea să fi corespondat cu Contessina în anii 1460.

Paleopatologie

Paleopatologia (patologia veche) este studiul cauzelor bolilor vechi (cu mijloace moderne), iar ramura acestei discipline

cunoscute ca paleopatologia umană este tot mai mult recunoscută ca un instrument important în investigațiile criminalistice.

Cea mai evidentă mărturie de la un cadavru este o rană traumatică, cum ar fi un craniu spart sau membre rupte, însă și diformități mai subtile pot să ducă la astfel de afecțiuni, cum ar fi osteoporoza sau guta. Prin analize chimice relativ simple ale oaselor, pot fi descoperite și unele boli (inclusiv tuberculoza sau sifilisul).

Pentru a afla mai multe despre cum a trăit și a murit cineva, paleopatologul folosește genetica. ADN-ul poate fi obținut chiar din rămășițe foarte deteriorate, iar tehnici analitice moderne arată că rezultate uimitoare pot fi obținute din mostre extrem de mici. De asemenea, pe măsură ce știința geneticii progresează, paleopatologul câștigă instrumente tot mai sofisticate pentru a studia cadavrele celor care au murit cu sute, chiar mii de ani în urmă.

Chiar există un Proiect Medici care cuprinde o echipă de paleopatologi și care studiază la ora actuală cadavrele familiei îngropate în Capela Medici din centrul Florenței. Într-adevăr, inspirația originală pentru *Secretul familiei Medici* mi-a venit de la un articol pe site-ul web al BBC News care descria munca acestei echipe de cercetare.

Clădirile venețiene

Multe dintre locurile menționate în *Secretul familiei Medici*, cum ar fi barul Harry's, Gritti Badoer și Ospedale Civile sunt desigur reale și se află în locațiile descrise. Detaliile istorice despre ele sunt atât de corecte pe cât le-am putut reda. Însă, uneori mi-am luat libertatea de a schimba topografia internă a unora dintre clădiri, iar în cazul La Pietà, al operelor de artă de

acolo. După câte știu, în realitate nu a existat un adevărat Gabriel Fabacci, însă există o frescă realizată de Giovanni Battista Tiepolo.

La Pietà originală a fost construită în secolul al cincisprezecelea. Iar biserica actuală a fost proiectată în 1755 de către Giorgio Massari, însă fațada a fost terminată doar în secolul trecut. Vivaldi chiar a cântat multe dintre piesele sale muzicale în La Pietà și a fost dirijor de cor acolo mai mulți ani.

Lectură suplimentară pe aceeași temă: Cea mai frumoasă carte care a fost scrisă vreodată despre Veneția (și într-adevăr una dintre cele mai bune și mai plăcute pe care am citit-o vreodată) este lucrarea lui John Julius Norwich, *A History of Venice*¹, Penguin, Londra, 1982.

Veneția și ciuma

Ca majoritatea orașelor vechi din Europa, Veneția a fost decimată de ciumă de multe ori. Într-adevăr, orașul poate fi considerat ca loc de întâlnire pentru multe boli, pentru că se află la răspântia între Est și Vest și, din cele mai vechi timpuri, a funcționat ca un nod comercial.

Cea mai mare epidemie de ciumă a fost cea din anii 1347-1348. Această oroadă a devenit cunoscută ca Moartea Neagră, epidemie care se presupune că a nimicit mai mult de o treime din populația Europei. Dogele Steno al Veneției face referire la această ciumă când se întâlnește cu Cosimo și însoțitorii săi la Veneția.

¹ O istorie a Veneției

Doctorii de ciumă au existat în realitate, majoritatea fiind obligați, sub amenințarea execuției, să rămână în oraș în timpul molimei, iar costumele lor erau chiar așa cum le-am descris. Masca cu cioc caracteristică, purtată de doctori în credința că îi proteja de infectare, a devenit temă populară pentru măștile zilelor noastre.

Oamenii din secolele al paisprezecelea și al cincisprezecelea voiau să țină departe ciuma prin ceea ce astăzi am numi mijloace iraționale, inclusiv prin salve de tun, clopote de biserică, folosind tot felul de parfumuri și licori și arzând plante aromatice.

Vivaldi

Născut la Veneția în 1678, Antonio Lucio Vivaldi este astăzi unul dintre cei mai importanți compozitori ai epocii baroce. El a fost cel mai prolific dintre toți compozitorii clasici, se crede că a compus peste 450 de lucrări. Cea mai cunoscută este, desigur, *Anotimpurile*. Scrisă la Veneția, este o bucată care descrie în formă muzicală schimbarea stării de spirit a orașului de-a lungul anului.

Cu toate că nu există dovezi că el sau altcineva apropiat lui ar fi „plantat” indicii la Gritti Badoer, Vivaldi s-a născut în apropiere. Familia sa era una de condiție modestă și el s-a pregătit să devină preot, fiind cunoscut drept Preotul Roșu, din cauza părului său de culoare roșu aprins. Le-a predat și în realitate orfanilor de la Ospedale della Pietà, și multe dintre compozițiile sale au fost scrise pentru a fi cântate de tinerii muzicieni amatori cărora le preda. Compozitorul a fost dat afară de conducerea orfelinatului pentru un motiv de necuviință necunoscut și a fost primit înapoi un an mai târziu.

Vivaldi a trăit cea mai mare parte a vieții la Veneția, dar în ultimii ani a călătorit mult prin Europa; și așa cum am arătat în roman, a murit la scurt timp după ce a ajuns la Viena, unde trebuia să preia un angajament la curtea regală. Dar în realitate nu a locuit la familia Niccoli și nu a lăsat un testament elaborat, așa cum au descoperit în roman Jeff și Edie.

În cripta capelei Medici din Florența, paleopatologul Eddie Granger împreună cu unchiul ei, Carlin Mackenzie, examinează rămășițele mumificate ale uneia dintre cele mai puternice familii din Italia renascentistă.

La prima vedere, îmbălsămarea a conservat bine trupurile. Dar sub piele, organele s-au uscat, ajungând la o dimensiune care pune sub semnul întrebării posibilitatea de a preleva mostre pentru efectuarea de teste ADN. Atât Eddie, cât și Mackenzie au mari îndoieli în legătură cu adevărata identitate a cel puțin două dintre cadavrele vechi de cinci sute de ani. Și nimeni nu poate explica prezența unui obiect straniu care este găsit în trupul lui Cosimo de Medici.

Pentru Carlin Mackenzie, aceasta este cea mai fascinantă și mai periculoasă descoperire a vieții lui. Pentru Eddie, este începutul unei căutări obsedante, care-i pune viața în primejdie.

Apelând la toate răsturnările de situație care au făcut din *Echinox* un mare succes internațional, *Secretul Medici* împletește trecutul cu prezentul, indiciile obscure și primejdia pentru a ne oferi un thriller incitant de la prima la ultima pagină.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS

Trimite un SMS

cu textul „RAO” la 1815

Detalii pe www.raobooks.com

SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-69-1

www.rao.ro
www.raobooks.com